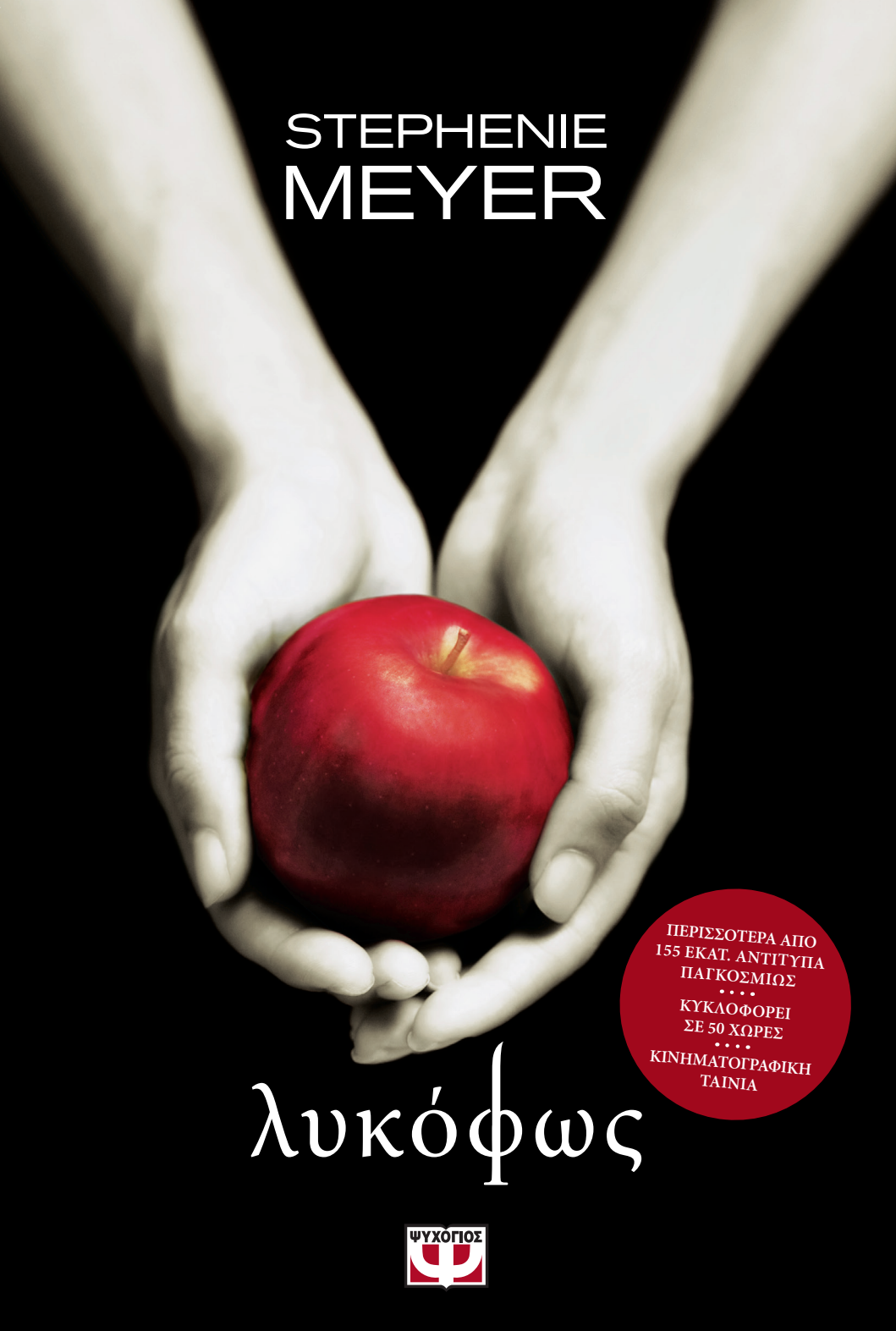

STEPHENIE
MEYER

λυκόφως

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
...
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ
...
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TWILIGHT
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2005
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λυκόφως**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσινού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gail Doobinin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχάτά

© Stephenie Meyer, 2005
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Πλατύπους, 2008
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1821-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1822-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© Stephenie Meyer, 2005/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

STEPHENIE
MEYER

λυκόφως

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατσινού*

*Στη μεγάλη μου αδελφή, την Έμιλι, χωρίς
τον ενθουσιασμό της οποίας αυτή η ιστορία
μπορεί να μην ολοκληρωνόταν ποτέ...*

Από παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φάγη, ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.

Γένεσις 2:17

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΩΣ ΘΑ ΠΕ-
θάνω –παρόλο που τους τελευταίους μήνες είχα αρκετούς λόγους να
το κάνω–, μα και να το είχα σκεφτεί, δε θα το είχα φανταστεί έτσι.

Στύλωσα το βλέμμα μου, χωρίς να παίρνω ανάσα, στην άλλη
μεριά του δωματίου, στα σκοτεινά μάτια του κυνηγού, κι εκείνος
μου το ανταπέδωσε κοιτάζοντάς με πρόσχαρα.

Ήταν, βέβαια, ένας καλός τρόπος να πεθάνεις στη θέση κά-
ποιου άλλου, κάποιου που αγαπάς. Θα μπορούσες να το πεις ακό-
μα και μεγαλοψυχία. Και σίγουρα άξιζε κάτι όλο αυτό.

Ήξερα πως, αν δεν είχα πάει στο Φορκς, δε θα κοιτούσα τώρα
κατάματα τον θάνατο. Μα, όσο τρομαγμένη κι αν ήμουν, δε μετά-
νιωνα για την απόφασή μου. Όταν η ζωή σου χαρίζει ένα όνειρο
που είναι πάνω από όλες τις προσδοκίες σου, δεν έχει νόημα να
θρηνείς όταν αυτό τελειώνει.

Ο κυνηγός χαμογελούσε φιλικά, όπως άρχισε να με πλησιάζει
αργά αργά για να με σκοτώσει.

I. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΗΓΕ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΟ ΑΕΡΟδρόμιο έχοντας ανοιχτά όλα τα παράθυρα. Στο Φοίνιξ είχε είκοσι τέσσερις βαθμούς, ο ουρανός ήταν καταγάλανος, τελείως ανέφελος. Φορούσα το αγαπημένο μου πουκάμισο – ένα αμάνικο, λευκό, δαντελένιο πουκάμισο· ήθελα με αυτόν τον τρόπο να πω αντίο. Αντί για χειραποσκευή, κουβαλούσα ένα αδιάβροχο μπουφάν με κουκούλα.

Στην Ολυμπιακή Χερσόνησο της νοτιοδυτικής πολιτείας της Ουάσινγκτον υπάρχει μία μικρή πόλη που λέγεται Φορκς, σχεδόν πάντα σκεπασμένη με σύννεφα. Αυτή η ασήμαντη μικρή πόλη είναι πιο βροχερή απ' όσο οποιοδήποτε άλλο μέρος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η μητέρα μου το έσκασε από αυτή την πόλη και την καταθλιπτική μουντάδα της που καλύπτει τα πάντα, παίρνοντας μαζί κι εμένα, όταν ήμουν μόλις λίγων μηνών. Σε αυτή την πόλη έπρεπε να περνάω ένα μήνα κάθε καλοκαίρι ως τα δεκατέσσερά μου. Εκείνη τη χρονιά έκανα την επανάστασή μου· αντί να πάω εγώ στο Φορκς τα τρία τελευταία καλοκαίρια, ο μπαμπάς μου, ο Τσάρλι, έκανε δύο εβδομάδες διακοπές μαζί μου στην Καλιφόρνια.

Στο Φορκς, λοιπόν, θα πήγαινα να εξοριστώ τώρα – πράγμα που έκανα με τρόπο. Σιχαινόμουν το Φορκς.

Λάτρευα το Φοίνιξ. Λάτρευα τον ήλιο και την ανυπόφορη ζέση. Λάτρευα τη γεμάτη ζωντάνια, άναρχη πόλη.

«Μπέλα», μου είπε η μαμά μου –για χιλιοστή φορά– προτού επιβιβαστώ στο αεροπλάνο. «Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις».

Η μαμά μου είναι ίδια εγώ, μόνο που έχει κοντά μαλλιά και ρυ-

τίδες γέλιου. Έπαθα κρίση πανικού, καθώς κοίταξα τα μεγάλα, παιδικά μάτια της. Πώς μπορούσα να αφήσω την τρυφερή, ακατάστατη, ελαφρόμυαλη μητέρα μου να φροντίσει μόνη της τον εαυτό της; Τώρα είχε τον Φιλ, βέβαια, οπότε μάλλον οι λογαριασμοί της δε θα έμεναν ανεξόφλητοι, θα υπήρχε φαγητό στο ψυγείο, βενζίνη στο αμάξι και κάποιος που θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει, αν χανόταν, μα όπως και να 'χε...

«Θέλω και πάω», της είπα ψέματα. Δεν ήμουν ποτέ καλή στα ψέματα, μα τελευταία έλεγα αυτό το ψέμα τόσο συχνά, που κόντευε πια να γίνει σχεδόν πιστευτό.

«Δώσε τα χαιρετίσματά μου στον Τσάρλι».

«Θα τα δώσω».

«Θα ξαναβρεθούμε σύντομα», συνέχισε εκείνη. «Μπορείς να γυρίσεις σπίτι όποτε θέλεις... κι εγώ θα γυρίσω αμέσως, αν με χρειαστείς». Μα έβλεπα στα μάτια της τη θυσία πίσω από αυτή την υπόσχεση.

«Μην ανησυχείς για μένα», την καθησύχασα. «Όλα θα πάνε περίφημα. Σ' αγαπώ, μαμά».

Με έσφιξε στην αγκαλιά της για ένα λεπτό κι έπειτα μπήκα στο αεροπλάνο κι εκείνη έφυγε.

Η πτήση από το Φοίνιξ στο Σιάτλ είναι τέσσερις ώρες, μετά ακόμα μια ώρα για Πορτ Άντζελες σε ένα μικρό αεροπλάνο και ύστερα μια ώρα δρόμος οδικώς ως το Φορξς. Δε με πειράζει το αεροπλάνο· αυτό για το οποίο ανησυχούσα κάπως ήταν αυτή η ώρα παρέα με τον Τσάρλι στο αυτοκίνητο.

Ο Τσάρλι ήταν αρκετά καλός σε όλη αυτή την ιστορία. Έδειχνε πραγματικά ευχαριστημένος που πρώτη φορά πήγαινα να μείνω μαζί του με κάποιο βαθμό μονιμότητας. Με είχε ήδη γράψει στο λύκειο και θα βοηθούσε να βρω και αυτοκίνητο.

Όμως ήταν σίγουρο πως η κατάσταση θα ήταν λίγο άβολη με τον Τσάρλι. Κανέναν από τους δυο μας δεν τον έλεγες φλύαρο και ανεξάρτητα από αυτό δεν ήξερα τι είχαμε να πούμε. Ήξερα πως ήταν κάτι παραπάνω από ελαφρώς σατισμένος με την απόφασή μου – όπως και η μητέρα μου, δεν το κρατούσα μυστικό ότι αντιπαθούσα το Φορξς.

Όταν προσγειώθηκα στο Πορτ Άντζελες, έβρεχε. Δεν το θεώ-

ρησα κακό οιωνό – απλώς ήταν κάτι αναπόφευκτο. Είχα ήδη αποχαιρετήσει μια για πάντα τον ήλιο.

Ο Τσάρλι με περίμενε με το περιπολικό. Αυτό δε με παραξένεψε, φυσικά. Για τους έντιμους πολίτες του Φορκς ο Τσάρλι είναι ο διοικητής Σουάν του αστυνομικού τμήματος της πόλης. Το πρωταρχικό μου κίνητρο για να αγοράσω αυτοκίνητο, παρά την έλλειψη χρημάτων, ήταν πως δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να με πηγαиноφέρει μέσα στην πόλη ένα αμάξι με κόκκινα και μπλε φώτα στον ουρανό. Δεν υπάρχει τίποτα που να καθυστερεί περισσότερο την κίνηση όσο ένας μπάτσος.

Ο Τσάρλι με αγκάλιασε αμήχανα με το ένα χέρι, όταν κατέβηκα από το αεροπλάνο παραπατώντας.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Μπελς», είπε, πιάνοντάς με αυτόματα για να με στηρίξει. «Δεν άλλαξες πολύ. Τι κάνει η Ρενέ;»

«Η μαμά είναι μια χαρά. Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, μπαμπά». Απαγορευόταν να τον φωνάζω Τσάρλι μπροστά του.

Είχα μόνο λίγες βαλίτσες. Τα περισσότερα από τα ρούχα που είχα στην Αριζόνα ήταν υπερβολικά λεπτά για την Ουάσινγκτον. Η μαμά κι εγώ είχαμε ξοδέψει όλες τις οικονομίες μας για να συμπληρώσουμε τη χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μου, μα και πάλι τα ρούχα μου ήταν μετρημένα. Όλα μου τα πράγματα χώρεσαν εύκολα στο πορτμπαγκάζ του περιπολικού.

«Βρήκα ένα καλό αμάξι για σένα. Πολύ φτηνό», ανακοίνωσε εκείνος, όταν φορέσαμε τις ζώνες.

«Τι σόι αμάξι;» Ο τρόπος που είπε «ένα καλό αμάξι για σένα» αντί να πει «καλό αμάξι» ήταν ύποπτος.

«Λοιπόν, εδώ που τα λέμε, είναι ένα φορτηγάκι με καρότσα, μια Σέβι».

«Πού το βρήκες;»

«Θυμάσαι τον Μπίλι Μπλακ κάτω στο Λα Πους;» Το Λα Πους είναι ο μικρός ινδιάνικος καταυλισμός στην ακτή.

«Όχι».

«Ερχόταν μαζί μας για ψάρεμα το καλοκαίρι», έσπευσε να πει ο Τσάρλι.

Έτσι εξηγούνταν γιατί δεν τον θυμόμουν. Έχω ταλέντο στο να διαγράφω οδυνηρά, περιττά πράγματα από τη μνήμη μου.

«Είναι σε αναπηρικό καροτσάκι τώρα», συνέχισε ο Τσάρλι, όταν δεν του απάντησα, «άρα δεν οδηγεί πια και προσφέρθηκε να μου πουλήσει το φορητό του πολύ φτηνά».

«Πόσο παλιό είναι;» Κατάλαβα από την αλλαγή της έκφρασής του πως είχε την ελπίδα να αποφύγει αυτήν ακριβώς την ερώτηση.

«Κοίτα, ο Μπίλι έκανε πολλά μερεμέτια στη μηχανή... η αλήθεια είναι πως δεν είναι και τόσο παλιό».

Ήλπιζα πως δε θα με υποτιμούσε τόσο, ώστε να πιστεύει πως θα το έβαζα κάτω τόσο εύκολα. «Πότε το αγόρασε;»

«Το αγόρασε το 1984, νομίζω».

«Το αγόρασε καινούργιο;»

«Ε, όχι. Νομίζω ήταν καινούργιο στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα... άντε τέλος του πενήντα», παραδέχτηκε ντροπαλά.

«Τσά... μπαμπά, δεν ξέρω πολλά από αμάξια. Αν κάτι χαλάσει, δε θα μπορέσω να το επισκευάσω και δεν έχω λεφτά να το πάω σε συνεργείο...»

«Αλήθεια, Μπέλα, το εργαλείο δουλεύει μια χαρά. Δε φτιάχνουν τέτοια τώρα πια».

Το εργαλείο, σκέφτηκα... είχε δυνατότητες – έστω σαν παρτσούκλι.

«Πόσο φτηνό εννοείς, όταν λες φτηνό;» Στο κάτω κάτω, αυτό ήταν το σημείο που δε θα διαπραγματευόμουν καθόλου.

«Άκου, γλυκιά μου, η αλήθεια είναι πως σου το έχω ήδη αγοράσει. Ως δώρο για το καλωσόρισμά σου». Ο Τσάρλι με κρυφοκοίταξε λοξά, με μια έκφραση γεμάτη ελπίδα.

Ουάου! Τζάμπα.

«Δε χρειαζόταν, μπαμπά. Θα αγόραζα αμάξι με δικά μου λεφτά».

«Δεν πειράζει. Θέλω να είσαι χαρούμενη εδώ». Κοιτούσε ευθεία στον δρόμο, όταν το είπε αυτό. Ο Τσάρλι δεν ένιωθε άνετα να εκφράζει δυνατά τα συναισθήματά του. Αυτό το κληρονόμησα κι εγώ από εκείνον. Γι' αυτό κοιτούσα κι εγώ ευθεία μπροστά, όταν απάντησα.

«Είναι πολύ ευγενικό αυτό που έκανες, μπαμπά. Σ' ευχαριστώ. Το εκτιμώ πραγματικά». Δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω πως δε γινόταν να είμαι χαρούμενη στο Φορξ. Δεν ήταν ανάγκη να υποφέρει κι αυτός μαζί μου. Και δεν ήμουν από αυτές που, όταν τους

χάριζες γάιδαρο, τον κοιτούσαν στα δόντια – ούτε ένα φορηγάκι και πολύ περισσότερο ούτε και μια μηχανή, φυσικά.

«Έλα τώρα, δεν κάνει τίποτα», μουρμούρισε έχοντας έρθει φανερά σε δύσκολη θέση από τις ευχαριστίες μου.

Ανταλλάξαμε κάποια σχόλια ακόμα για τον καιρό, που ήταν υγρός, και κάπου εκεί η συζήτηση πήρε τέλος. Κοιτούσαμε έξω από τα παράθυρα χωρίς να λέμε κουβέντα.

Ήταν πανέμορφα, βέβαια· δεν μπορούσα να το αρνηθώ. Όλα ήταν πράσινα: τα δέντρα, οι κορμοί τους ντυμένοι με βρύα, τα κλαριά τους φορτωμένα με ένα καταπράσινο φύλλωμα, το χώμα σκεπασμένο με φτέρες. Ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε πρασινωπός, έτσι όπως φιλτραριζόταν μέσα από τα φύλλα.

Ήταν υπερβολικά πράσινα – ένας άλλος πλανήτης.

Τελικά, φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Ζούσε ακόμα στο σπίτι με τα δύο υπνοδωμάτια που είχαν αγοράσει με τη μητέρα μου τις πρώτες μέρες του γάμου τους. Αυτές ήταν και οι μοναδικές μέρες του γάμου τους – οι πρώτες. Εκεί, παρκαρισμένο στον δρόμο μπροστά από το σπίτι που έμενε ίδιο κι απαράλλαχτο, βρισκόταν το καινούργιο –τέλος πάντων, καινούργιο για μένα– φορηγάκι. Είχε ένα κόκκινο ξεθωριασμένο χρώμα, μεγάλα στρογγυλά φτερά και μια βολβοειδή καμπίνα οδηγού. Αν και δεν το περίμενα καθόλου, μου άρεσε πολύ. Δεν ήξερα αν δούλευε, αλλά μπορούσα να με φανταστώ εκεί μέσα. Επιπλέον, ήταν ένα από εκείνα τα γερά σιδερένια πράγματα που δεν παθαίνουν ποτέ τίποτα – από εκείνα που βλέπεις στον τόπο ενός ατυχήματος χωρίς ούτε μια γρατσουνιά στο χρώμα, περιτριγυρισμένα από τα συντρίμια του άλλου αυτοκινήτου που έχουν κάνει σμπαραλία.

«Αχ, μπαμπά, μου αρέσει πολύ! Σ' ευχαριστώ!» Τώρα η φορηγή μέρα που με περίμενε θα ήταν κάπως λιγότερο χάλια. Δε θα είχα να διαλέξω ανάμεσα στο να περπατήσω τρία χιλιόμετρα μέσα στη βροχή για να πάω σχολείο και στο να δεχτώ να με πετάξει ο κύριος διοικητής με το περιπολικό.

«Χαίρομαι που σου αρέσει», είπε ο Τσάρλι με βραχνή φωνή, γεμάτος αμηχανία ξανά.

Μια διαδρομή έφτασε για να μεταφέρω όλα μου τα πράγματα πάνω. Πήρα τη δυτική κρεβατοκάμαρα, που έβλεπε στην μπρο-

στινή αυλή. Το δωμάτιο ήταν οικείο· ήταν δικό μου από τότε που γεννήθηκα. Το ξύλινο πάτωμα, οι γαλάζιοι τοίχοι, το μυτερό ταβάνι, οι κίτρινες δαντελένιες κουρτίνες στο παράθυρο – όλα ήταν κομμάτι των παιδικών μου χρόνων. Τα μόνα πράγματα που είχε αλλάξει ο Τσάρλι ήταν το κρεβάτι, που αντικατέστησε την παιδική μου κούνια, και το γραφείο που πρόσθεσε καθώς μεγάλωνα. Πάνω στο γραφείο υπήρχε τώρα ένας μεταχειρισμένος υπολογιστής, με το τηλεφωνικό καλώδιο που συνέδεε το μόντεμ με την πιο κοντινή πρίζα κολλημένο στο πάτωμα. Αυτός ήταν ένας όρος της μητέρας μου για να μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα. Η κουνιστή πολυθρόνα από τις μέρες που ήμουν μωρό βρισκόταν ακόμα στη γωνία.

Υπήρχε μόνο ένα μικρό μπάνιο στο τέλος της σκάλας, που έπρεπε να μοιράζομαι με τον Τσάρλι. Προσπαθούσα να μη δίνω μεγάλη σημασία στο γεγονός αυτό.

Ένα από τα καλά του Τσάρλι είναι ότι δεν τριγυρνά γύρω σου όλη την ώρα. Με άφησε στην ησυχία μου να τακτοποιήσω τα πράγματά μου και να βολευτώ, ένας άθλος εντελώς αδύνατος για τη μητέρα μου. Ήταν ωραία να είμαι μόνη μου, να μη χρειάζεται να χαμογελώ και να δείχνω ευχαριστημένη· ήταν μια ανακούφιση το ότι μπορούσα να κοιτάζω το πέπλο της βροχής έξω από το παράθυρο αποκαρδιωμένη, αφήνοντας απλώς να τρέξουν μερικά δάκρυα. Δεν ήθελα να πλαντάζω στο κλάμα. Αυτό θα το έκανα την ώρα του ύπνου, όταν θα έπρεπε να σκεφτώ το επόμενο πρωί.

Στο Λύκειο του Φορκς φοιτούσε ο τρομακτικός αριθμός των μόλις τριακοσίων πενήντα επτά – τώρα πενήντα οκτώ – μαθητών στο Φοίνιξ μόνο η τρίτη τάξη είχε περισσότερα από επτακόσια άτομα. Όλα τα παιδιά εδώ είχαν μεγαλώσει μαζί – οι παππούδες τους ήταν φίλοι από μωρά. Εγώ θα ήμουν το νέο κορίτσι από τη μεγαλούπολη, κάτι παράξενο, ένα φρικιό.

Μπορεί, αν η εμφάνισή μου ήταν σαν των κοριτσιών του Φοίνιξ, να μπορούσα να το εκμεταλλευτώ προς όφελός μου. Αλλά, από άποψη εμφάνισης, δεν κολλούσα ποτέ πουθενά. Κανονικά θα έπρεπε να ήμουν μαυρισμένη, αθλητική, ξανθιά – μια παίκτρια της ομάδας βόλεϊ ή, ίσως, μια μαζορέτα –, όλα όσα συνεπάγεται η ζωή στην κοιλάδα του ήλιου.

Αντί γι' αυτά όμως, το δέρμα μου είχε μια άτονη, ασπρουλιάρι-κη απόχρωση που δε δικαιολογούνταν καν από δυο γαλάζια μάτια ή από κόκκινα μαλλιά, παρότι τη συνεχή ηλιοφάνεια. Πάντα ήμουν λεπτοκαμωμένη, αλλά κάπως αγύμναστη, δεν είχα ούτε στο ελάχιστο σωματότυπο αθλήτριας· μου έλειπε ο απαραίτητος συντονισμός χεριού και ματιού ώστε να μπορώ να παίζω κάποιο άθλημα χωρίς να γίνομαι ρεζίλι – και χωρίς να αυτοτραυματίζομαι ή να τραυματίζω όποιον άλλον τύχαινε να βρίσκεται κοντά μου.

Όταν βόλεψα τα ρούχα μου στο παλιό ντουλάπι από ξύλο πεύκου, πήρα το νεσεσέρ μου και πήγα στο κοινό μπάνιο για να πλυθώ έπειτα από μια ολόκληρη μέρα ταξιδιού. Κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, καθώς βούρτσιζα τα μπερδεμένα, βρεγμένα μαλλιά μου. Μπορεί και να έφταιγε το φως, μα έμοιαζα ήδη πιο χλομή, άρρωστη. Η επιδερμίδα μου θα μπορούσε να είναι όμορφη – ήταν πολύ καθαρή, σχεδόν διάφανη –, όλα εξαρτιόνταν όμως από το χρώμα. Δεν υπήρχε ίχνος χρώματος.

Κοιτάζοντας την αναιμική αντανάκλασή μου στον καθρέφτη, ήμουν αναγκασμένη να παραδεχτώ ότι έλεγα ψέματα στον εαυτό μου. Δεν ήταν μόνο η εμφάνισή μου που δεν κολλούσε ποτέ πουθενά. Και αν δεν μπορούσα να βρω τη θέση μου σε ένα σχολείο με τρεις χιλιάδες μαθητές, πόσες πιθανότητες είχα εδώ;

Δεν τα έβρισκα με τα παιδιά της ηλικίας μου. Μπορεί, στην πραγματικότητα, να μην τα έβρισκα με τους ανθρώπους γενικότερα – τελεία και παύλα. Ακόμα και με τη μητέρα μου, με την οποία ήμουν πιο κοντά απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στον κόσμο, δε συμπίπταμε, δεν εκπέμπαμε ποτέ στο ίδιο μήκος κύματος. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν με τα μάτια μου έβλεπα τα ίδια πράγματα που έβλεπε και ο υπόλοιπος κόσμος με τα δικά του. Ίσως κάτι δεν πήγαινε καλά στον εγκέφαλό μου.

Μα δεν είχε σημασία η αιτία. Το μόνο που είχε σημασία ήταν το αποτέλεσμα. Και αύριο θα ήταν μόνο η αρχή.

Δεν κοιμήθηκα καλά εκείνο το βράδυ, ακόμα και όταν σταμάτησα το κλάμα. Ο εκνευριστικός ήχος της βροχής και του ανέμου πάνω στη στέγη δεν κόπασε καθόλου. Τράβηξα το παλιό ξεθωριασμένο πάπλωμα μέχρι πάνω από το κεφάλι και αργότερα

πρόσθεσα και το μαξιλάρι. Μα δε μου κολλούσε ύπνος μέχρι και μετά τα μεσάνυχτα, όταν η βροχή έκοψε επιτέλους και μετατράπηκε σε ένα σιγανό ψιχάλισμα.

Μια πυκνή ομίχλη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δω από το παράθυρό μου, όταν ξημέρωσε, και ένιωθα να με λούζει σύγκρουο από την κλειστοφοβία. Δεν μπορούσες ποτέ να δεις τον ουρανό εδώ· ήταν σαν κλουβί.

Το πρωινό με τον Τσάρλι ήταν ένα ήρεμο γεγονός. Μου ευχήθηκε καλή τύχη στο σχολείο. Εγώ τον ευχαρίστησα γνωρίζοντας πως η ευχή του θα πήγαινε χαμένη. Η καλή τύχη φρόντιζε να με αποφεύγει. Ο Τσάρλι έφυγε πρώτος για το αστυνομικό τμήμα, που ήταν η γυναίκα και η οικογένειά του. Όταν έφυγε, κάθισα στο παλιό τετράγωνο τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς, σε μια από τις τρεις αταίριαστες καρέκλες, και περιεργάστηκα την κουζινούλα του, με τους επενδυμένους με σκούρο ξύλο τοίχους, τα έντονα κίτρινα ντουλάπια και τον λευκό μουσαμά στο πάτωμα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Είχαν περάσει δεκαοκτώ χρόνια από τότε που η μητέρα μου έβαψε τα ντουλάπια, σε μια προσπάθεια να κάνει το σπίτι κάπως πιο φωτεινό. Πάνω από το μικρό τζάκι στο διπλανό μικροσκοπικό καθιστικό υπήρχε μια σειρά από φωτογραφίες. Πρώτα μια γαμήλια φωτογραφία του Τσάρλι και της μαμάς μου από το Λας Βέγκας, μετά μια φωτογραφία των τριών μας στο μαιευτήριο μετά τη γέννησή μου, που είχε τραβήξει μια εξυπηρετική νοσοκόμα, ακολουθούμενες από μια παρέλαση των σχολικών φωτογραφιών μου, ως τη χρονιά που μας πέρασε. Και μόνο που τις έβλεπα, ένιωθα ντροπή – έπρεπε να δω τι μπορούσα να κάνω, ώστε ο Τσάρλι να τις βάλει αλλού, τουλάχιστον για όσο θα έμενα εδώ.

Ήταν αδύνατον, ζώντας μέσα αυτό το σπίτι, να μην καταλάβω πως ο Τσάρλι δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει τη μητέρα μου. Αυτό με έφερνε σε δύσκολη θέση.

Δεν ήθελα να πάω πολύ νωρίς στο σχολείο, δε γινόταν όμως να μείνω άλλο στο σπίτι. Φόρεσα το μπουφάν μου –που μου έδινε την αίσθηση προστατευτικής στολής όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες όταν κάνουν πειράματα– και κατευθύνθηκα προς τα έξω, μέσα στη βροχή.

Έπεφταν ακόμα ψιχάλες, που δεν ήταν αρκετές για να ποτί-

σουν τα ρούχα μου αμέσως, καθώς άπλωσα το χέρι για να πιάσω το κλειδί, πάντα κρυμμένο κάτω από το μικρό υποστεγο πάνω από την πόρτα, και κλειδώσα. Ο ήχος που έκαναν οι καινούργιες γαλότσες μου, βουλιάζοντας στο νερό, ήταν εκνευριστικός. Μου έλειπε ο συνηθισμένος ήχος των χαλικιών που έτριζαν, όταν τα πατούσες. Δεν μπορούσα να σταθώ και να θαυμάσω το φορηγάκι μου έτσι όπως ήθελα· βιαζόμουν να βγω από αυτή την υγρή καταχνιά που στροβιλιζόταν γύρω από το κεφάλι μου και κολλούσε στα μαλλιά μου κάτω από την κουκούλα μου.

Μέσα στο φορηγάκι ήταν όμορφα και στεγνά. Ή ο Μπίλι ή ο Τσάρλι το είχε καθαρίσει, όπως φαίνεται, αλλά η καφέ ταπετασ- ρία των καθισμάτων είχε ακόμα μια ελαφριά μυρωδιά καπνού, βενζίνης και μέντας. Η μηχανή πήρε γρήγορα μπρος, προς μεγάλη μου ανακούφιση, αλλά με πολύ θόρυβο, που έμεινε αμείωτος ακόμα και στο ρελαντί. Εντάξει, ένα τόσο παλιό φορηγάκι οπωσ- δήποτε όλο και κάποιο κουσούρι θα είχε. Το αρχαίο ραδιόφωνο λειτουργούσε – ένα συν που δεν περίμενα.

Δε δυσκολεύτηκα να βρω το σχολείο, παρόλο που δεν είχα ξαναπάει. Το σχολείο, όπως και τα περισσότερα πράγματα στην πόλη, ήταν λίγο πιο πέρα από την εθνική οδό. Δεν έμοιαζε με σχολείο· μόνο η πινακίδα, που μαρτυρούσε ότι ήταν το Λύκειο του Φορκς, με έκανε να σταματήσω. Έμοιαζε με ένα σύνολο από ασορτί σπίτια χτισμένα με βυσσινιά τούβλα. Υπήρχαν τόσο πολ- λά δέντρα και θάμνοι, που δεν μπορούσα να καταλάβω το μέγε- θός του στην αρχή. Πού ήταν αυτή η αίσθηση του ιδρύματος, ανα- ρωτήθηκα με νοσταλγία. Πού ήταν το πλέγμα της περίφραξης, οι ανιχνευτές των μετάλλων;

Πάγκαλα μπροστά από το πρώτο κτίριο, όπου υπήρχε μια μι- κρή πινακίδα πάνω από την πόρτα που έλεγε *ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ*. Κα- νείς άλλος δεν είχε παρκάρει εκεί, έτσι ήμουν σίγουρη πως δεν επιτρεπόταν, αλλά αποφάσισα να ζητήσω οδηγίες εκεί, αντί να τριγυρνά μέσα στη βροχή σαν τη χαζή. Βγήκα απρόθυμα από τη θαλπωρή της καμπίνας του οδηγού και ακολούθησα ένα μικρό πέ- τρινο μονοπάτι, περιστοιχισμένο από σκούρους θάμνους. Πήρα μια βαθιά ανάσα προτού ανοίξω την πόρτα.

Μέσα το φως ήταν δυνατό και είχε πιο πολλή ζέστη απ' ό,τι ήλ-

πιζα. Το γραφείο ήταν μικρό· μια στενή αίθουσα αναμονής με σπαστές καρέκλες με μαξιλαράκι, μια μοκέτα με πορτοκαλίες πιτσιλιές, ανακοινώσεις και βραβεία στριμωγμένα δίπλα δίπλα στους τοίχους, ένα μεγάλο ρολόι που χτυπούσε δυνατά. Παντού υπήρχαν φυτά σε μεγάλες πλαστικές γλάστρες, λες και δεν υπήρχε αρκετή πρασινάδα έξω. Την αίθουσα χώριζε στα δύο ένας μακρύς πάγκος, όπου ήταν στοιβαγμένα συρμάτινα καλάθια γεμάτα χαρτιά, με κολλημένες στο μπροστινό μέρος του αφίσες με έντονα χρώματα. Υπήρχαν τρία γραφεία πίσω από τον πάγκο, ένα από αυτά κατειλημμένο από μια μεγαλόσωμη κοκκινομάλλα γυναίκα με γυαλιά. Φορούσε ένα μοβ κοντομάνικο μπλουζάκι, που αμέσως με έκανε να νιώσω πως είχα ντυθεί υπερβολικά βαριά.

Η κοκκινομάλλα γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της. «Σε τι μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Είμαι η Ιζαμπέλα Σουάν», την πληροφόρησα και είδα την άμεση αναγνώριση να φωτίζει τα μάτια της. Με περίμεναν, ήμουν θέμα κουτσομπολιών, δεν υπήρχε αμφιβολία. Η κόρη της επιδόλαιης πρώην γυναίκας του διοικητή, που επιτέλους γύρισε σπίτι.

«Μα βέβαια», είπε. Σκάλισε μια στοίβα με έγγραφα, που κινδύνευαν οριακά να πέσουν κάτω, πάνω στο γραφείο της, ώσπου βρήκε αυτά που έψαχνε. «Ορίστε το πρόγραμμά σου και ένας χάρτης του σχολείου». Έφερε αρκετά φύλλα χαρτί πάνω στον πάγκο για να μου τα δείξει.

Έριξε μια γρήγορη ματιά στα μαθήματά μου για χάρη μου, σημειώνοντας την καλύτερη διαδρομή πάνω στον χάρτη για το καθένα από αυτά, και μου έδωσε ένα έντυπο όπου έπρεπε να υπογράψουν όλοι οι καθηγητές και έπρεπε να της επιστρέψω στο τέλος της ημέρας. Μου χαμογέλασε και είπε ότι ήλπιζε, όπως και ο Τσάρλι, πως θα μου άρεσε εδώ στο Φορκς. Χαμογέλασα κι εγώ όσο πιο πειστικά γινόταν.

Όταν ξαναβγήκα έξω στο αμάξι μου, είδα ότι είχαν αρχίσει να έρχονται κι άλλοι μαθητές. Έκανα τον γύρο του σχολείου ακολουθώντας τη ροή της κυκλοφορίας. Χάρηκα βλέποντας ότι τα περισσότερα αυτοκίνητα ήταν παλιότερα, σαν το δικό μου, τίποτα φανταχτερό. Στο Φοίνιξ έμενα σε μία από τις λίγες γειτονιές της Κοιλιάδας του Παραδείσου με κατοίκους χαμηλότερων εισοδη-

μάτων. Μια καινούργια Μερσεντές ή μια Πόρσε μέσα στο πάρκινγκ των μαθητών ήταν πολύ συνηθισμένο θέαμα. Το πιο ωραίο αμάξι εδώ ήταν ένα αστραφτερό Βόλβο που ξεχώριζε. Ωστόσο, έσβησα τη μηχανή αμέσως μόλις βρήκα να παρκάρω, έτσι ώστε ο εκκωφαντικός θόρυβος να μην τραβήξει την προσοχή πάνω μου.

Κοίταξα τον χάρτη μέσα στο φορηγάκι, προσπαθώντας να τον αποστηθίσω· ήλπιζα ότι δε θα χρειαζόταν να τριγυρνά όλη μέρα με τον χάρτη κολλημένο μπροστά στη μύτη μου. Έχωσα όλα μου τα πράγματα στην τσάντα μου, έριξα το λουρί πάνω από τον ώμο και πήρα μια βαθιά ανάσα. *Θα τα καταφέρω*, είπα ψέματα στον εαυτό μου με αδύναμη φωνή. *Κανείς δε θα με δαγκώσει*. Επιτέλους, ξεφύσησα και βγήκα από το φορηγάκι.

Είχα το πρόσωπό μου κρυμμένο στην κουκούλα, καθώς προχωρούσα προς το πεζοδρόμιο όπου συνωστίζονταν κι άλλοι έφηβοι. Το μονόχρωμο μαύρο μπουφάν μου δεν ξεχώριζε, διαπίστωσα με ανακούφιση.

Μόλις έφτασα στο κυλικείο, ήταν εύκολο να εντοπίσω το κτίριο τρία. Ένα μεγάλο μαύρο 3 ήταν ζωγραφισμένο μέσα σε ένα λευκό τετράγωνο στην ανατολική γωνία. Ένωσα την ανάσα μου να επιταχύνεται σταδιακά, καθώς κόντευα στην πόρτα. Δοκίμασα να κρατήσω την αναπνοή μου, όπως μπήκα μέσα ακολουθώντας δύο γιούνισεξ αδιάβροχα παλτά.

Η αίθουσα ήταν μικρή. Τα άτομα μπροστά μου σταμάτησαν ακριβώς στην πόρτα για να κρεμάσουν τα αδιάβροχά τους σε μια μακριά σειρά από γάντζους. Τα μιμήθηκα. Ήταν δυο κορίτσια, το ένα ξανθό, σαν πορσελάνη, το άλλο επίσης χλομό, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Τουλάχιστον το δέρμα μου δε θα ξεχώριζε εδώ.

Πήγα το έντυπο στον καθηγητή, έναν ψηλό άντρα με αρχή φαλάκρας, που είχε μια πινακίδα στην έδρα του με το όνομά του, που έγραφε *κος Μείσον*. Με κοίταξε αποσβολωμένος, όταν είδε το όνομά μου –όχι και πολύ ενθαρρυντική αντίδραση–, και, φυσικά, εγώ έγινα κατακόκκινη σαν το παντζάρι. Τουλάχιστον, όμως, με έστειλε σε ένα άδειο θρανίο στο τέρμα της αίθουσας, χωρίς να με συστήσει στην τάξη. Ήταν πιο δύσκολο για τους συμμαθητές μου να με κοιτάζουν στο τέρμα της αίθουσας, αλλά και πάλι, με κάποιον τρόπο, τα κατάφεραν. Εγώ είχα τα μάτια μου καρφω-

μένα στη λίστα με τα βιβλία για διάβασμα που μου είχε δώσει ο καθηγητής. Ήταν αρκετά στοιχειώδης: Μπροντέ, Σαίξπηρ, Τσόσερ, Φόκνερ. Τα είχα ήδη διαβάσει όλα. Αυτό ήταν παρηγορητικό... και βαρετό. Αναρωτήθηκα αν η μαμά θα μου έστελνε τον φάκελο με τις παλιές εργασίες μου ή αν θα θεωρούσε πως αυτό δεν ήταν σωστό. Σκέφτηκα διάφορα επιχειρήματα με την εικόνα της στο μυαλό μου, ενώ ο καθηγητής συνέχιζε να μιλάει μονότονα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, ένα ένρικο βούισμα, ένα ψηλόλιγνο αγόρι με δέρμα γεμάτο ακμή και μαύρα μαλλιά που έμοιαζαν με πετρελαιοκηλίδα έσκυψε πάνω από τον διάδρομο για να μου μιλήσει.

«Είσαι η Ιζαμπέλα Σουάν, έτσι δεν είναι;» Έμοιαζε με εκείνους τους υπερβολικά εξυπηρετικούς τύπους που ανήκουν σε κάποια σκακιστική λέσχη.

«Μπέλα», διόρθωσα. Όλοι όσοι βρίσκονταν σε ακτίνα τριών θέσεων έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου.

«Πού είναι το επόμενο μάθημά σου;» ρώτησε εκείνος.

Έπρεπε να κοιτάξω στην τσάντα μου. «Ε, έχω Αγωγή του Πολίτη με τον Τζέφερσον, στο κτίριο έξι».

Δεν μπορούσα να γυρίσω πουθενά χωρίς να πέσω πάνω σε μάτια που με κοιτούσαν περιέργα.

«Πάω στο κτίριο τέσσερα, θα μπορούσα να σου δείξω τον δρόμο...» Σίγουρα υπερβολικά εξυπηρετικός. «Εμένα με λένε Έρικ», πρόσθεσε.

Χαμογέλασα διστακτικά. «Ευχαριστώ».

Πήραμε τα μπουφάν μας και βγήκαμε έξω στη βροχή, που είχε αρχίσει ξανά. Θα ορκιζόμουν ότι αρκετοί άνθρωποι περπατούσαν σε τόσο μικρή απόσταση πίσω μας, που μπορούσαν να κρυφαστούν. Ήλπιζα ότι δεν είχα αρχίσει να τρελαίνομαι.

«Λοιπόν, είναι πολύ διαφορετικά εδώ από το Φοίνιξ, έτσι;» ρώτησε εκείνος.

«Πολύ».

«Εκεί δε βρέχει πολύ, σωστά;»

«Τρεις τέσσερις φορές τον χρόνο».

«Ουάου, πώς να 'ναι άραγε εκεί πέρα;» αναρωτήθηκε.

«Ηλιόλουστα», του είπα.

«Δεν είσαι και πολύ μαυρισμένη».

«Η μητέρα μου έχει μερική λευκοπάθεια».

Περιεργάστηκε το πρόσωπό μου ανήσυχα κι εγώ αναστέναξα. Φαίνεται πως τα σύννεφα και το χιούμορ δεν κολλούσαν μαζί. Λίγοι μήνες ακόμη, και δε θα ήξερα πια να αυτοσαρκάζομαι.

Κάναμε τον γύρο του εστιατορίου για να φτάσουμε στο νότιο κτίριο κοντά στο γυμναστήριο. Ο Έρικ με συνόδευσε ως την πόρτα, αν και υπήρχε πινακίδα που φαινόταν ολοκάθαρα.

«Λοιπόν, καλή τύχη», είπε, καθώς ακούμπησα το πόμολο. «Μπορεί να έχουμε κανένα άλλο κοινό μάθημα». Ακούστηκε αισιόδοξος.

Εγώ του χαμογέλασα αόριστα και μπήκα.

Το υπόλοιπο πρωί πέρασε πάνω κάτω με τον ίδιο τρόπο. Ο καθηγητής της Τριγωνομετρίας, ο κύριος Βάρνερ, τον οποίο θα μισούσα έτσι κι αλλιώς εξαιτίας του μαθήματος που δίδασκε, ήταν ο μοναδικός που με έβαλε να σταθώ μπροστά στην τάξη και να συστηθώ. Εγώ τραύλισα, κοκκίνισα και παραλίγο να πεδικλωθώ στις μπότες μου, πηγαίνοντας προς τη θέση μου.

Έπειτα από δύο μαθήματα, κάποια πρόσωπα άρχισαν να μου φαίνονται γνώριμα σε κάθε αίθουσα. Πάντα βρισκόταν κάποιος πιο θαρραλέος από τους υπολοίπους, που μου συστηνόταν και με ρωτούσε πώς μου φαινόταν το Φορκς. Εγώ προσπαθούσα να απαντώ διπλωματικά, αλλά βασικά έλεγα ψέματα. Τουλάχιστον δε χρειάστηκα καθόλου τον χάρτη.

Μια κοπέλα κάθισε δίπλα μου και στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά, και ήρθε μαζί μου στο εστιατόριο για μεσημεριανό. Ήταν μικροσκοπική, αρκετούς πόντους πιο κοντή από το δικό μου ένα και εξήντα τρία, αλλά τα ατίθασα σγουρά μαλλιά της κάλυπταν τη διαφορά μεταξύ μας. Δε θυμόμουν το όνομά της, έτσι χαμογελούσα και κουνούσα το κεφάλι μου όσο αυτή φλυαρούσε σχετικά με τους καθηγητές και τα μαθήματα. Δεν προσπάθησα να την παρακολουθήσω.

Καθίσαμε στην άκρη ενός γεμάτου τραπέζιού με αρκετές από τις φίλες της, τις οποίες μου σύστησε μία μία. Ξέχασα όλα τα ονόματά τους αμέσως μόλις μου τα είπε. Έδειχναν να τους έχει εντυπωσιάσει το θάρρος που είχε δείξει η φίλη τους μιλώντας μου. Το

αγόρι από τα Αγγλικά, ο Έρικ, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη της αίθουσας.

Εκεί τους είδα για πρώτη φορά, μέσα στην τραπεζαρία, προσπαθώντας να ανοίξω κουβέντα με επτά περιέργες, άγνωστες κοπέλες.

Κάθονταν στη γωνία του κυλικείου, όσο πιο μακριά γινόταν από εκεί όπου καθόμουν εγώ μέσα στη μακριά αίθουσα. Ήταν πέντε. Δε μιλούσαν ούτε έτρωγαν, παρόλο που καθένας τους είχε μπροστά του ένα δίσκο με φαγητό που είχε μείνει άθικτο. Δε με κοιτούσαν σαν χαζοί, σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι ήταν ασφαλές να τους κοιτάζω χωρίς να φοβάμαι μήπως το βλέμμα μου διασταυρωθεί με ένα ζευγάρι μάτια με υπερβολικό ενδιαφέρον για μένα. Μα αυτό που τράβηξε και αιχμαλώτισε την προσοχή μου δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά.

Δεν είχαν καμία ομοιότητα μεταξύ τους. Από τα τρία αγόρια, το ένα ήταν μεγαλόσωμο – μυώδες σαν κανονικός αρσιβαρίστας, με σκούρα κατσαρά μαλλιά. Το δεύτερο ήταν ψηλότερο, πιο λιγνό, αλλά και πάλι μυώδες, με μαλλιά στο χρώμα του μελιού. Το τελευταίο ήταν ψηλόλιγνο, λιγότερο ογκώδες, με ανακατεμένα μαλλιά στο χρώμα του χαλκού. Αυτός είχε κάτι πιο παιδικό από τους υπολοίπους, που έμοιαζαν σαν να ήταν φοιτητές ή ακόμα και καθηγητές εδώ αντί για μαθητές.

Οι κοπέλες ήταν τελείως διαφορετικές μεταξύ τους. Η ψηλή έμοιαζε με άγαλμα. Είχε ένα όμορφο σώμα, σαν να ήταν βγαλμένο από αφιέρωμα στα μαγιά σε κάποιο τεύχος του *Σπορτς Ιллюστρίνιτ*, εκείνο το είδος του σωματότυπου που κατάφερε ένα ισχυρό πλήγμα στην αυτοπεποίθηση όλων των άλλων κοριτσιών γύρω της, μόνο και μόνο επειδή βρισκονταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της. Τα μαλλιά της ήταν χρυσαφένια, έπεφταν κυματιστά ως τη μέση της πλάτης της. Το κοντό κορίτσι ήταν σαν ξωτικό, υπερβολικά αδύνατο, με λεπτά χαρακτηριστικά. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, κοντοκουρεμένα και πετούσαν από δω κι από κει.

Ωστόσο, όλοι τους είχαν κάτι κοινό. Καθένας τους ήταν άσπρος σαν κιμωλία, ήταν πιο χλομοί από όλους τους μαθητές που ζούσαν σε αυτήν την ανήλιαγη πόλη. Πιο χλομοί κι από μένα, το κορίτσι με τη λευκοπάθεια. Είχαν όλοι τους πολύ σκούρα μάτια, αν

και είχαν διαφορετικές αποχρώσεις στα μαλλιά. Είχαν επίσης και σκοτεινές σκιές κάτω από τα μάτια αυτά – μοβ σκιές που έμοιαζαν με μώλωπες. Λες και όλοι τους είχαν μείνει ξάγρυπνοι τη νύχτα ή μόλις είχαν συνέλθει από ένα χτύπημα που τους έσπασε τη μύτη. Αν και οι μύτες τους, όπως όλα τους τα χαρακτηριστικά, ήταν ίσιες, τέλειες.

Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους.

Είχα καρφωθεί επειδή τα πρόσωπά τους, τόσο διαφορετικά, τόσο όμοια, ήταν όλα αφόρητα, υπερφυσικά όμορφα. Ήταν πρόσωπα που δεν περιμένες να δεις αλλού, εκτός ίσως από τις ρετουσαρισμένες σελίδες κάποιου περιοδικού μόδας. Ή ήταν ζωγραφισμένα από κάποιον παλιό μεγάλο ζωγράφο, σαν πρόσωπα αγγέλων. Ήταν δύσκολο να αποφασίσεις ποιος ήταν ο πιο όμορφος – ίσως το αψεγάδιαστο ξανθό κορίτσι ή το αγόρι με τα χάλκινα μαλλιά.

Όλοι τους είχαν το βλέμμα στραμμένο αλλού – δεν κοιτούσαν ο ένας τον άλλο ούτε τους άλλους μαθητές ούτε τίποτε άλλο συγκεκριμένο, από όσο καταλάβαινα τουλάχιστον. Καθώς τους παρατηρούσα, το μικρόσωμο κορίτσι σηκώθηκε με τον δίσκο στα χέρια – με ένα αναψυκτικό που είχε μείνει κλειστό, ένα μήλο που είχε μείνει αδάγκωτο – και έφυγε με γρήγορες, αέρινες δρασκελιές που παρέπεμπαν σε πασαρέλα. Παρακολουθούσα έκπληκτη τα λυγερά χορευτικά βήματά της, μέχρι που άφησε τον δίσκο της και ξεγλίστρησε από την πίσω πόρτα πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα ότι ήταν δυνατόν. Το βλέμμα μου έπεσε και πάλι στους άλλους που κάθονταν ακίνητοι.

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησα το κορίτσι από τα Ισπανικά, το όνομα του οποίου είχε ξεχάσει.

Καθώς εκείνη σήκωσε το κεφάλι για να δει ποιους εννοούσα – αν και είχε ήδη καταλάβει μάλλον από τον τόνο της φωνής μου –, ξαφνικά την κοίταξε εκείνος, ο πιο αδύνατος, που έμοιαζε πιο πολύ με παιδί, ο πιο νεαρός, ίσως. Κοίταξε τη διπλανή μου μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά τα σκοτεινά μάτια του έπεσαν στιγμιαία στα δικά μου.

Γύρισε γρήγορα από την άλλη μεριά, πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ,

αν και, κατακόκκινη από την ντροπή μου, χαμήλωσα το βλέμμα μου αμέσως. Σε αυτή τη φευγαλέα ματιά το πρόσωπό του δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον – ήταν λες και εκείνη τον είχε φωνάξει κι αυτός, αντιδρώντας απρόθυμα, σήκωσε το κεφάλι, έχοντας ήδη αποφασίσει να μην απαντήσει.

Η διπλανή μου χαχάνισε αμήχανα, κοιτάζοντας το τραπέζι όπως κι εγώ.

«Αυτοί είναι ο Έντουαρντ και ο Έμετ Κάλεν και η Ρόζαλι με τον Τζάσπερ Χέιλ. Αυτή που έφυγε είναι η Άλις Κάλεν· ζουν όλοι μαζί με τον δόκτορα Κάλεν και τη σύζυγό του». Αυτό το είπε ψιθυριστά.

Έριξα μια λοξή ματιά στο όμορφο αγόρι, που κοιτούσε τώρα τον δίσκο του, θρυμματίζοντας ένα κουλούρι με τα μακριά, ωχρά δάχτυλά του. Το στόμα του κουνιόταν πολύ γρήγορα, όμως τα άψογα χείλη του ίσα ίσα που άνοιγαν. Οι άλλοι τρεις κοιτούσαν ακόμα από την άλλη μεριά, κι όμως ένιωσα ότι τους μιλούσε χαμηλόφωνα.

Παράξενα και καθόλου δημοφιλή ονόματα, σκέφτηκα. Από εκείνα που συνήθως έχουν οι παππούδες. Αλλά μπορεί να ήταν της μόδας εδώ – συνηθισμένα επαρχιώτικα ονόματα... Ξαφνικά θυμήθηκα πως τη διπλανή μου την έλεγαν Τζέσικα, ένα τελείως κοινό όνομα. Υπήρχαν δύο κορίτσια με το όνομα Τζέσικα στο μάθημα της Ιστορίας στο Φοίνιξ.

«Είναι πολύ... ευπαρουσίαστοι», είπα, συνειδητοποιώντας πόσο λίγο ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα αυτός ο χαρακτηρισμός.

«Ναι!» συμφώνησε η Τζέσικα χαχανίζοντας ξανά. «Είναι όλοι μαζί όμως... ο Έμετ με τη Ρόζαλι και ο Τζάσπερ με την Άλις, θέλω να πω. Και ζουν όλοι μαζί». Η φωνή της πρόδιδε πόσο αξιοπερίεργο και πόσο κατακριτέο ήταν αυτό για μια μικρή πόλη, σκέφτηκα επικριτικά. Αλλά, αν ήθελα να είμαι ειλικρινής, έπρεπε να παραδεχτώ ότι ακόμα και στο Φοίνιξ αυτό θα έδινε έναυσμα για κουτσομπολιά.

«Ποιοι από αυτούς είναι οι Κάλεν;» ρώτησα. «Δε φαίνονται να είναι συγγενείς...»

«Μα δεν είναι. Ο δόκτωρ Κάλεν είναι πολύ νέος, είναι δεν είναι τριάντα. Είναι όλοι τους υιοθετημένοι. Οι Χέιλ είναι αδέρφια, δίδυμα... τα ξανθά... και είναι θετά παιδιά».

«Φαίνονται λίγο μεγάλα για να είναι θετά».

«Τώρα πια ναι, ο Τζάσπερ και η Ρόζαλι είναι και οι δυο δεκαοκτώ, αλλά ήταν μαζί με την κυρία Κάλεν από τα οκτώ τους. Είναι θεία τους ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Μεγαλόψυχο από μέρους τους... που έχουν αναλάβει την ευθύνη για όλα αυτά τα παιδιά ενώ είναι τόσο νέοι, ξέρεις».

«Ναι, μάλλον», παραδέχτηκε η Τζέσικα απρόθυμα και μου έδωσε την εντύπωση ότι για κάποιο λόγο δε συμπαθούσε τον γιατρό και τη γυναίκα του. Από τις ματιές που έριχνε στα θετά παιδιά τους θα μπορούσα να υποθέσω ότι ο λόγος ήταν η ζήλια. «Νομίζω όμως ότι η κυρία Κάλεν δεν μπορεί να κάνει παιδιά», πρόσθεσε λες και αυτό μείωνε την καλοσύνη τους.

Όση ώρα συζητούσαμε, το βλέμμα μου περνούσε φευγαλέα ξανά και ξανά από το τραπέζι όπου καθόταν η παράξενη οικογένεια. Συνέχιζαν να κοιτάζουν τους τοίχους χωρίς να τρώνε.

«Πάντα στο Φορκς έμεναν;» ρώτησα. Σίγουρα θα τους είχα προσέξει κάποιο από τα καλοκαίρια που είχα περάσει εδώ.

«Όχι», είπε με φωνή που υπονοούσε ότι θα έπρεπε να είναι προφανές ακόμα και σε κάποια που ήταν καινούργια στην πόλη όπως εγώ. «Ήρθαν πριν από δύο χρόνια από κάποιο μέρος στην Αλάσκα».

Ένωσα ένα κύμα συμπόνιας κι ανακούφισης. Συμπόνιας, γιατί, όσο κι αν ήταν όμορφοι, ήταν ξένοι, δεν υπήρχε αμφιβολία, δεν ήταν ευπρόσδεκτοι. Ανακούφισης, που δεν ήμουν η μοναδική ξένη εδώ πέρα και σίγουρα δεν ήμουν η πιο ενδιαφέρουσα, από όποια μεριά και να το έβλεπες.

Καθώς τους παρατηρούσα, ο νεαρότερος, ο ένας από τους Κάλεν, σήκωσε το βλέμμα του· διασταυρώθηκε με το δικό μου, αυτή τη φορά με φανερή περιέργεια στην έκφρασή του. Καθώς έστρεψα το βλέμμα μου γρήγορα από την άλλη μεριά, μου φάνηκε ότι στο δικό του υπήρχε κάποια ανεκπλήρωτη προσδοκία.

«Ποιος είναι αυτός με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» ρώτησα. Τον κρυφοκοίταξα με την άκρη του ματιού μου κι εκείνος με κοιτούσε ακόμα, αλλά όχι σαν χαζός όπως όλοι οι άλλοι μαθητές σήμερα – εκείνος είχε μια ελαφρώς απογοητευμένη έκφραση. Χαμήλωσα ξανά τα μάτια.

«Αυτός είναι ο Έντουαρντ. Είναι κούκλος, βέβαια, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Απ' ό,τι φαίνεται, καμιά από τις κοπέλες εδώ δεν είναι αρκετά εμφανίσιμη για να βγει μαζί του». Ρουθούνισε, χαρακτηριστική περίπτωση του όσα δε φτάνει η αλεπού... Αναρωτήθηκα πότε τής είχε ρίξει χυλόπιτα.

Δάγκωσα τα χείλη μου για να κρύψω το χαμόγελό μου. Μετά τον ξανακοίταξα. Το πρόσωπό του ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά, αλλά μου φάνηκε πως το μάγουλό του ήταν σηκωμένο, σαν να χαμογελούσε κι αυτός.

Αφού πέρασαν μερικά λεπτά ακόμα, οι τέσσερις τους έφυγαν όλοι μαζί από το τραπέζι. Είχαν αξιοπρόσεκτη χάρη – ακόμα κι εκείνος ο μεγαλόσωμος, ο γεροδεμένος. Ένιωθες άβολα παρατηρώντας τους. Εκείνος που τον έλεγαν Έντουαρντ δε με κοίταξε ξανά.

Είχα καθίσει στο τραπέζι με την Τζέσικα και τις φίλες της περισσότερη ώρα απ' όση θα καθόμουν αν ήμουν μόνη μου. Ανησυχούσα μήπως πάω αργοπορημένη στο μάθημα πρώτη μέρα. Μία από τις καινούργιες γνωριμίες μου, που πολύ διακριτικά μου θύμιζε ότι την έλεγαν Άντζελα, είχε Βιολογία μαζί μου την επόμενη ώρα. Πήγαμε στην τάξη μαζί σιωπηλά. Ήταν κι εκείνη ντροπαλή.

Όταν μπήκαμε στην τάξη, η Άντζελα πήγε να καθίσει σε ένα μαύρο τραπέζι ακριβώς όμοιο με αυτά που είχα συνηθίσει κι εγώ. Είχε ήδη διπλανή. Στην πραγματικότητα, όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, εκτός από ένα. Δίπλα στον κεντρικό διάδρομο αναγνώρισα από τα ασυνήθιστα μαλλιά του τον Έντουαρντ Κάλεν, ο οποίος καθόταν δίπλα στη μοναδική διαθέσιμη θέση.

Καθώς διέσχιζα τον διάδρομο για να συστηθώ στον καθηγητή και να του δώσω να υπογράψει το έντυπό μου, τον παρατηρούσα κρυφά. Τη στιγμή ακριβώς που περνούσα, εκείνος ξαφνικά πάγωσε στη θέση του. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε ξανά με το δικό μου, ενώ είχε την πιο παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του – ήταν εχθρική, οργισμένη. Γύρισα γρήγορα από την άλλη μεριά, σοκαρισμένη, κοκκινίζοντας και πάλι. Σκόνταψα σε ένα βιβλίο στον διάδρομο και χρειάστηκε να στηριχτώ στην άκρη ενός τραπεζιού. Το κορίτσι που καθόταν εκεί χαχάνισε.

Είχα προσέξει ότι τα μάτια του ήταν μαύρα – μαύρα σαν άρβουνο.

Ο κύριος Μπάνερ υπέγραψε το έντυπο και μου έδωσε ένα βιβλίο χωρίς να προχωρήσει σε ανοησίες για συστάσεις και τέτοια. Κατάλαβα ότι θα τα πηγαίναμε καλά. Φυσικά, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς παρά να με στείλει στην άδεια θέση στη μέση της αίθουσας. Είχα τα μάτια στο πάτωμα, καθώς πήγα να καθίσω δίπλα του, σαστισμένη από το ανταγωνιστικό βλέμμα που μου είχε ρίξει.

Δε σήκωσα τα μάτια μου, καθώς ακούμπησα το βιβλίο μου στο τραπέζι και κάθισα, αλλά είδα με την άκρη του ματιού μου τη στάση του να αλλάζει. Αποτραβήχτηκε μακριά μου, καθισμένος άκρη άκρη στην καρέκλα του και στρέφοντας το πρόσωπό του από την άλλη μεριά, λες και μύριζε κάτι άσχημα. Μύρισα τα μαλλιά μου διακριτικά. Είχαν μυρωδιά φράουλας, το άρωμα του αγαπημένου μου σαμπουνάν. Έμοιαζε αρκετά αθώα μυρωδιά. Άφησα τα μαλλιά μου να πέσουν πάνω από τον δεξή ώμο μου, φτιάχνοντας ένα σκούρο παραπέτασμα να μας χωρίζει, και προσπάθησα να προσηλωθώ στον καθηγητή.

Δυστυχώς το μάθημα ήταν για τη φυσιολογία των κυττάρων, πράγμα που είχα ήδη διδαχτεί. Παρ' όλα αυτά, κρατούσα προσεκτικά σημειώσεις, κοιτάζοντας πάντα κάτω.

Δεν μπορούσα να μην μπαίνω στον πειρασμό να ρίχνω πού και πού ματιές στα κλεφτά, μέσα από το προπέτασμα των μαλλιών μου, στο παράξενο αγόρι πλάι μου. Σε όλο το μάθημα δε χαλάρωσε ούτε στιγμή, τελειώς ακίνητος στην άκρη της καρέκλας του, όσο γινόταν πιο μακριά από μένα. Μπορούσα να δω τη σφιγμένη γροθιά του πάνω στο αριστερό πόδι του, με τους τένοντες να εξέχουν κάτω από το χλομό δέρμα του. Ούτε το χέρι του χαλάρωσε. Τα μακριά μανίκια του λευκού πουκαμίσου του ήταν σηκωμένα ως τους αγκώνες και ο πήχης του ήταν τρομερά σκληρός και μυώδης κάτω από τη λεπτή επιδερμίδα του. Δεν ήταν σε καμιά περίπτωση τόσο λεπτοκαμωμένος όσο φαινόταν δίπλα στον μεγάλο αδελφό του.

Το μάθημα έμοιαζε να διαρκεί περισσότερο από τα άλλα. Ήταν επειδή η μέρα κόντευε να τελειώσει ή επειδή περίμενα να χαλαρώσει η σφιχτή γροθιά του; Δε χαλάρωσε ποτέ όμως· συνέχισε να κάθεται τόσο ακίνητος, που φαινόταν σαν να μην ανασαίνει. Τι του συνέβαινε; Αυτή ήταν η φυσιολογική συμπεριφορά του; Ανα-

θεώρησα την άποψή μου για τα πικρόχολα λόγια της Τζέσικα σήμερα την ώρα του φαγητού. Μπορεί τελικά να μην ήταν και τόσο μνησίκακη όσο πίστευα.

Δεν ήταν δυνατόν να ήταν δικό μου το φταίξιμο. Δε με ήξερε κι από χθες.

Του έριξα μια ματιά στα κλεφτά για άλλη μια φορά και το μετάνιωσα. Με αγριοκοίταζε πάλι, τα μαύρα μάτια του ήταν γεμάτα απέχθεια. Καθώς τράβηξα το βλέμμα μου από πάνω του φοβισμένη, κουρνιαχτώντας στην καρέκλα μου, μου ήρθε ξαφνικά στον νου η έκφραση «το βλέμμα που σκοτώνει».

Εκείνη τη στιγμή το κουδούνι χτύπησε δυνατά, κάνοντάς με να πεταχτώ από τη θέση μου. Ο Έντουαρντ Κάλεν σηκώθηκε από τη δική του· σηκώθηκε με χάρη –ήταν ψηλότερος απ’ ό,τι νόμιζα–, με την πλάτη του γυρισμένη προς εμένα, και εξαφανίστηκε, προτού προλάβει κανείς άλλος να σηκωθεί από την καρέκλα του.

Είχα μείνει κοκαλωμένη στη θέση μου, κοιτάζοντας ανέκφραστα πίσω του. Ήταν τόσο κακός! Δεν ήταν δίκαιο. Άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου σιγά σιγά, προσπαθώντας να διώξω τον θυμό που με κατέκλυζε, φοβούμενη ότι τα μάτια μου θα ξεχειλίζουν από δάκρυα. Για κάποιο λόγο η ψυχική μου κατάσταση ήταν άμεσα συνδεδεμένη με τους δακρυϊκούς πόρους μου. Συνήθως έκλαιγα όταν ήμουν θυμωμένη – μια ταπεινωτική συνήθεια.

«Εσύ δεν είσαι η Ιζαμπέλα Σουάν;» ρώτησε μια αντρική φωνή.

Σήκωσα το κεφάλι μου για να βρεθώ απέναντι σε ένα χαριτωμένο αγόρι με μωρουδίστικο πρόσωπο, με πολύ ανοιχτά ξανθά μαλλιά, που σχημάτιζαν πειθαρχημένα καρφάκια κολλημένα προσεκτικά με ζελέ, το οποίο μου χαμογελούσε φιλικά. Προφανώς εκείνου δεν του βρομούσα.

«Μπέλα», τον διόρθωσα με ένα χαμόγελο.

«Είμαι ο Μάικ».

«Γεια σου, Μάικ».

«Θέλεις να σε βοηθήσω να βρεις πού είναι το επόμενο μάθημά σου;»

«Για να είμαι ειλικρινής, πάω στο γυμναστήριο. Νομίζω πως μπορώ να το βρω».

«Κι εγώ εκεί έχω μάθημα τώρα». Φαινόταν ενθουσιασμένος,

αν και δεν ήταν δα και τόσο μεγάλη σύμπτωση σε ένα τόσο μικρό σχολείο.

Πήγαμε στο μάθημα μαζί: ήταν πολυλογάς – αυτός μιλούσε ως επί το πλείστον στη διάρκεια της κουβέντας, πράγμα που με διευκόλυνε. Είχε ζήσει στην Καλιφόρνια ως τα δέκα του κι έτσι καταλάβαινε πώς ένιωθα για τον ήλιο. Αποδείχτηκε ότι ήμασταν μαζί και στο μάθημα των Αγγλικών. Ήταν το πιο ευγενικό άτομο που είχα γνωρίσει σήμερα.

«Λοιπόν, τι έκανες στον Έντουαρντ Κάλεν, του κάρφωσες καρένα μολύβι; Δεν τον έχω ξαναδεί να συμπεριφέρεται έτσι», με ρώτησε την ώρα που μπαίναμε στο γυμναστήριο.

Εγώ ζάρωσα. Άρα δεν ήμουν η μόνη που το πρόσεξε. Και, προφανώς, αυτή δεν ήταν μια τυπική συμπεριφορά για τον Έντουαρντ Κάλεν. Αποφάσισα να το παίξω ανήξερη.

«Λες για το αγόρι δίπλα στο οποίο καθόμουν στη Βιολογία;» ρώτησα φυσικά.

«Ναι», είπε εκείνος. «Έμοιαζε σαν να πονούσε ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων».

«Δεν ξέρω», απάντησα. «Ούτε καν του μίλησα».

«Είναι περίεργος τύπος». Ο Μάικ χαζολόγησε δίπλα μου, αντί να κατευθυνθεί προς τα αποδυτήρια. «Αν εγώ είχα την τύχη να καθίσω δίπλα σου, θα σου είχα μιλήσει».

Του χαμογέλασα προτού περάσω την πόρτα των αποδυτηρίων των κοριτσιών. Μου φερόταν φιλικά και με φανερό θαυμασμό. Μα αυτό δεν ήταν αρκετό για να μειώσει τον εκνευρισμό μου.

Ο καθηγητής της Φυσικής Αγωγής, ο προπονητής Κλαπ, μου βρήκε μια φόρμα, αλλά δε με έβαλε να ντυθώ για το σημερινό μάθημα. Στην πόλη μου το μάθημα της Φυσικής Αγωγής ήταν υποχρεωτικό μόνο δύο χρονιές. Εδώ η Φυσική Αγωγή ήταν υποχρεωτική και τα τέσσερα χρόνια. Το Φορκς ήταν κυριολεκτικά η προσωπική μου κόλαση πάνω στη Γη.

Παρακολούθησα τέσσερα παιχνίδια βόλεϊ να παίζονται ταυτόχρονα. Καθώς θυμήθηκα πόσους τραυματισμούς είχα υποστεί –και είχα προκαλέσει– παίζοντας βόλεϊ, ένιωσα ελαφριά ναυτία.

Το τελευταίο κουδούνι χτύπησε επιτέλους. Πήγα με τα πόδια στη γραμματεία σιγά σιγά για να παραδώσω το έντυπο. Η βροχή

είχε σταματήσει, αλλά ο αέρας ήταν δυνατός και τσουχτερός. Τύλιξα τα χέρια μου γύρω μου.

Όταν μπήκα στο ξεστό γραφείο, παραλίγο να κάνω στροφή και να βγω πάλι έξω.

Ο Έντουαρντ Κάλεν στεκόταν μπροστά μου. Αναγνώρισα ξανά εκείνα τα ανάκατα χάλκινα μαλλιά. Εκείνος δεν έδειξε να προσέχει τον ήχο που έκανα μπαίνοντας. Στάθηκα κολλημένη στον τοίχο, περιμένοντας ώσπου η γραμματέας να είναι διαθέσιμη να με εξυπηρετήσει.

Τσακωνόταν μαζί της με μια χαμηλή, γοητευτική φωνή. Γρήγορα κατάφερα να πιάσω το βασικό νόημα της λογομαχίας τους. Προσπαθούσε να αλλάξει τη Βιολογία της έκτης ώρας και να την αντικαταστήσει με κάποιο άλλο μάθημα – οποιοδήποτε άλλο μάθημα.

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι όλο αυτό γινόταν εξαιτίας μου. Κάποιος άλλος λόγος θα πρέπει να υπήρχε, κάτι που θα συνέβη προτού έρθω εγώ στην τάξη της Βιολογίας. Πρέπει να υπήρχε κάποιος άλλος, τελείως διαφορετικός λόγος για την έκφραση του προσώπου του. Δεν ήταν δυνατόν να είχα προκαλέσει τόσο ξαφνική και τόσο μεγάλη αντιπάθεια σε αυτόν τον άγνωστο.

Η πόρτα άνοιξε πάλι και ο κρύος αέρας μπήκε δυνατά μέσα στο δωμάτιο, ανασκώνοντας τα φύλλα πάνω στο γραφείο, στροβιλίζοντας τα μαλλιά μου μπροστά στο πρόσωπό μου. Το κορίτσι που μπήκε απλώς πλησίασε στο γραφείο, άφησε ένα σημείωμα στο συρμάτινο καλάθι και έφυγε. Όμως η πλάτη του Έντουαρντ Κάλεν μαρμάρωσε· γύρισε αργά για να με αγριοκοιτάξει –το πρόσωπό του ήταν παράλογα όμορφο– με βλέμμα διαπεραστικό, γεμάτο μίσος. Για μια στιγμή ένιωσα να με διαπερνά ένα ρίγος αληθινού φόβου, που έκανε το δέρμα στα μπράτσα μου να ανατριχιάσει. Το βλέμμα κράτησε μόνο ένα δευτερόλεπτο, αλλά ήταν πιο ψυχρό και από τον παγωμένο αέρα. Εκείνος γύρισε πάλι στη γραμματέα.

«Δεν πειράζει τότε», της είπε βιαστικά, με βελούδινη φωνή. «Καταλαβαίνω ότι δε γίνεται. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας». Έκανε στροφή χωρίς να μου ρίξει άλλη ματιά κι εξαφανίστηκε.

Εγώ πήγα υπάκουα στο γραφείο, το πρόσωπό μου άσπρο για πρώτη φορά αντί για κόκκινο, και της παρέδωσα το υπογεγραμμένο έντυπο.

«Πώς πήγε η πρώτη μέρα, γλυκιά μου;» ρώτησε η γραμματέας στοργικά.

«Μια χαρά», είπα ψέματα – η φωνή μου αδύναμη. Δε φάνηκε να την έπεισα.

Όταν έφτασα στο φορτηγάκι, ήταν σχεδόν το τελευταίο αυτοκίνητο στο πάρκινγκ. Έμοιαζε με καταφύγιο, ό,τι πιο κοντινό ήδη στην έννοια του σπιτιού σε αυτή την υγρή πράσινη τρύπα. Κάθισα μέσα για λίγο, απλώς κοιτάζοντας ανέκφραστα έξω από το παρμπρίζ. Μα σύντομα άρχισε να κάνει τόσο κρύο, που χρειαζόμουν τον θερμό αέρα. Έτσι, έστριψα το κλειδί και η μηχανή πήρε μπρος με ένα βουητό. Ξεκίνησα για το σπίτι του Τσάρλι, προσπαθώντας να καταπνίξω τα δάκρυά μου σε όλο τον δρόμο του γυρισμού.

2. ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ... ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ.

Ήταν καλύτερη, γιατί δεν έβρεχε ακόμα, παρότι τα σύννεφα ήταν πυκνά και σκοτεινά. Ήταν πιο εύκολη, γιατί ήξερα τι να περιμένω από αυτή τη μέρα. Ο Μάικ ήρθε να καθίσει δίπλα μου στο μάθημα των Αγγλικών και με συνόδευσε στο επόμενο μάθημά μου, ενώ ο Έρικ, ο τύπος που μου θύμιζε μέλος σκακιστικής λέσχης, τον αγριοκοίταζε συνέχεια· ένιωθα κολακευμένη. Δε με κοιτούσαν τώρα τόσο όσο χθες. Κάθισα για φαγητό το μεσημέρι με μια μεγάλη ομάδα που συμπεριελάμβανε τον Μάικ, τον Έρικ, την Τζέσικα και αρκετούς άλλους, τα ονόματα και τα πρόσωπα των οποίων θυμόμουν τώρα. Άρχισα να νιώθω σαν να επιπλέω στο νερό αντί να πνίγομαι.

Ήταν χειρότερη όμως γιατί ήμουν κουρασμένη· ακόμα δεν μπορούσα να κοιμηθώ όπως ο άνεμος αντηχούσε γύρω από το σπίτι. Ήταν χειρότερη, επειδή ο κύριος Βάρνερ με εξέτασε στην Τριγωνομετρία, ενώ δεν είχα σηκώσει χέρι και δεν ήξερα τη σωστή απάντηση. Ήταν άθλια, γιατί έπρεπε να παίζω βόλει και, τη μοναδική φορά που δεν τραβήχτηκα μακριά από την μπάλα ζαρώνοντας φοβισμένη, χτύπησα τη συμπαίκτριά μου στο κεφάλι. Και ήταν ακόμα χειρότερη, επειδή ο Έντουαρντ Κάλεν δεν είχε έρθει καθόλου στο σχολείο.

Όλο το πρωί ένιωθα φρίκη στη σκέψη του μεσημεριανού, καθώς φοβόμουν τις περιεργές άγριες ματιές του. Ένα κομμάτι μου ήθελε να σταθεί απέναντί του και να απαιτήσει να μάθει ποιο ήταν το πρόβλημά του. Όσο ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι χω-

ρίς να με παίρνει ο ύπνος, μέχρι που σκεφτόμουν τι θα του έλεγα κιόλας. Αλλά ήξερα τον εαυτό μου πολύ καλά, για να πιστεύω ότι θα είχα στ' αλήθεια τα κότσια να το κάνω. Μπροστά μου το δειλό λιοντάρι από τον *Μάγο του Οζ* έμοιαζε με τον *Εξολοθρευτή*.

Μα, όταν μπήκα στο εστιατόριο με την Τζέσικα –προσπαθώντας να εμποδίσω τα μάτια μου να σαρώσουν τον χώρο, για να τον βρουν, χωρίς καμία επιτυχία–, είδα ότι τα τέσσερα αδέρφια, ή, τέλος πάντων, τα τέσσερα υποτιθέμενα αδέρφια του, κάθονταν μαζί στο ίδιο τραπέζι κι εκείνος δεν ήταν μαζί τους.

Ο Μάικ μάς σταμάτησε και μας οδήγησε στο δικό του τραπέζι. Η Τζέσικα έμοιαζε κατενθουσιασμένη με την προσοχή που μας έδινε, και πολύ γρήγορα οι φίλες της ήρθαν να καθίσουν μαζί μας. Όμως, καθώς προσπαθούσα να προσέξω τη χαλαρή φλυαρία τους, ένιωθα τρομερά άβολα, περιμένοντας αγχωμένη τη στιγμή που θα ερχόταν εκείνος. Ήλπιζα ότι απλώς δε θα μου έδινε σημασία, όταν θα έμπαινε, και οι υποψίες μου θα αποδεικνύονταν λανθασμένες.

Δεν ήρθε και, καθώς περνούσε η ώρα, η υπερέντασή μου μεγάλωνε.

Μπήκα στο μάθημα της Βιολογίας με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, όταν ως το τέλος του φαγητού δεν είχε φανεί ακόμα. Ο Μάικ, που λίγο λίγο άρχιζε να αποκτά τα χαρίσματα κυνηγόσκυλου, με συνόδευσε πιστά στην τάξη. Εγώ κράτησα την ανάσα μου στην πόρτα, αλλά ο Έντουαρντ Κάλεν δεν ήταν ούτε εκεί. Ξεφύσησα και πήγα στη θέση μου. Ο Μάικ με ακολούθησε μιλώντας για μια επικείμενη εκδρομή στην παραλία. Χαζολόγησε στο θρανίο μου, ώσπου χτύπησε το κουδούνι. Τότε μου χαμογέλασε με λαγχοδικά και πήγε να καθίσει πλάι σε ένα κορίτσι με σιδεράκια και κακοφτιαγμένη περμανάντ. Φαινόταν πως κάτι θα έπρεπε να κάνω με το θέμα του Μάικ – και δε θα ήταν εύκολο. Σε μια πόλη όπως αυτή, όπου όλοι έμεναν ο ένας τόσο κοντά στον άλλο, η διπλωματία ήταν απαραίτητη. Δε διέθετα ποτέ ιδιαίτερη διακριτικότητα: δεν είχα εξασκηθεί καθόλου στο να χειρίζομαι υπερβολικά φιλικά αγόρια.

Ένιωσα ανακούφιση που το θρανίο θα ήταν όλο δικό μου, που ο Έντουαρντ θα έλειπε. Το επανέλαβα αυτό πολλές φορές στον εαυτό μου. Αλλά δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ την επίμονη υπο-

ψία ότι εγώ ήμουν η αιτία για την απουσία του. Ήταν γελοίο και εγωιστικό να πιστεύω ότι μπορούσα να ασκώ τόσο μεγάλη επίδραση πάνω σε κάποιον. Κι όμως, δεν μπορούσα να σταματήσω να ανησυχώ πως αυτή ήταν η αλήθεια.

Όταν τελείωσε επιτέλους η μέρα στο σχολείο και το κοκκίνισμα στα μάγουλά μου από το περιστατικό την ώρα του βόλεϊ άρχισε να ξεθωριάζει, άλλαξα γρήγορα ρούχα και ξαναφόρεσα το τζιν και το σκούρο μπλε πουλόβερ μου. Βγήκα βιαστικά από τα αποδυτήρια των κοριτσιών, βλέποντας με χαρά ότι, για την ώρα, είχα καταφέρει να αποφύγω τον φίλο μου το κυνηγόσκυλο. Πήγα γρήγορα στο πάρκινγκ. Τώρα υπήρχε συνωστισμός από μαθητές που έφευγαν. Μπήκα στο φορτηγάκι μου και έψαξα μέσα στην τσάντα μου για να βεβαιωθώ πως είχα, ότι χρειαζόμουν.

Το περασμένο βράδυ είχα ανακαλύψει ότι ο Τσάρλι δεν ήξερε να μαγειρεύει τίποτε άλλο εκτός από τηγανητά αυγά με μπέικον. Γι' αυτό του ζήτησα να μου αναθέσει το μαγείρεμα για όσο καιρό θα έμενα μαζί του. Με αρκετή προθυμία, μου παρέδωσε τα κλειδιά της τραπεζαρίας. Επίσης έμαθα ότι δεν είχε τίποτα φαγώσιμο στο σπίτι. Έτσι, είχα μαζί μου τη λίστα με τα ψώνια και τα χρήματα από το βάζο στο ντουλάπι με την ετικέτα *ΧΡΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ* και ετοιμαζόμουν να πάω στο σούπερ μάρκετ Ο Κόσμος της Οικονομίας.

Πάτησα γκάζι και ο θορυβώδης κινητήρας μου πήρε μπρος, αγνοώντας τα κεφάλια που γύρισαν προς τη μεριά μου· μπήκα προσεκτικά στην ουρά των αμαξιών που ανυπομονούσαν να βγουν από το πάρκινγκ. Καθώς περίμενα, προσπαθώντας να προσποιηθώ ότι η εκκωφαντική βουή προερχόταν από το αυτοκίνητο κάποιου άλλου, είδα τους δύο Κάλεν και τα δίδυμα Χείλ να μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους. Ήταν το αστραφτερό ολοκαίνουργιο Βόλβο. Μα και βέβαια. Δεν είχα προσέξει τα ρούχα τους – ήμουν υπερβολικά μαγεμένη από τα πρόσωπά τους. Τώρα που τους παρατηρούσα, ήταν φανερό ότι όλοι τους ντύνονταν εξαιρετικά καλά· απλά, αλλά με ρούχα που υποδήλωναν διακριτικά ότι ήταν γνωστού σχεδιαστή. Με την αξιοθαύμαστη ομορφιά τους, τον τρόπο που κινούνταν, ακόμα και κουρέλια να φορούσαν, πάλι μια χαρά θα έδειχναν. Έμοιαζε υπερβολικό να έχουν και ωραία εμφάνιση και λεφτά. Αλλά, απ' όσο ήξερα, έτσι ήταν η ζωή τις περισσότε-

ρες φορές. Δε φαίνονταν να μπορούν να εξαγοράσουν όμως και την αποδοχή εδώ πέρα.

Όχι, δεν το πίστευα αυτό απόλυτα. Η απομόνωση πρέπει να ήταν δική τους επιλογή· δεν μπορούσα να φανταστώ καμιά πόρτα να μένει κλειστή μπροστά σε τέτοια ομορφιά.

Κοίταξαν το φασαριόζικο φορτηγάκι μου, καθώς περνούσα από μπροστά τους, όπως και όλοι οι άλλοι. Είχα τα μάτια μου καρφωμένα μπροστά κι ένιωσα ανακούφιση, όταν επιτέλους απομακρύνθηκα από το σχολείο.

Το σούπερ μάρκετ Ο Κόσμος της Οικονομίας δεν ήταν μακριά από το σχολείο, μόνο λίγους δρόμους νοτιότερα, ακριβώς δίπλα στην εθνική οδό. Ήταν ωραία μέσα στο κατάστημα· ένιωσα ότι όλα ήταν φυσιολογικά. Είχα αναλάβει τα ψώνια και στο Φοίνιξ, έτσι ακολούθησα τη γνωστή μου συνήθεια με χαρά. Το μαγαζί ήταν αρκετά μεγάλο μέσα, ώστε να μην ακούω τον ήχο της βροχής, καθώς έπεφτε στη στέγη θυμίζοντάς μου πού βρισκόμουν.

Όταν έφτασα στο σπίτι, ξεφόρτωσα όλα τα φαγώσιμα, χώνοντάς τα όπου μπορούσα να βρω χώρο. Ήλπιζα ότι ο Τσάρλι δε θα είχε πρόβλημα. Τύλιξα τις πατάτες σε αλουμινόχαρτο και τις έβαλα για ψήσιμο στον φούρνο, περιέλουσα μια μπριζόλα με μαρινάδα και την ακούμπησα πάνω σε μια χαρτονένια συσκευασία με αυγά μέσα στο ψυγείο.

Όταν ξεμπερδεψα και με αυτό, ανέβασα πάνω τη σχολική τσάντα μου. Προτού αρχίσω να διαβάζω, φόρεσα μια στεγνή φόρμα, έπιασα κοτσίδα τα βρεγμένα μαλλιά μου και μπήκα για πρώτη φορά στο μείλ μου. Είχα τρία μηνύματα.

Μπέλα, έγραφε η μαμά μου...

Γράψε μου αμέσως μόλις φτάσεις σπίτι. Πες μου πώς ήταν το ταξίδι σου. Βρέχει; Μου λείπεις ήδη. Μάζεψα σχεδόν όλα μου τα πράγματα για τη Φλόριντα, αλλά δε βρίσκω το ροζ πουκάμισό μου. Μήπως ξέρεις πού το έβαλα; Χαιρετίσματα από τον Φιλ. Η μαμά.

Αναστέναξα και πήγα στο επόμενο. Το είχε στείλει οκτώ ώρες μετά το πρώτο.

Μπέθα, έγγραφε...

Γιατί δεν απάντησες στο μήνυμά μου ακόμα; Τι περιμένεις; Η μαμά.

Το τελευταίο ήταν από σήμερα το πρωί.

Ιζαμπέθα.

Αν δε μου απαντήσεις μέχρι σήμερα στις 5.30, θα πάρω τηλέφωνο τον Τσάρλι.

Κοίταξα το ρολόι. Είχα ακόμη μία ώρα, αλλά ήταν γνωστό πως η μαμά μου είχε τη συνήθεια να προτρέχει.

Μαμά,

Ηρέμησε. Σου γράφω τώρα. Μην κάνεις τίποτα επιπόλαιο.

Μπέθα.

Το έστειλα αυτό και μετά άρχισα.

Μαμά,

Όλα είναι μια χαρά. Βρέχει, βέβαια. Περίμενα να γίνει κάτι για να σου γράψω. Το σχολείο δεν είναι κακό. Μόνο που κάνουμε σχεδόν τα ίδια πράγματα με το σχολείο στο Φοίνιξ. Γνώρισα μερικά παιδιά που κάθονται μαζί μου την ώρα του φαγητού.

Το πουκάμισό σου είναι καθαριστήριο – ήταν να το πάρεις την Παρασκευή.

Ο Τσάρλι μού αγόρασε ένα φορτηγάκι, το πιστεύεις; Μου αρέσει πολύ. Είναι παλιό, αλλιά πολύ γερό, πράγμα που είναι καλό για μένα, ξέρεις.

Κι εσύ μου λείπεις. Θα σου ξαναγράψω σύντομα, δε θα ελέγχω το μείλι μου και κάθε πέντε λεπτά όμως. Χαθάρωσε, πάρε ανάσα. Σ' αγαπάω.

Μπέθα.

Είχα αποφασίσει να διαβάσω τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη* –το μυθιστόρημα που μελετούσαμε αυτή την περίοδο στα Αγγλικά– άλλη μια φορά για ευχαρίστηση, και αυτό ακριβώς έκανα, όταν ο Τσάρλι μπήκε στο σπίτι. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου και κατέβηκα κάτω τρέχοντας για να βγάλω τις πατάτες από τον φούρνο και να βάλω την μπριζόλα να ψηθεί.

«Μπέλα!» φώναξε ο πατέρας μου, όταν με άκουσε στις σκάλες.

Ποιος άλλος; σκέφτηκα.

«Μπαμπά, καλωσόρισες».

«Καλώς σε βρήκα!»

Κρέμασε τη ζώνη του με το όπλο και έβγαλε τις μπότες του, ενώ εγώ βιαζόμουν να κάνω τις δουλειές στην κουζίνα. Απ' όσο ήξερα, δεν είχε πυροβολήσει κανέναν στη δουλειά. Αλλά το όπλο ήταν πάντα γεμάτο. Όταν ερχόμουν εδώ παιδάκι, πάντα άδειαζε τις σφαίρες μόλις έμπαινε σπίτι. Μάλλον με θεωρούσε αρκετά μεγάλη πια, ώστε να μην αυτοπυροβοληθώ κατά λάθος, και όχι αρκετά θλιμμένη, ώστε να αυτοπυροβοληθώ επίτηδες.

«Τι έχουμε για βραδινό;» ρώτησε καχύποπτα. Η μητέρα μου είχε φαντασία στη μαγειρική και οι πειραματισμοί της δεν τρώγονταν πάντα. Με ξάφνιασε και με λύπησε το γεγονός ότι φαινόταν να θυμάται πράγματα από τόσο παλιά.

«Μπριζόλα με πατάτες», απάντησα. Φάνηκε ανακουφισμένος.

Έμοιαζε να νιώθει άβολα, έτσι όπως στεκόταν στην κουζίνα χωρίς να κάνει τίποτα· πήγε με βαριά βήματα στο σαλόνι για να δει τηλεόραση, ενώ εγώ δούλευα. Νιώθαμε και οι δυο πιο άνετα έτσι. Έφτιαξα σαλάτα όση ώρα ψήνονταν οι μπριζόλες, κι έστρωσα το τραπέζι.

Τον φώναξα όταν το φαγητό ήταν έτοιμο, κι εκείνος μύρισε τον αέρα με ικανοποίηση, καθώς έμπαινε στην κουζίνα.

«Ωραία μυρίζει, Μπέλα».

«Ευχαριστώ».

Τρώγαμε σιωπηλά για λίγα λεπτά. Δεν ήταν άβολα. Κανέναν μας δεν τον ενοχλούσε η ησυχία. Ταιριάζαμε αρκετά σε κάποια πράγματα, ώστε να μπορούμε να συγκατοικήσουμε.

«Λοιπόν, πώς σου φάνηκε το σχολείο; Έχεις κάνει καθόλου φίλους;» ρώτησε βάζοντας και δεύτερο πιάτο.

«Έχω μερικά μαθήματα κοινά με μια κοπέλα που τη λένε Τζέσικα. Κάθομαι μαζί της και την ώρα του φαγητού. Και είναι κι αυτό το ευγενικό αγόρι, ο Μάικ, που είναι πολύ φιλικός. Όλοι τους φαίνονται πολύ καλοί». Με μια βασιική εξαίρεση.

«Πρέπει να λες τον Μάικ Νιούτον. Καλό παιδί... καλή οικογένεια. Ο μπαμπάς του έχει το μαγαζί αθλητικών ειδών έξω από την πόλη. Με όλους αυτούς τους πεζοπόρους που περνούν από τα μέρη μας βγάζει το ψωμί του και με το παραπάνω».

«Ξέρεις την οικογένεια Κάλεν;» ρώτησα διστακτικά.

«Την οικογένεια του γιατρού Κάλεν; Βέβαια. Ο δόκτωρ Κάλεν είναι σπουδαίος άνθρωπος».

«Τα... τα παιδιά... είναι κάπως διαφορετικά. Δε φαίνεται να είναι και πολύ αγαπητά στο σχολείο».

Ο Τσάρλι με ξάφνιασε με τη θυμωμένη έκφρασή του.

«Οι άνθρωποι σε αυτή την πόλη...» μουρμούρισε. «Ο δόκτωρ Κάλεν είναι ένας ευφυέστατος χειρουργός που θα μπορούσε να δουλεύει σε οποιοδήποτε νοσοκομείο του κόσμου και να παίρνει μισθό δέκα φορές μεγαλύτερο από αυτόν που παίρνει εδώ», συνέχισε, μιλώντας πιο δυνατά. «Είμαστε πολύ τυχεροί που τον έχουμε... τυχεροί που η γυναίκα του ήθελε να ζήσουν σε μια μικρή πόλη. Είναι πολύτιμος για την κοινότητά μας, και τα παιδιά του έχουν όλα καλούς τρόπους και είναι ευγενέστατα. Είχα τις αμφιβολίες μου όταν πρωτοήρθαν εδώ, με όλους αυτούς τους υιοθετημένους εφήβους. Νόμιζα ότι μπορεί να μας δημιουργούσαν προβλήματα. Αλλά είναι όλοι τους πολύ ώριμα παιδιά... δεν έχουν κάνει ποτέ την παραμικρή φασαρία. Δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα παιδιά μερικών που γενιές ολόκληρες ζουν εδώ. Και είναι πολύ δεμένοι, όπως θα έπρεπε να είναι μια οικογένεια. Κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο πάνε για κάμπινγκ... Οι άνθρωποι κουτσομπολεύουν μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν και πολύ καιρό που ήρθαν».

Ήταν ο μεγαλύτερος λόγος που είχα ακούσει ποτέ να εκφωνεί ο Τσάρλι. Μάλλον θα είχε σοβαρές διαφωνίες ως προς όσα λέγονταν.

Συνέχισα παίρνοντας πίσω κάποια από αυτά που είχα πει με διπλωματικό τρόπο.

«Εμένα μου φάνηκαν μια χαρά. Απλώς πρόσεξα ότι είναι πο-

λύ μοναχικοί. Είναι όλοι τους πολύ όμορφα παιδιά», πρόσθεσα, προσπαθώντας να μιλήσω πιο κολακευτικά.

«Πού να δεις τον γιατρό», είπε ο Τσάρλι γελώντας. «Ευτυχώς που είναι παντρεμένος, και μάλιστα πολύ ευτυχισμένος με τη γυναίκα του. Πολλές από τις νοσοκόμες δυσκολεύονται να συγκεντρωθούν στη δουλειά τους, όταν αυτός είναι εκεί γύρω».

Μείναμε πάλι σιωπηλοί, καθώς τελειώναμε το φαγητό. Εκείνος μάζεψε το τραπέζι, ενώ εγώ άρχισα να πλένω τα πιάτα. Γύρισε στο σαλόνι, στην τηλεόραση, και, αφού τελείωσα το πλύσιμο των πιάτων στο χέρι –δεν υπήρχε πλυντήριο πιάτων–, ανέβηκα πάνω με απροθυμία για να κάνω τις ασκήσεις των μαθηματικών. Ένωθα ότι μια παράδοση άρχιζε να εδραιώνεται.

Εκείνη τη νύχτα επιτέλους είχε ησυχία. Γρήγορα με πήρε ο ύπνος από την εξουθένωση.

Την υπόλοιπη εβδομάδα δε συνέβη τίποτα το ιδιαίτερο. Συνήθισα τη ρουτίνα των μαθημάτων. Έως την Παρασκευή αναγνώριζα, αν όχι ξέροντας και το όνομά τους, σχεδόν όλους τους μαθητές του σχολείου. Στη Φυσική Αγωγή οι συμπαίκτες μου έμαθαν να μη μου πετούν την μπάλα και να μπαίνουν μπροστά μου γρήγορα, αν η άλλη ομάδα προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την αδυναμία μου. Εγώ με χαρά φρόντιζα να μην μπλέκομαι στα πόδια τους.

Ο Έντουαρντ Κάλεν δε γύρισε στο σχολείο.

Κάθε μέρα περρίμενα με αγωνία, ώσπου οι υπόλοιποι Κάλεν έμπαιναν στο εστιατόριο χωρίς αυτόν. Τότε μπορούσα να χαλαρώσω και να συμμετέχω κι εγώ στην κουβέντα την ώρα του φαγητού. Αυτή επικεντρωνόταν σε μια εκδρομή στο Ωκεάνιο Πάρκο του Λα Πους, που σχεδίαζε ο Μάικ σε δυο βδομάδες. Ήμουν κι εγώ προσκεκλημένη και είχα δεχτεί να πάω, πιο πολύ από ευγένεια παρά επειδή το ήθελα. Οι παραλίες πρέπει να είναι ζεστές και όχι βροχερές.

Ως την Παρασκευή ένιωθα εντελώς άνετα, όταν έμπαινα στο μάθημα της Βιολογίας, δεν ανησυχούσα πια μήπως ο Έντουαρντ βρισκόταν εκεί. Μάλλον είχε παρατήσει το σχολείο. Προσπαθούσα να μην τον σκέφτομαι, αλλά δεν μπορούσα να πάψω να ανησυχώ τελείως ότι εγώ ευθυνόμουν για τη συνεχιζόμενη απουσία του, όσο κι αν αυτό φαινόταν γελοίο.

Η πρώτη βδομάδα μου στο Φορκς κύλησε χωρίς να συμβεί τίποτα σπουδαίο. Ο Τσάρλι, που δεν είχε συνηθίσει να περνά χρόνο στο συνήθως άδειο σπίτι, δούλευε το μεγαλύτερο μέρος του Σαββατοκύριακου. Εγώ καθάρισα το σπίτι, διάβασα για το σχολείο και έγραψα στη μαμά μου περισσότερα ψεύτικα χαρούμενα μηνύματα. Πήγα στη βιβλιοθήκη το Σάββατο, μα ήταν τόσο ανεπαρκώς εφοδιασμένη, που δεν μπόρεσα καν στον κόπο να ζητήσω να μου εκδώσουν κάρτα μέλους· έπρεπε να κανονίσω σύντομα να επισκεφτώ μια μέρα την Ολύμπια ή το Σιάτλ, για να βρω ένα βιβλιοπωλείο της προκοπής. Αναρωτήθηκα βαριεστημένα πόση βενζίνη έκαιγε το φορτηγάκι μου ανά χιλιόμετρο... και μόνο η σκέψη με έκανε να ανατριχιάσω.

Η βροχή ήταν ήπια, ήσυχη το Σαββατοκύριακο, έτσι κατάφερα να κοιμηθώ καλά.

Κάποιοι με χαιρέτησαν στο πάρκινγκ το πρωί της Δευτέρας. Δεν ήξερα τα ονόματά τους, αλλά τους χαιρέτησα κι εγώ και χαμογέλασα σε όλους. Έκανε περισσότερο κρύο σήμερα το πρωί, αλλά ευτυχώς δεν έβρεχε. Στα Αγγλικά ο Μάικ κάθισε ως συνήθως δίπλα μου. Γράψαμε ένα γρήγορο τεστάκι στα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*. Ήταν σαφές, πολύ εύκολο.

Σε γενικές γραμμές, ένιωθα πολύ πιο άνετα απ' ό,τι πίστευα ότι θα ένιωθα ως τώρα. Πιο άνετα απ' ό,τι περίμενα ότι θα μπορούσα να νιώσω ποτέ εδώ πέρα.

Όταν βγήκαμε από την τάξη, ο αέρας ήταν γεμάτος στροβιλιζόμενα λευκά κομματάκια. Άκουγα κάποιους να φωνάζουν με ενθουσιασμό ο ένας στον άλλον. Ο αέρας, τσουχτερός, μου ξύρισε τα μάγουλα, τη μύτη.

«Ουάου!» έκανε ο Μάικ. «Χιονίζει».

Κοίταξα τα μικρά χνούδια από βαμβάκι που συσσωρεύονταν σιγά σιγά κατά μήκος του πεζοδρομίου και στροβιλιζόνταν άναρχα, περνώντας μπροστά από το πρόσωπό μου.

«Μπλιαχ!» Χιόνι. Τέρμα η καλή μου μέρα, ως εδώ ήταν.

Εκείνος έδειξε έκπληκτος. «Δε σου αρέσει το χιόνι;»

«Όχι. Αυτό σημαίνει ότι κάνει υπερβολικό κρύο για να βρέξει». Προφανώς. «Εξάλλου, νόμιζα ότι έπεφτε σε νιφάδες... ξέρεις, καθεμιά να ξεχωρίζει από τις άλλες. Αυτές εδώ μοιάζουν με την άκρη μπατονέτας».

«Δεν έχεις ξαναδεί χιόνι να πέφτει;» ρώτησε εκείνος με δυσπιστία.

«Και βέβαια έχω δει». Έκανα μια παύση. «Στην τηλεόραση».

Ο Μάικ γέλασε. Και τότε μια μεγάλη υγρή μπάλα χιονιού που έσταξε τον χτύπησε με δύναμη στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Γυρίσαμε και οι δυο να δούμε από πού είχε έρθει. Εγώ υποπτευόμουν τον Έρικ, ο οποίος απομακρυνόταν έχοντας την πλάτη του γυρισμένη σ' εμάς – προς την αντίθετη κατεύθυνση για το επόμενο μάθημά του. Του Μάικ προφανώς του πέρασε η ίδια ιδέα από το μυαλό. Έσκυψε και άρχισε να ξύνει τον λευκό πολτό για να φτιάξει ένα σωρό.

«Θα τα πούμε την ώρα του φαγητού, εντάξει;» Συνέχισα να περπατάω, καθώς μιλούσα. «Μόλις αρχίζουν να πετάνε υγρά πράγματα, εγώ μπαίνω μέσα».

Εκείνος απλώς κούνησε το κεφάλι του, με τα μάτια του καρφωμένα στη φιγούρα του Έρικ που οπισθοχωρούσε.

Όλο το πρωί, όλοι φλυαρούσαν γεμάτοι ενθουσιασμό για το χιόνι· φαίνεται πως ήταν η πρώτη χιονόπτωση του νέου έτους. Εγώ κρατούσα το στόμα μου κλειστό. Βέβαια, ήταν πιο στεγνό από τη βροχή – ώσπου άρχιζε να λιώνει μέσα στις κάλτσες σου.

Μετά τα Ισπανικά πήγα στο εστιατόριο, με τις αισθήσεις μου σε εγρήγορση, παρέα με την Τζέσικα. Μπάλες λευκού πολτού πετούσαν παντού. Είχα στα χέρια μου ένα φάκελο, έτοιμη να τον χρησιμοποιήσω σαν ασπίδα προστασίας σε περίπτωση ανάγκης. Η Τζέσικα με έβρισκε ξεκαρδιστική, αλλά κάτι στην έκφρασή μου την αποθάρρυνε να μου ρίξει και η ίδια καμιά χιονόμπαλα.

Ο Μάικ μάς πρόφτασε, καθώς μπαίναμε μέσα, γελώντας, με τα καρφάκια στα μαλλιά του να λιώνουν από τον πάγο. Εκείνος και η Τζέσικα μιλούσαν ζωηρά για τον χιονοπόλεμο την ώρα που μπήκαμε στην ουρά για να πάρουμε φαγητό. Εγώ έριξα μια βιαστική ματιά σε εκείνο το τραπέζι στη γωνία, από συνήθεια. Και τότε έμεινα στήλη άλατος. Υπήρχαν πέντε άτομα στο τραπέζι.

Η Τζέσικα μου τράβηξε το μπράτσο.

«Ξύπνα! Μπέλα; Τι θέλεις;»

Εγώ χαμήλωσα το βλέμμα μου· τα αυτιά μου είχαν ανάψει. Δεν είχα κανένα λόγο να νιώθω άσχημα, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Δεν είχα κάνει τίποτα κακό.

«Τι έπαθε η Μπέλα;» ρώτησε ο Μάικ την Τζέσικα.

«Τίποτα», απάντησα εγώ. «Θα πάρω μόνο ένα αναψυκτικό σήμερα». Πήγα στο τέλος της ουράς.

«Δεν πεινάς;» ρώτησε η Τζέσικα.

«Να σου πω την αλήθεια, είμαι λίγο αδιάθετη», είπα, με τα μάτια ακόμα στο πάτωμα.

Περίμενα να πάρουν αυτοί το φαγητό τους και μετά τους ακολούθησα σε ένα τραπέζι, με τα μάτια καρφωμένα στα πόδια μου.

Ρούφηξα το αναψυκτικό μου σιγά σιγά, ενώ το στομάχι μου ανακατευόταν. Δυο φορές ρώτησε ο Μάικ, με περιττή ανησυχία, πώς ένιωθα. Του είπα πως δεν είχα τίποτα, αλλά αναρωτιόμουν αν έπρεπε να το παίξω άρρωστη και να τη σκαπουλάρω περνώντας την επόμενη ώρα στο γραφείο της νοσοκόμας.

Χαζομάρες. Δεν έπρεπε να το βάλω στα πόδια.

Αποφάσισα να επιτρέψω στον εαυτό μου να κοιτάξει μια φορά το τραπέζι των Κάλεν. Αν εκείνος με κοιτούσε με το γνωστό άγριο βλέμμα, θα την κοπανούσα από τη Βιολογία, τόσο φοβητσιάρα ήμουν.

Είχα το κεφάλι μου σκυμμένο κάτω και προσπάθησα να δω χωρίς να το σηκώσω καθόλου. Κανείς τους δεν κοιτούσε προς τη μεριά μου. Σήκωσα λίγο περισσότερο το κεφάλι.

Γελούσαν. Ο Έντουαρντ, ο Τζάσπερ και ο Έμετ είχαν όλοι τους μαλλιά τελείως μούσκεμα από το χιόνι, που έλιωνε πάνω τους. Η Άλις και η Ρόζαλι έσκυβαν προς την άλλη μεριά, καθώς ο Έμετ τίναζε τα μαλλιά του, που έσταζαν πάνω τους. Χαίρονταν τη χιονισμένη μέρα όπως και όλοι οι άλλοι – μόνο που εκείνοι έμοιαζαν περισσότερο με σκηνή από ταινία απ' ό,τι εμείς οι υπόλοιποι.

Όμως, πέρα από το γέλιο και την παιχνιδιάρικη διάθεση, υπήρχε κάτι διαφορετικό και δεν μπορούσα να εντοπίσω ακριβώς ποια ήταν η διαφορά. Παρατήρησα τον Έντουαρντ πολύ προσεκτικά. Αποφάνθηκα πως το δέρμα του ήταν λιγότερο χλομό – αναψοκοκκινισμένο από τον χιονοπόλεμο ίσως –, οι κύκλοι κάτω από τα μάτια του λιγότερο έντονοι. Υπήρχε και κάτι άλλο όμως. Έμεινα συλλογισμένη, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω του, προσπαθώντας να απομονώσω το στοιχείο που είχε αλλάξει.

«Μπέλα, τι κοιτάξεις;» με διέκοψε η Τζέσικα, ακολουθώντας με το βλέμμα της το δικό μου.

Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή τα μάτια του στράφηκαν ξαφνικά προς τα δικά μου.

Χαμήλωσα το κεφάλι, αφήνοντας τα μαλλιά μου να κρύψουν το πρόσωπό μου. Ήμουν σίγουρη, ωστόσο, τη στιγμή που τα μάτια μας συναντήθηκαν, πως δε φαινόταν σκληρός ή εχθρικός, όπως την τελευταία φορά που τον είχα δει. Ήταν απλώς περιέργος ξανά, ανικανοποίητος κατά κάποιον τρόπο.

«Ο Έντουαρντ Κάλεν σε κοιτάζει», χαχάνισε η Τζέσικα στο αυτί μου.

«Δε φαίνεται θυμωμένος, ε;» Δεν μπόρεσα να μη ρωτήσω.

«Όχι», είπε εκείνη απορημένη με την ερώτησή μου. «Θα έπρεπε να είναι;»

«Δε νομίζω ότι με συμπαθεί», εξομολογήθηκα. Ένιωθα ακόμα ναυτία. Ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στο μπράτσο μου.

«Οι Κάλεν δε συμπαθούν κανέναν... δηλαδή, δε δίνουν σημασία σε κανέναν αρκετά ώστε να τον συμπαθήσουν. Όμως αυτός σε κοιτάζει ακόμα».

«Σταμάτα να τον κοιτάς», είπα μέσα από τα δόντια μου.

Εκείνη γέλασε πνιχτά, αλλά έστρεψε το βλέμμα αλλού. Σήκωσα το κεφάλι μου αρκετά, ώστε να σιγουρευτώ ότι όντως είχε σταματήσει να τον κοιτάζει, αναλογιζόμενη την πιθανότητα να ασκήσω βία, αν αντιστεκόταν.

Τότε μας διέκοψε ο Μάικ – σχεδίαζε έναν επικό χιονοπόλεμο στο πάρκινγκ μετά το σχολάσμα και ήθελε να συμμετάσχουμε κι εμείς. Η Τζέσικα δέχτηκε με ενθουσιασμό. Ο τρόπος με τον οποίο κοίταξε τον Μάικ φανέρωνε πως θα ήταν μέσα σε ό,τι κι αν πρότεινε εκείνος. Εγώ έμεινα σιωπηλή. Θα έπρεπε να κρυφτώ στο γυμναστήριο μέχρι να αδειάσει το πάρκινγκ.

Την υπόλοιπη ώρα του φαγητού κρατούσα τα μάτια μου με πολλή προσοχή στο δικό μου τραπέζι. Αποφάσισα να τιμήσω τη συμφωνία που είχα κάνει με τον εαυτό μου. Αφού δε φαινόταν θυμωμένος, θα πήγαινα στο μάθημα της Βιολογίας. Το στομάχι μου έδινε πού και πού κάτι μικρές, φοβισμένες σουβλιές στη σκέψη ότι θα καθόμουν πάλι κοντά του.

Δεν ήθελα να μπω στην τάξη με τον Μάικ, όπως συνήθως –προφανώς ήταν δημοφιλής στόχος των ελεύθερων σκοπευτών με τις χιονόμπαλες–, μα όταν φτάσαμε στην πόρτα, όλοι, εκτός από μένα, αναστέναξαν σαν χορωδία. Έβρεχε, και η βροχή ξέπλενε όλα τα ίχνη του χιονιού, σχηματίζοντας διάφανες, παγωμένες κορδέλες που κυλούσαν στα πλάγια του δρόμου. Σήκωσα την κουκούλα μου με μια κρυφή ευχαρίστηση. Θα ήμουν ελεύθερη να πάω σπίτι κατευθείαν μετά τη Φυσική Αγωγή.

Ο Μάικ δε σταμάτησε να γκρινιάζει στον δρόμο για το κτίριο τέσσερα.

Μόλις μπήκαμε στην τάξη, είδα με ανακούφιση ότι το τραπέζι μου ήταν ακόμα άδειο. Ο κύριος Μπάνερ έκανε τον γύρο της αίθουσας, μοιράζοντας από ένα μικροσκοπιο και ένα κουτί διαφάνειες σε όλα τα τραπέζια. Το μάθημα θα άρχιζε σε λίγα λεπτά και το δωμάτιο αντηχούσε από το βουητό των συζητήσεων. Κοιτούσα μακριά από την πόρτα, μουντζουρώνοντας βαριεστημένα το εξώφυλλο του τετραδίου μου.

Άκουσα πολύ καθαρά την καρέκλα δίπλα μου να κουνιέται, αλλά τα μάτια μου έμειναν προσεκτικά προσηλωμένα στο σχέδιο που έφτιαχνα.

«Γεια σου», είπε μια ήρεμη, μελωδική φωνή.

Σήκωσα το βλέμμα μου αποσβολωμένη που απευθυνόταν σε μένα. Καθόταν τόσο μακριά μου όσο του επέτρεπε το θρανίο, αλλά η καρέκλα του κοιτούσε προς τη μεριά μου. Τα μαλλιά του έσταζαν, ανάκατα – παρ' όλα αυτά, έμοιαζε σαν να είχε μόλις τελειώσει το γύρισμα μιας διαφήμισης για ζελέ μαλλιών. Το εκθαμβωτικό πρόσωπό του ήταν φιλικό, φωτεινό, ένα ελαφρύ χαμόγελο στα τέλεια χείλια του. Τα μάτια του, όμως, ήταν επιφυλακτικά.

«Με λένε Έντουαρντ Κάλεν», συνέχισε. «Δεν κατάφερα να συστηθώ την περασμένη βδομάδα. Εσύ πρέπει να είσαι η Μπέλα Σουάν».

Το μυαλό μου γύριζε μεπερδεμένο. Μήπως όλο αυτό ήταν στη φαντασία μου; Τώρα ήταν εντελώς ευγενικός. Έπρεπε να μιλήσω; Εκείνος περίμενε. Αλλά δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα συμβατικό να πω.

«Π... πώς ξέρεις το όνομά μου;» τραύλισα.

Εκείνος γέλασε με ένα απαλό, γοητευτικό γέλιο.

«Α, νομίζω πως όλοι ξέρουν το όνομά σου. Ολόκληρη η πόλη σε περιμένει».

Έκανα ένα μορφασμό. Το ήξερα πως κάπως έτσι θα ήξερε το όνομά μου.

«Όχι», επέμεινα εγώ ανόητα. «Εννοούσα, γιατί με είπες Μπέλα;»

Εκείνος έδειχνε μπερδεμένος. «Μήπως προτιμάς το Ιζαμπέλα;»

«Όχι, μου αρέσει το Μπέλα», είπα. «Αλλά νομίζω ότι ο Τσάρλι... θέλω να πω, ο μπαμπάς μου... πρέπει να με λέει Ιζαμπέλα πίσω από την πλάτη μου. Με αυτό το όνομα φαίνεται ότι με ξέρουν όλοι εδώ», προσπάθησα να εξηγήσω, νιώθοντας τελείως ηλίθια.

«Α». Δεν έδωσε συνέχεια. Εγώ κοίταξα από την άλλη μεριά αμήχανα.

Ευτυχώς ο κύριος Μπάνερ άρχισε το μάθημα εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, καθώς εκείνος εξηγούσε το εργαστήριο που θα παρέδιδε σήμερα. Οι διαφάνειες στο κουτί δεν ήταν στη σωστή σειρά. Δουλεύοντας σε ομάδες μέσα στο εργαστήριο, έπρεπε να χωρίσουμε τις διαφάνειες που έδειχναν τα κύτταρα στις άκρες της ρίζας του κρεμμυδιού στις φάσεις της μίτωσης που αντιπροσώπευαν, και να σημειώσουμε το σωστό όνομα που αντιστοιχούσε σε καθεμία. Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να ανοίξουμε τα βιβλία μας. Σε είκοσι λεπτά θα περνούσε να δει ποιος το είχε κάνει σωστά.

«Αρχίστε», πρόσταξε.

«Πρώτα οι κυρίες, συνάδελφε;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Σήκωσα το κεφάλι μου για να τον δω να χαμογελά στραβά, και ήταν τόσο όμορφος, που δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο εκτός από το να τον κοιτάζω σαν χαζή. «Ή θα μπορούσα να αρχίσω εγώ, αν προτιμάς». Το χαμόγελό του χάθηκε· αναρωτιόταν προφανώς αν είχα τη νοημοσύνη για κάτι τέτοιο.

«Όχι», είπα κοκκινίζοντας. «Θα αρχίσω εγώ».

Έκανα λίγη επίδειξη. Είχα ήδη κάνει αυτό το εργαστήριο και ήξερα τι ήταν αυτό που έψαχνα. Λογικά θα ήταν εύκολο. Τοποθέτησα την πρώτη διαφάνεια κάτω από το μικροσκόπιο και την προσαρμόσα γρήγορα στον αντικειμενικό φακό 40X. Παρατήρησα τη διαφάνεια για λίγο.

Η εκτίμησή μου ήταν σίγουρη. «Πρόφραση».

«Σε πειράζει να ρίξω μια ματιά;» ρώτησε εκείνος, καθώς πήγα να τραβήξω τη διαφάνεια. Το χέρι του ακούμπησε το δικό μου για να με σταματήσει, την ώρα που ρώτησε. Τα δάχτυλά του ήταν ξύλο, λες και τα είχε χωμένα σε ένα σωρό από χιόνι πριν από το μάθημα. Μα άλλος ήταν ο λόγος που τράβηξα το χέρι μου τόσο γρήγορα. Όταν με άγγιξε, με ηλέκτρισε σαν να μας είχε διαπεράσει ρεύμα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε τραβώντας το χέρι του αμέσως. Παρ' όλα αυτά, πήγε πάλι να πιάσει το μικροσκόπιο. Τον παρατηρούσα, ακόμα συγκλονισμένη, καθώς μελετούσε τη διαφάνεια ακόμα λιγότερο απ' ό,τι την είχα μελετήσει εγώ.

«Πρόφραση», συμφώνησε εκείνος, γράφοντάς το με όμορφα τακτικά γράμματα στο πρώτο κενό του φύλλου εργασίας μας. Γρήγορα αντικατέστησε την πρώτη διαφάνεια με τη δεύτερη και μετά της έριξε μια βιαστική ματιά.

«Ανάφραση», μουρμούρισε σημειώνοντάς το καθώς μιλούσε.

Η φωνή μου παρέμενε αδιάφορη. «Μπορώ κι εγώ;»

Εκείνος χαμογέλασε υπεροπτικά και έσπρωξε προς το μέρος μου το μικροσκόπιο.

Κοίταξα μέσα από τον προσοφθάλμιο φακό ανυπόμονα, μόνο και μόνο για να απογοητευτώ. Να πάρει, είχε δίκιο.

«Διαφάνεια νούμερο τρία;» Άπλωσα το χέρι μου χωρίς να τον κοιτάζω.

Εκείνος μου την έδωσε· έμοιαζε να είναι προσεκτικός να μην έρθει πάλι σε επαφή με το δέρμα μου.

Έριξα την πιο γρήγορη ματιά που μπορούσα.

«Μετάφραση». Του έδωσα το μικροσκόπιο προτού το ζητήσει. Έριξε μια γρήγορη ματιά στα κλεφτά και σημείωσε στο φύλλο εργασίας. Θα μπορούσα να το είχα γράψει εγώ, ενώ εκείνος κοιτούσε, αλλά ο καθαρός, κομψός γραφικός χαρακτήρας του με φόβιζε. Δεν ήθελα να χαλάσω τη σελίδα με τα δικά μου ορνηθοσκαλίσματα.

Τελειώσαμε προτού προλάβει κανείς άλλος να τελειώσει. Έβλεπα τον Μάικ με τον διπλανό του να προσπαθούν να συγκρίνουν δύο διαφάνειες ξανά και ξανά, ενώ μία άλλη ομάδα είχε το βιβλίο ανοιχτό κάτω από το τραπέζι.

Κι έτσι δεν έμεινε τίποτε άλλο να κάνω παρά να προσπαθήσω να μην τον κοιτάξω... χωρίς επιτυχία. Σήκωσα το κεφάλι και με κοιτούσε κι εκείνος με την ίδια ανεξήγητη έκφραση σύγχυσης στα μάτια. Ξαφνικά εντόπισα τη λεπτή διαφορά στο πρόσωπό του.

«Έβαλες χρωματιστούς φακούς επαφής;» πέταξα απότομα, χωρίς να το σκεφτώ.

Εκείνος έμοιαζε απορημένος με την τόσο αναπάντεχη ερώτησή μου. «Όχι».

«Α», μουρμούρισα εγώ. «Νόμισα ότι τα μάτια σου ήταν κάπως αλλιώτικα».

Εκείνος σήκωσε τους ώμους και γύρισε από τη άλλη μεριά.

Στην πραγματικότητα, ήμουν βέβαιη πως υπήρχε κάτι αλλιώτικο. Θυμόμουν πολύ έντονα το απόλυτο μαύρο χρώμα των ματιών του την τελευταία φορά που με είχε κοιτάξει με εκείνο το άγριο βλέμμα – το χρώμα ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το φόντο της χλομής επιδερμίδας του και των χάλκινων μαλλιών του. Σήμερα τα μάτια του είχαν τελειώς διαφορετική απόχρωση: μια παράξενη όχρα, πιο σκούρα από καραμέλα βουτύρου, αλλά με τον ίδιο χρυσαφένιο τόνο. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς γινόταν αυτό, εκτός κι αν για κάποιο λόγο έλεγε ψέματα για τους φακούς επαφής. Ή μπορεί το Φορξ να με είχε τρελάνει, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης.

Χαμήλωσα τα μάτια. Τα χέρια του ήταν πάλι σφιγμένες γροθιές.

Τότε ήρθε ο κύριος Μπάνερ στο τραπέζι μας να δει γιατί δε δουλεύαμε. Κοίταξε πάνω από τους ώμους μας για να δει το συμπληρωμένο φύλλο εργασίας και μετά κοίταξε με ακόμα μεγαλύτερη προσήλωση για να ελέγξει τις απαντήσεις.

«Δε μου λες, Έντουαρντ, δε νομίζεις πως έπρεπε να δώσεις και στην Ιζαμπέλα την ευκαιρία να χρησιμοποιήσει το μικροσκόπιο;» ρώτησε ο καθηγητής.

«Στην Μπέλα», διόρθωσε αυτομάτως ο Έντουαρντ. «Στην πραγματικότητα, εκείνη βρήκε τρεις από τις πέντε φάσεις».

Ο κύριος Μπάνερ κοίταξε εμένα αυτή τη φορά· η έκφρασή του ήταν σκεπτική.

«Έχεις ξανακάνει αυτό το εργαστήριο;» ρώτησε.

Εγώ χαμογέλασα ντροπαλά. «Όχι με ρίζα κρεμμυδιού».

«Βλαστίδιο κορήγονου;»

«Ναι».

Ο κύριος Μπάνερ κούνησε το κεφάλι του. «Ήσουν σε προχωρημένο επίπεδο στο Φοίνιξ;»

«Ναι».

«Λοιπόν», είπε έπειτα από μια στιγμή, «τότε μάλλον είναι καλό που συνεργάζεστε σε αυτό το εργαστήριο». Μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του κάτι άλλο, καθώς απομακρυνόταν. Όταν έφυγε, άρχισα πάλι να κάνω μουντζούρες στο τετράδιό μου.

«Δε σου αρέσει καθόλου το χιόνι, ε;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Είχα την αίσθηση ότι πίεζε τον εαυτό του να ανοίξει κουβέντα μαζί μου. Με κατέκλυσε ξανά η παράνοια. Σαν να είχε ακούσει τη συζήτησή μου με την Τζέσικα την ώρα του φαγητού και προσπαθούσε να αποδείξει ότι είχα άδικο.

«Όχι και τόσο», απάντησα με ειλικρίνεια, αντί να προσπαθώ να το παίξω φυσιολογική, όπως όλοι οι άλλοι. Προσπαθούσα ακόμα να διώξω το ηλίθιο συναίσθημα της καχυποψίας και δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ.

«Δε σου αρέσει το κρύο». Αυτό δεν ήταν ερώτηση.

«Ούτε και η υγρασία».

«Το Φορξ πρέπει να είναι δύσκολο μέρος για να ζήσεις».

«Δεν έχεις ιδέα», μουρμούρισα εγώ δυσοίωνα.

Έμοιαζε εντυπωσιασμένος με αυτό που είχα πει για κάποιον λόγο που δεν μπορούσα να φανταστώ. Το πρόσωπό του με αποσυντόνιζε τόσο πολύ, που προσπαθούσα να μην το κοιτάζω περισσότερο απ' όσο όριζαν οι κανόνες της ευγένειας.

«Τότε λοιπόν γιατί ήρθες εδώ;»

Κανείς δε μου είχε κάνει αυτήν την ερώτηση – όχι έτσι ευθέως όπως αυτός, πιεστικά.

«Είναι... περίπλοκο».

«Νομίζω ότι μπορώ να καταλάβω», επέμεινε εκείνος.

Έκανα μια παύση για ένα λεπτό και μετά έκανα το λάθος το βλέμμα μου να διασταυρωθεί με το δικό του. Τα σκούρα χρυσαφιά μάτια του μου προκαλούσαν σύγχυση και απάντησα χωρίς να σκέφτομαι.

«Η μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε», είπα.

«Αυτό δε μου φαίνεται και τόσο περίπλοκο», διαφώνησε αυτός, αλλά ξαφνικά η φωνή του ήταν γεμάτη κατανόηση και συμπόνια. «Πότε έγινε αυτό;»

«Τον Σεπτέμβριο που μας πέρασε». Η φωνή μου ακούστηκε λυπημένη ακόμα και σε μένα την ίδια.

«Και δεν τον συμπαθείς», συμπέρανε ο Έντουαρντ, με έναν τόνο ακόμα ευγενικό.

«Όχι, ο Φιλ είναι μια χαρά. Πολύ νέος ίσως, αλλά αρκετά καλός».

«Γιατί δεν έμεινες μαζί τους;»

Δεν μπορούσα να καταλάβω το ενδιαφέρον του, αλλά συνέχισε να με κοιτάζει με μάτια διαπεραστικά, λες και η εξιστόρηση της ανιαρής ζωής μου είχε για κάποιο λόγο ζωτική σημασία.

«Ο Φιλ ταξιδεύει πολύ. Παίζει μπάλα επαγγελματικά». Μισοχαμογέλασα.

«Μήπως τον έχω ακουστά;» ρώτησε χαμογελώντας, αντί για άλλη απάντηση.

«Μάλλον όχι. Δεν παίζει καλά. Είναι στη β' εθνική κατηγορία. Ταξιδεύει πολύ συχνά».

«Και η μητέρα σου σε έστειλε εδώ για να τον ακολουθεί στα ταξίδια του». Το είπε σαν συμπέρασμα ξανά παρά σαν ερώτηση.

Το πιγούνι μου σηκώθηκε ελάχιστα. «Όχι, δε με έστειλε αυτή εδώ. Μόνη μου ήρθα».

Τα φρύδια του έσιμξαν. «Δεν καταλαβαίνω», παραδέχτηκε με μια περιττή απογοήτευση.

Αναστέναξα. Γιατί του τα εξηγούσα όλα αυτά; Συνέχισε να με κοιτάζει με φανερή περιέργεια.

«Στην αρχή έμεινε μαζί μου, αλλά της έλειπε εκείνος. Η απουσία του την έκανε δυστυχισμένη... Έτσι αποφάσισα πως ήταν καιρός πια να μείνω λίγο και με τον Τσάρλι». Μέχρι να ολοκληρώσω τη φράση μου, η φωνή μου μαρτυρούσε πια πόσο με είχε στενοχωρήσει το γεγονός.

«Και τώρα εσύ είσαι η δυστυχισμένη», επισήμανε.

«Ε, και;» τον προκάλεσα εγώ.

«Αυτό δε μου φαίνεται δίκαιο». Σήκωσε τους ώμους, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα γεμάτα ένταση.

Γέλασα ανόρεχτα. «Δε σου έχουν ξαναπεί ποτέ ότι η ζωή δεν είναι δίκαιη;»

«Νομίζω ότι πράγματι κάπου το έχω ακούσει», συμφώνησε ξερά.

«Αυτά λοιπόν», επέμεινα, ενώ αναρωτιόμουν γιατί με κοιτούσε ακόμα έτσι.

Το βλέμμα του φανέρωνε εκτίμηση. «Είσαι καλή στο να προσποιείσαι», είπε αργά. «Αλλά εγώ θα έβαζα στοίχημα ότι υποφέρεις περισσότερο απ' ό,τι αφήνεις τους άλλους να δουν».

Έκανα ένα μορφασμό, αντιστεκόμενη στην παρόρμησή μου να του βγάλω γλώσσα σαν πεντάχρονο, και γύρισα από την άλλη μεριά.

«Άδικο έχω;»

Προσπάθησα να τον αγνοήσω.

«Δε νομίζω», μουρμούρισε αυτάρεσκα.

«Εσένα τι σε νοιάζει;» ρώτησα εκνευρισμένη. Είχα το βλέμμα μου στραμμένο αλλού, παρακολουθώντας τον καθηγητή να κάνει τους γύρους του.

«Αυτό είναι πολύ καλή ερώτηση», μουρμούρισε τόσο χαμηλόφωνα, που αναρωτήθηκα αν μιλούσε στον εαυτό του. Παρ' όλα αυτά, ύστερα από κάποια δευτερόλεπτα σιωπής αποφάσισα ότι αυτή ήταν η μοναδική απάντηση που θα έπαιρνα.

Αναστέναξα αγκριοκοιτάζοντας τον πίνακα.

«Μήπως σου σπάω τα νεύρα;» ρώτησε. Έδειχνε να το διασκεδάζει.

Τον κοίταξα χωρίς να το σκεφτώ... και είπα πάλι την αλήθεια. «Όχι ακριβώς. Είμαι περισσότερο εκνευρισμένη με τον εαυτό μου. Είναι τόσο εύκολο να διαβάσει κανείς το πρόσωπό μου... Η μητέρα μου πάντα λέει πως είμαι ανοιχτό βιβλίο», είπα συνοφρυωμένη.

«Κάθε άλλο, εγώ θα έλεγα μάλιστα ότι είναι πολύ δύσκολο να σε διαβάσει κανείς». Παρά όσα είχα πει και όσα είχε μαντέψει, ακούστηκε σαν να το εννοούσε πραγματικά.

«Πρέπει να είσαι καλός αναγνώστης τότε», απάντησα.

«Συνήθως». Χαμογέλασε πλατιά, αποκαλύπτοντας μια αστραφερή οδοντοστοιχία με άψογα, κατάλευκα δόντια.

Ο κύριος Μπάνερ επανέφερε την τάξη στην ησυχία κι εγώ γύ-

ρισα με ανακούφιση για να ακούσω. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι είχα μόλις εξηγήσει την πληκτική ζωή μου σε αυτό το αλλόκοτο, πανέμορφο αγόρι, που μπορεί να με σιχαινόταν, μπορεί όμως και όχι. Έδειχνε απορροφημένος στην κουβέντα μας, αλλά τώρα έβλεπα με την άκρη του ματιού μου ότι είχε αποτραβηχτεί πάλι μακριά μου, τα χέρια του έσφιγγαν την άκρη του τραπεζιού με ολοφάνερη ένταση.

Προσπάθησα να δείχνω αφοσιωμένη, καθώς ο κύριος Μπάνερ εξηγούσε, με τη βοήθεια διαφανειών που πρόβαλλε στον προτζέκτορα που βρισκόταν ψηλά, αυτά που είχα εντοπίσει στο μικροσκόπιο χωρίς δυσκολία. Μα δεν μπορούσα να ελέγξω τις σκέψεις μου.

Όταν το κουδούνι χτύπησε επιτέλους, ο Έντουαρντ βγήκε από την τάξη τρέχοντας, το ίδιο γρήγορα και με την ίδια χάρη όπως και την προηγούμενη Δευτέρα... Και, όπως και την προηγούμενη Δευτέρα, έμεινα να τον κοιτάζω σαστισμένη.

Ο Μάικ πετάχτηκε δίπλα μου και βάλθηκε να μου κουβαλήσει τα βιβλία. Τον φαντάστηκα με μια ουρά να κουνιέται πέρα δώθε.

«Ήταν απαίσιο», γκρίνιαξε. «Όλες οι διαφάνειες έδειχναν ακριβώς ίδιες. Είσαι τυχερή που καθόσουν με τον Κάλεν».

«Δε δυσκολεύτηκα καθόλου να τις ξεχωρίσω», είπα προσβεβλημένη από το συμπέρασμά του. Μετάνιωσα αμέσως για την ευθιξία μου όμως. «Το έχω ξανακάνει αυτό το εργαστήριο, βέβαια», πρόσθεσα προτού τον πληγώσω.

«Ο Κάλεν φαινόταν αρκετά φιλικός σήμερα», σχολίασε, την ώρα που φορούσαμε τα αδιάβροχά μας. Δε φαινόταν και πάρα πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό.

Προσπάθησα να ακουstw αδιάφορη. «Αναρωπιέμαι ποιο ήταν το πρόβλημά του τη Δευτέρα που μας πέρασε».

Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στη φλυαρία του Μάικ, καθώς πήραμε τον δρόμο για το γυμναστήριο, ούτε όμως και η Φυσική Αγωγή κατάφερε να με κάνει να ξεχαστώ. Ο Μάικ ήταν στη δική μου ομάδα σήμερα. Ιπποτικά κάλυψε και τη δική μου θέση και τη δική του, έτσι λοιπόν σταμάτησα τις ονειροπολήσεις μου μόνο όταν ήρθε η σειρά μου να κάνω σερβίς: η ομάδα μου έσκυβε για να φύγει από τη μέση, κάθε φορά που ερχόταν η σειρά μου.

Η βροχή είχε δώσει τη θέση της στην καταχνιά, όταν πήγα στο

πάρκινγκ, παρ' όλα αυτά ήμουν πιο χαρούμενη μέσα στη στεγνή καμπίνα του οδηγού. Άναψα τον θερμό αέρα χωρίς να με νοιάζει για πρώτη φορά το αφόρητο βουητό της μηχανής. Κατέβασα το φερμουάρ του μπουφάν μου, έβγαλα την κουκούλα και άφησα τα μουσκεμένα μαλλιά μου να χυθούν ελεύθερα έξω, να στεγνώσουν με τον θερμό αέρα, στον δρόμο για το σπίτι.

Κοίταξα γύρω για να βεβαιωθώ πως δεν περνούσε άλλο αυτοκίνητο. Τότε πρόσεξα την ακίνητη, λευκή φιγούρα. Ο Έντουαρντ Κάλεν ήταν γερμένος πάνω στην μπροστινή πόρτα του Βόλβο, τρία αυτοκίνητα πιο πέρα από το δικό μου, με την προσοχή του στραμμένη σε μένα. Γύρισα γρήγορα αλλού το βλέμμα κι έκανα όπισθεν, ενώ πάνω στη βιασύνη μου παραλίγο να χτυπήσω ένα σκουριασμένο Τογιότα Κορόλα. Ευτυχώς για το Τογιότα, φρέναρα εγκαίρως. Ήταν από εκείνα τα αμάξια που το φορτηγάκι μου θα μετέτρεπε σε παλιοσίδερα. Πήρα μια βαθιά ανάσα κοιτάζοντας ακόμα έξω, στην άλλη πλευρά του αμαξιού μου, και έκανα πάλι όπισθεν προσεκτικά, με μεγαλύτερη επιτυχία αυτή τη φορά. Κοιτούσα ευθεία μπροστά, καθώς προσπερνούσα το Βόλβο, αλλά, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά με την άκρη του ματιού μου, θα ορκιζόμουν ότι τον είδα να γελάει.

3. ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΞΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΡΩΙ, ΚΑΤΙ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ.

Ήταν το φως. Ήταν ακόμα το γκριζοπράσινο φως μιας συννεφιασμένης μέρας μέσα στο δάσος, μόνο πιο καθαρό κατά κάποιον τρόπο. Συνειδητοποίησα πως δεν υπήρχε πια το πέπλο της ομίχλης μπροστά από το παράθυρό μου.

Πετάχτηκα από το κρεβάτι για να δω έξω, και μετά αναστέναξα με φρίκη.

Ένα λεπτό στρώμα χιονιού σκέπαζε την αυλή, είχε πασπαλίσει τη σκεπή του αυτοκινήτου μου και είχε ασπρίσει τον δρόμο. Μα το χειρότερο δεν ήταν αυτό. Όλη η βροχή από χθες είχε στερεοποιηθεί, ντύνοντας τις βελόνες των δέντρων με φανταστικά, υπέροχα σχέδια και μετατρέποντας τον δρόμο σε επικίνδυνα ολισθηρό πάγο. Δυσκολευόμουν ήδη αρκετά να στέκομαι όρθια, όταν το έδαφος ήταν στεγνό· ίσως ήταν πιο ασφαλές για μένα να γυρίσω στο κρεβάτι μου αμέσως.

Ο Τσάρλι είχε φύγει για τη δουλειά προτού κατέβω. Από πολλές απόψεις, το να ζω με τον Τσάρλι ήταν σαν να έχω ένα δικό μου σπίτι και ανακάλυψα πως, αντί να νιώθω μοναξιά, μου ήταν ευχάριστο να είμαι μόνη μου.

Έφαγα γρήγορα ένα μπουλ με δημητριακά και ήπια χυμό πορτοκάλι από τη χάρτινη συσκευασία. Ένιωθα ενθουσιασμένη που θα πήγαινα σχολείο κι αυτό με τρώμαξε. Ήξερα ότι δεν ανυπομονούσα να βρεθώ στο γεμάτο ερεθίσματα περιβάλλον μάθησης ούτε να δω τους καινούργιους φίλους μου. Αν ήθελα να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, ήξερα ότι λαχταρούσα τόσο πολύ να

πάω σχολείο επειδή θα έβλεπα τον Έντουαρντ Κάλεν. Κι αυτό ήταν πολύ, μα πάρα πολύ ανόητο.

Θα έπρεπε κανονικά να τον αποφεύγω τελείως μετά τις ντροπιαστικές χθεσινές βλακειές που του είχα ξεφουρνίσει. Εξάλλου, ήμουν καχύποπτη· γιατί να πρέπει να πει ψέματα για τα μάτια του; Φοβόμουν ακόμα την εχθρότητα που ένιωθα να πηγάζει από αυτόν καμιά φορά, και η γλώσσα μου δενόταν ακόμα κόμπος, όταν ερχόταν στον νου μου το τέλειο πρόσωπό του. Γνώριζα πολύ καλά ότι ο κόσμος ο δικός μου και ο κόσμος ο δικός του ήταν δυο σφαίρες χωρίς σημείο επαφής. Άρα δε θα έπρεπε να ανυπομονώ καθόλου να τον δω σήμερα.

Χρειάστηκε κάθε σπιθαμή της συγκέντρωσής μου για να βγώ σώα κι αβλαβής από τον στρωμένο με πλίθες δρόμο του πάρκινγκ που είχε παγώσει. Κόντεψα να χάσω την ισορροπία μου, όταν έφτασα επιτέλους στο φορηγάκι μου, αλλά κατάφερα να πιαστώ από τον πλαϊνό καθρέφτη και να σωθώ. Ήταν ολοφάνερο πως η σημερινή μέρα θα ήταν εφιαλτική.

Στον δρόμο για το σχολείο ξέχασα τον φόβο μου μην πέσω και τις ανεπιθύμητες εικασίες μου σχετικά με τον Έντουαρντ Κάλεν, σκεπτόμενη τον Μάικ και τον Έρικ, αλλά και τη φανερή διαφορά στον τρόπο με τον οποίο με αντιμετώπιζαν οι νεαροί εδώ. Ήμουν σίγουρη πως δεν είχα αλλάξει καθόλου στο ελάχιστο διάστημα που είχα έρθει από το Φοίνιξ. Ίσως ήταν ότι όλα τα αγόρια στην πόλη μου με είχαν δει να περνά αργά από όλες τις άχαρες φάσεις της εφηβείας και με αντιμετώπιζαν ακόμα με τον ίδιο τρόπο. Ίσως ήταν επειδή ήμουν νεοφερμένη σε αυτόν τον τόπο, όπου οι νεοφερμένοι ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού. Πιθανόν η αδεξιότητά μου, που αλλού θεωρούνταν ελάττωμα, να ήταν αξιογάπητη εδώ αντί για κατακριτέα, βάζοντάς με στη θέση της νεαρής δεσποινίδας που χρειάζεται κάποιον σωτήρα. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, η συμπεριφορά του Μάικ, που έκανε σαν σκυλάκι, και ο προφανής ανταγωνισμός ανάμεσα στον Έρικ και τον Μάικ ήταν ανησυχητικά φαινόμενα. Δεν ήμουν σίγουρη αν προτιμούσα να μη μου δίνουν καθόλου σημασία.

Το φορηγάκι μου δε φαινόταν να δυσκολεύεται εξαιτίας του μαύρου πάγου που κάλυπτε τους δρόμους. Οδηγούσα πολύ αργά

παρ' όλα αυτά, γιατί δεν ήθελα να τα πάρω όλα σβάρνα και να σπείρω τον όλεθρο στη Μείν Στριτ.

Όταν βγήκα από το φορηγάκι μου στο σχολείο, κατάλαβα γιατί δε δυσκολεύτηκα σχεδόν καθόλου. Κάτι ασημένιο μού κίνησε την περιέργεια και πήγα στο πίσω μέρος του αμαξιού – ενώ κρατιόμουν με προσοχή από την πλαϊνή του πλευρά για να μπορώ να στηριχτώ– για να ελέγξω τα λάστιχά μου. Υπήρχαν γύρω τους λεπτές αλυσίδες δεμένες ζιγκ-ζαγκ που σχημάτιζαν διαμαντένια σχέδια. Τι ώρα άραγε να είχε σηκωθεί ο Τσάρλι για ναβάλει αλυσίδες στο φορηγάκι μου; Ξαφνικά ένιωσα ένα σφίξιμο στον λαιμό. Δεν είχα συνηθίσει να με φροντίζουν και το ενδιαφέρον του Τσάρλι, που δεν είχε εκφραστεί με λόγια, μου προκάλεσε έκπληξη.

Στεκόμουν κοντά στην πίσω γωνία του αυτοκινήτου, πασχίζοντας να διώξω το ξαφνικό κύμα συγκίνησης που ξεσήκωσαν μέσα μου οι αλυσίδες, όταν άκουσα έναν παράξενο ήχο.

Ήταν ένα διαπεραστικό σκλήρισμα φρένων, που γρήγορα γινόταν όλο και πιο επώδυνο δυνατό. Σήκωσα το κεφάλι μου αιφνιδιασμένη.

Είδα αρκετά πράγματα να συμβαίνουν ταυτόχρονα. Τίποτα δεν έγινε σε αργή κίνηση, όπως στις ταινίες. Αντί γι' αυτό, η έκρηξη της αδρεναλίνης φαίνεται πως ανάγκασε το μυαλό μου να στροφάρει πιο γρήγορα και κατάφερα να απορροφήσω πολλές λεπτομέρειες αμέσως.

Ο Έντουαρντ Κάλεν στεκόταν τέσσερα αυτοκίνητα πιο κάτω από μένα, κοιτάζοντάς με έντρομος. Το πρόσωπό του ξεχώριζε μέσα σε μια θάλασσα προσώπων, πάνω στα οποία είχε παγώσει η ίδια μάσκα έκπληξης. Αλλά αυτό που είχε πιο άμεση σημασία ήταν το σκούρο μπλε φορηγάκι που είχε ντεραπάρει, με τα λάστιχα να σπινάρουν στο παγωμένο πάρκινγκ, στριγκλίζοντας καθώς τα φρένα αδυνατούσαν να το σταματήσουν. Το φορηγάκι θα συγκρουόταν με την πίσω γωνία του αμαξιού μου κι εγώ στεκόμουν ανάμεσα. Ούτε τα μάτια δεν προλάβαινα να κλείσω.

Λίγο προτού ακούσω τον θόρυβο που θα έκανε το φορηγάκι την ώρα που θα έσκαγε πάνω στο δικό μου και η λαμαρίνα του θα διπλωνόταν γύρω από την καρότσα μου, κάτι με χτύπησε με

δύναμη, αλλά όχι από την κατεύθυνση που περίμενα. Το κεφάλι μου έκανε ένα δυνατό γδούπο, καθώς χτύπησε στην παγωμένη ασφαλτο, κι ένιωσα να με καρφώνει στο έδαφος κάτι συμπαγές και ψυχρό. Βρισκόμουν ξαπλωμένη στο πεζοδρόμιο, πίσω από το ανοιχτό καφέ αυτοκίνητο, δίπλα στο οποίο είχα παρκάρει. Αλλά δεν μπόρεσα να προσέξω τίποτε άλλο, γιατί το φορτηγάκι ερχόταν ακόμα με φόρα προς εμένα. Είχε διπλώσει τρίζοντας γύρω από το πίσω μέρος του φορτηγού μου και ετοιμαζόταν να με χτυπήσει πάλι, σπινάροντας και γλιστρώντας ακόμα.

Μια χαμηλόφωνη βλαστήμια με έκανε να καταλάβω ότι κάποιος ήταν εκεί μαζί μου, και δε γινόταν να μην αναγνωρίσω τη φωνή. Δυο μακριά λευκά χέρια τεντώθηκαν μπροστά μου προστατευτικά και το φορτηγάκι σταμάτησε τρέμοντας μόλις τριάντα πόντους μακριά από το πρόσωπό μου, ενώ τα μεγάλα χέρια είχαν κάνει, σαν θεόσταλτα, ένα βαθύ βούλιαγμα στο πλάι του μικρού φορτηγού.

Μετά τα χέρια του κουνήθηκαν τόσο γρήγορα, που τα είδα θολά. Το ένα έπιασε ξαφνικά το αμάξιωμα του φορτηγού από κάτω και κάτι με τράβηξε στρίβοντας τα πόδια μου λες και ήμουν πλινθιά κούκλα, μέχρι που χτύπησαν το λάστιχο του καφέ αυτοκινήτου. Τα αυτιά μου πόνεσαν από ένα μεταλλικό γδούπο και το φορτηγάκι ακινητοποιήθηκε πάνω στην ασφαλτο με έναν κρότο, την ώρα που το τζάμι γινόταν κομμάτια – ακριβώς εκεί όπου ήταν τα πόδια μου ένα δευτερόλεπτο νωρίτερα.

Ακολούθησε απόλυτη ησυχία για μια στιγμή, που έμοιαζε να κρατά πολύ περισσότερο, προτού αρχίσουν οι τσιρίδες. Μέσα στον ξαφνικό πανικό, άκουγα να φωνάζουν το όνομά μου περισσότεροι από ένας άνθρωποι. Μα πιο καθαρά από όλες τις φωνές άκουγα τη χαμηλή, ταραγμένη φωνή του Έντουαρντ Κάλεν στ' αυτή μου.

«Μπέλα; Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Η φωνή μου ακούστηκε παράξενη. Προσπάθησα να ανασηκωθώ και συνειδητοποίησα ότι με κρατούσε σφιχτά πλάι του.

«Προσοχή», με προειδοποίησε, καθώς εγώ πάλευα να σηκωθώ. «Νομίζω πως έφαγες ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι».

Ένιωσα έναν πόνο να με χτυπά πάνω από το αριστερό αυτί μου.

«Άου», έκανα ξαφνιασμένη.

«Σου το είπα». Ήταν απίστευτο, μα η φωνή του ακουγόταν σαν να προσπαθούσε να καταπνίξει ένα γέλιο.

«Πώς στην ευχή...» αργόσβησε η φωνή μου, προσπαθώντας να ξεδιαλύνω τις σκέψεις μου, να καταλάβω τι είχε γίνει. «Πώς βρέθηκες εδώ τόσο γρήγορα;»

«Στεκόμουν ακριβώς πλάι σου, Μπέλα», είπε εκείνος, πάali σoβαρά.

Γύρισα για να σηκωθώ, και αυτή τη φορά με άφησε χαλαρώνοντας το χέρι που είχε γύρω από τη μέση μου και ξεγλιστρώντας όσο πιο μακριά μου μπορούσε στον περιορισμένο χώρο. Κοίταξα την ανήσυχη, αθώα έκφρασή του και η δύναμη των χρυσάφενων ματιών του με έκανε να τα χάσω ξανά. Τι τον είχα ρωτήσει;

Και τότε μας βρήκαν, ένα πλήθος ανθρώπων με δάκρυα να κυλούν από τα μάτια τους, που φώναζαν ο ένας στον άλλο και φώναζαν και σε εμάς.

«Μην κουνηθείτε!» μας υπέδειξε κάποιος.

«Βγάλτε τον Τάιλερ από το φορηγάκι!» φώναξε κάποιος άλλος.

Υπήρχε ένα πανδαιμόνιο γύρω μας. Προσπάθησα να σηκωθώ όρθια, μα το κρύο χέρι του Έντουαρντ μου έσπρωξε κάτω τον ώμο.

«Μείνε όπως είσαι για την ώρα».

«Μα κάνει κρύο», παραπονέθηκα εγώ. Ξαφνιάστηκα, όταν άκουσα ένα πνιχτό χαχανητό μέσα από τα δόντια του. Αυτός ο ήχος είχε κάτι το ειρωνικό.

«Ήσουν εκεί πέρα», θυμήθηκα ξαφνικά και το γέλιο του κόπηκε απότομα. «Ήσουν δίπλα στο αμάξι σου».

Η έκφρασή του έγινε σκληρή. «Όχι, δεν ήμουν».

«Σε είδα». Γύρω μας υπήρχε ένα χάος. Άκουγα τις πιο τραχιές φωνές των ενηλίκων που κατέφταναν στον τόπο του ατυχήματος. Αλλά επέμεινα με πείσμα στη διαφωνία μας: είχα δίκιο κι εκείνος θα το παραδεχόταν πάση θυσία.

«Μπέλα, στεκόμουν κοντά σου και σε τράβηξα στην άκρη». Απελευθέρωσε ολόκληρη τη συγκλονιστική δύναμη των ματιών του πάνω μου, λες και προσπαθούσε να μου δώσει να καταλάβω κάτι που ήταν κρίσιμο.

«Όχι». Έσφιξα το σαγόνι μου.

Το χρυσαφί των ματιών του έλαμψε. «Σε παρακαλώ, Μπέλα». «Γιατί;» είπα πιεστικά.

«Έχε μου εμπιστοσύνη», με παρακάλεσε, με την απαλή, ακαταμάχητη φωνή του.

Άκουγα τις σειρήνες τώρα. «Υπόσχεσαι να μου τα εξηγήσεις όλα αργότερα;»

«Εντάξει», απάντησε απότομα, ξαφνικά οργισμένος.

«Εντάξει», επανέλαβα θυμωμένα.

Χρειάστηκαν έξι τραυματιοφορείς και δύο καθηγητές –ο κύριος Βάρνερ και ο προπονητής Κλαπ– για να απομακρύνουν το φορηγάκι αρκετά ώστε να μπορέσουν να φέρουν τα φορεία. Ο Έντουαρντ αρνήθηκε έντονα το δικό του, μα, όταν προσπάθησα να κάνω κι εγώ το ίδιο, ο προδότης τούς είπε ότι είχα χτυπήσει στο κεφάλι και μπορεί να είχα πάθει διάσειση. Κόντεψα να πεθάνω από την ντροπή, όταν μου φόρεσαν κολάρο στον λαιμό. Φαίνεται πως παρειαρισκόταν ολόκληρο το σχολείο εκεί, παρακολουθώντας με βαριά διάθεση, την ώρα που με φόρτωναν στο ασθενοφόρο. Ο Έντουαρντ θα καθόταν μπροστά. Ήταν εξωφρενικό.

Και το χειρότερο απ' όλα ήταν πως ο διοικητής Σουάν έφτασε προτού προλάβουν να με πάρουν από χει.

«Μπέλα!» φώναξε σε κατάσταση πανικού, όταν με αναγνώρισε πάνω στο φορείο.

«Είμαι μια χαρά, Τσά... μπαμπά», αναστέναξα. «Δεν έχω απολύτως τίποτα».

Εκείνος γύρισε στον πιο κοντινό τραυματιοφορέα για μια δεύτερη γνώμη. Τον έδιωξα από το μυαλό μου για να σκεφτώ το μπάχαλο από ανεξήγητες εικόνες που στριφογύριζαν μέσα στο χάος του κεφαλιού μου. Όταν με απομάκρυναν από το αυτοκίνητο, είδα το βαθύ βούλιαγμα στον προφυλακτήρα του αμαξιού με το ανοιχτό καφέ χρώμα – ένα πολύ ευδιάκριτο βούλιαγμα που ταίριαζε με το περίγραμμα των ώμων του Έντουαρντ... σαν να είχε στηθεί έτσι που να μπορεί να σπρώξει πέρα το αμάξι τόσο δυνατά, ώστε να γίνει μια τέτοια ζημιά στον μεταλλικό σκελετό...

Κι έπειτα ήταν και οι δικοί του, που παρακολουθούσαν από μακριά με εκφράσεις που ποίκιλλαν από την αποδοκιμασία ως την οργή, μα δίχως ίχνος ανησυχίας για την ασφάλεια του αδελφού τους.

Προσπάθησα να σκεφτώ μια λογική εξήγηση γι' αυτό που μόλις είχα δει – μια εξήγηση που να αποκλείει το συμπέρασμα πως ήμουν για δέσιμο.

Φυσικά, το ασθενοφόρο είχε και αστυνομική συνοδεία στον δρόμο για το περιφερειακό νοσοκομείο. Ένιωθα γελοία όση ώρα με κατέβαζαν. Αυτό που έκανε τα πράγματα χειρότερα ήταν ότι ο Έντουαρντ μπήκε μόνος του στο νοσοκομείο γλιστρώντας μέσα από τις πόρτες. Έτριξα τα δόντια μου.

Με πήγαν στα επείγοντα περιστατικά, μια μακριά αίθουσα με μια σειρά κρεβάτια που τα χώριζαν κουρτίνες με σχέδια σε παστέλ χρώματα. Μια νοσοκόμα μου τύλιξε ένα πιεσόμετρο στο χέρι και έβαλε ένα θερμόμετρο στο στόμα. Εφόσον κανείς δεν μπήκε στον κόπο να τραβήξει την κουρτίνα γύρω μου για να με προστατέψει από τα αδιάκριτα μάτια, αποφάσισα ότι δεν ήμουν υποχρεωμένη να φοράω πια εκείνο το ηλίθιο κολάρο στον λαιμό. Όταν έφυγε η νοσοκόμα, τράβηξα γρήγορα το σκρατς και το πέταξα κάτω από το κρεβάτι.

Ακολούθησε ξανά ένα πανδαιμόνιο δραστηριότητας από το προσωπικό του νοσοκομείου, που κουβάλησαν άλλο ένα φορείο στο διπλανό κρεβάτι. Αναγνώρισα τον Τάιλερ Κρόλεϊ, από το μάθημα της Αγωγής του Πολίτη, κάτω από τους ματωμένους επιδέσμους που ήταν τυλιγμένοι γύρω από το κεφάλι του. Ο Τάιλερ έδειχνε εκατό φορές χειρότερα απ' ό,τι ένιωθα εγώ. Αλλά με κοιτούσε με αγωνία.

«Μπέλα, χίλια συγγνώμη!»

«Είμαι μια χαρά, Τάιλερ... εσύ, όμως, δείχνεις χάλια. Είσαι καλά;» Καθώς μιλούσαμε, μερικές νοσοκόμες άρχισαν να βγάζουν τους λερωμένους επιδέσμους του, αποκαλύπτοντας μυριάδες επιφανειακά σκισίματα σε όλο του το μέτωπο και στο αριστερό μάγουλο.

Εκείνος δε μου έδωσε σημασία. «Νόμιζα ότι θα σε σκότωνα! Είχα μεγάλη ταχύτητα κι έπεσα πάνω στον πάγο πολύ άσχημα...» Έκανε ένα μορφασμό, ενώ μια νοσοκόμα άρχισε να πιέζει ελαφρά το πρόσωπό του.

«Μην ανησυχείς, δε με πέτυχες».

«Πώς βγήκες από τη μέση τόσο γρήγορα; Τη μια στιγμή ήσουν εκεί και την άλλη χάθηκες...»

«Εεμ... Ο Έντουαρντ με τράβηξε στην άκρη».

Εκείνος φάνηκε μπερδεμένος. «Ποιος;»

«Ο Έντουαρντ Κάλεν... στεκόταν πλάι μου». Ποτέ δεν έλεγα πετυχημένα ψέματα· δεν ήμουν καθόλου πειστική.

«Ο Κάλεν; Δεν τον πήρα χαμπάρι... ε, μάλλον έγιναν όλα πολύ γρήγορα. Εκείνος είναι καλά;»

«Νομίζω πως ναι. Κάπου εδώ είναι κι αυτός, αλλά δεν τον έβελαν σε φορείο».

Το ήξερα ότι δεν ήμουν τρελή. Τι είχε συμβεί; Δεν υπήρχε τρόπος να εξηγήσω αυτό που είχα δει.

Με πήραν από κει για να μου βγάλουν ακτινογραφία στο κεφάλι. Τους είπα ότι δεν είχα πάθει τίποτα και είχα δίκιο. Ούτε καν διάσειση. Ρώτησα αν μπορούσα να φύγω, αλλά η νοσοκόμα είπε ότι έπρεπε να μιλήσω πρώτα με κάποιο γιατρό. Έτσι έμεινα να περιμένω εγκλωβισμένη στα Επείγοντα, ενώ ο Τάιλερ δε σταμάτησε να με προήζει με τις συγγνώμες του και τις υποσχέσεις του να επανορθώσει. Όσες φορές κι αν προσπάθησα να τον πείσω ότι ήμουν μια χαρά, εκείνος συνέχιζε να βασανίζεται. Στο τέλος, έκλεισα τα μάτια μου και σταμάτησα να τον προσέχω. Εκείνος συνέχισε να μουρμουρίζει μετανιωμένος.

«Κοιμάται;» ρώτησε μια μελωδική φωνή. Τα μάτια μου άνοιξαν αμέσως.

Ο Έντουαρντ στεκόταν στα πόδια του κρεβατιού μου χαμογελώντας αυτάρεσκα. Εγώ τον αγριοκοίταξα. Δεν ήταν εύκολο – θα ήταν πιο φυσικό να του κάνω τα γλυκά μάτια.

«Έι, Έντουαρντ, λυπάμαι πολύ...» άρχισε ο Τάιλερ.

Ο Έντουαρντ σήκωσε το χέρι του για να τον σταματήσει.

«Τέλος καλό, όλα καλά», είπε μοστράροντας την αστραφτερή οδοντοστοιχία του. Πήγε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του Τάιλερ, απέναντί μου. Χαμογέλασε ξανά αυτάρεσκα.

«Λοιπόν, ποια είναι η διάγνωση;» με ρώτησε.

«Δεν έχω απολύτως τίποτα, αλλά δε με αφήνουν να φύγω», παραπονέθηκα. «Πώς γίνεται κι εσύ δεν είσαι δεμένος σε φορείο όπως εμείς;»

«Εξαορτάται τι γνωριμίες έχεις», μου απάντησε. «Αλλά μην ανησυχείς. Ήρθα να σας ελευθερώσω».

Τότε μπήκε μέσα ένας γιατρός κι εγώ έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Ήταν νέος, ήταν ξανθός... και ήταν πιο όμορφος από οποιονδήποτε σταρ του σινεμά είχα δει ποτέ. Παρ' όλα αυτά, ήταν γλομός κι έδειχνε κουρασμένος, με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Από την περιγραφή του Τσάρλι, αυτός λογικά θα ήταν ο πατέρας του Έντουαρντ.

«Λοιπόν, δεσποινίς Σουάν», είπε ο δόκτωρ Κάλεν με μια άκρωσ γοητευτική φωνή, «πώς αισθάνεσαι;»

«Είμαι μια χαρά», είπα, ελπίζοντας πως αυτή θα ήταν η τελευταία φορά.

Πήγε στο διαφανοσκόπιο στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και το άναψε.

«Οι ακτινογραφίες σου φαίνονται καλές», είπε. «Πονάει το κεφάλι σου; Ο Έντουαρντ λέει ότι χτύπησες με δύναμη».

«Το κεφάλι μου είναι μια χαρά», επανέλαβα με έναν αναστεναγμό και αγριοκοίταξα τον Έντουαρντ.

Τα δροσερά δάχτυλα του γιατρού με πίεσαν ελαφρά στο κρανίο. Πρόσεξε ότι έκανα ένα μορφασμό.

«Έχουμε ευαισθησία σ' αυτό το σημείο;» ρώτησε.

«Όχι και τόσο». Μου είχαν συμβεί και χειρότερα.

Άκουσα ένα πνιχτό χαχανητό και κοίταξα προς τον Έντουαρντ για να αντικρίσω το συγκαταβατικό χαμόγελό του. Ζάρωσα τα μάτια.

«Λοιπόν, ο πατέρας σου είναι στην αίθουσα αναμονής... μπορείς να γυρίσεις σπίτι μαζί του. Να ξανάρθεις όμως, αν νιώσεις ζαλάδα ή αν η όρασή σου παρουσιάσει οποιοδήποτε πρόβλημα».

«Δεν κάνει να πάω σχολείο;» ρώτησα, καθώς φαντάστηκα τον Τσάρλι να προσπαθεί να με περιποιηθεί.

«Ίσως θα ήταν καλό να μην το παρακάνεις σήμερα».

Έριξα μια γρήγορη ματιά στον Έντουαρντ. «Αυτός θα πάει σχολείο;»

«Κάποιος πρέπει να διαδώσει τα καλά νέα ότι γλιτώσαμε», είπε ο Έντουαρντ με ύφος.

«Εδώ που τα λέμε», διόρθωσε ο δόκτωρ Κάλεν, «οι περισσότεροι μαθητές φαίνεται πως περιμένουν στην αίθουσα αναμονής».

«Αχ, όχι», γκρίνιαξα εγώ, χώνοντας το πρόσωπό μου στα χέρια μου.

Ο δόκτωρ Κάλεν σήκωσε τα φρύδια του. «Θέλεις να μείνεις εδώ;»

«Όχι, όχι!» επέμεινα, κατεβάζοντας τα πόδια μου από το κρεβάτι και πηδώντας κάτω γρήγορα. Υπερβολικά γρήγορα – παραπάτησα κι ο δόκτωρ Κάλεν με έπιασε. Φάνηκε να ανησυχεί.

«Είμαι μια χαρά», τον διαβεβαίωσα ξανά. Δε χρειαζόταν να του πω ότι η δυσκολία μου στην ισορροπία δεν είχε να κάνει με το χτύπημα στο κεφάλι.

«Πάρε κανένα παυσίπονο», πρότεινε, καθώς με στήριζε.

«Δεν πονάω τόσο πολύ», επέμεινα εγώ.

«Φαίνεται πως ήσουν πολύ τυχερή», είπε ο δόκτωρ Κάλεν χαμογελώντας, καθώς υπέγραφε το διάγραμμα μου κουνώντας το επιδεικτικά.

«Ευτυχώς που στεκόταν δίπλα μου ο Έντουαρντ», διόρθωσα ρίχνοντας μια αυστηρή ματιά στο υποκείμενο της δήλωσής μου.

«Α, ναι, βέβαια», συμφώνησε ο δόκτωρ Κάλεν, ξαφνικά απασχολημένος με τα χαρτιά μπροστά του. Μετά κοίταξε από την άλλη μεριά, στον Τάιλερ, και πήγε στο διπλανό κρεβάτι. Διαισθάνθηκα κάτι αμυδρά· ήταν κι ο γιατρός στο κόλπο.

«Φοβάμαι πως εσύ θα χρειαστεί να μείνεις μαζί μας λίγο ακόμα», είπε στον Τάιλερ και άρχισε να εξετάζει τις πληγές του.

Μόλις ο γιατρός μου γύρισε την πλάτη, πήγα δίπλα στον Έντουαρντ.

«Μπορώ να σου πω μια στιγμή;» μουρμούρισα. Εκείνος αποτραβήχτηκε ένα βήμα, καθώς το σαγόνι του έκλεισε ξαφνικά σφιχτά.

«Ο πατέρας σου σε περιμένει», είπε μέσα από τα δόντια του.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στον δόκτορα Κάλεν και τον Τάιλερ.

«Θα ήθελα να μιλήσουμε μόνοι μας, αν δε σε πειράζει».

Με αγριοκοίταξε και μετά γύρισε την πλάτη του και διέσχισε τη μακριά αίθουσα με μεγάλες δρασκελιές. Σχεδόν χρειάστηκε να τρέξω για να τον προλάβω. Μόλις στρίψαμε σε ένα μικρό διάδρομο, γύρισε και στάθηκε απέναντί μου.

«Τι θέλεις;» ρώτησε εκνευρισμένος. Τα μάτια του ήταν ψυχρά.

Η εχθρικότητά του με τρόμαξε. Τα λόγια μου ακούστηκαν λιγότερο αυστηρά απ' όσο σκόπευα. «Μου χρωστάς μια εξήγηση», του υπενθύμισα.

«Σου έσωσα τη ζωή... δε σου χρωστάω τίποτα».

Τραβήχτηκα πίσω από την κακία που έκρυβε η φωνή του. «Μου το υποσχέθηκες».

«Μπέλα, χτύπησες στο κεφάλι, δεν ξέρεις τι λες». Ο τόνος του ήταν καυστικός.

Ο θυμός μου φούντωσε πια και τον αγριοκοίταξα περιφρονητικά. «Το κεφάλι μου δεν έχει απολύτως τίποτα».

Με αγριοκοίταξε κι εκείνος. «Τι θες από μένα, Μπέλα;»

«Θέλω να μάθω την αλήθεια», είπα. «Θέλω να μάθω για ποιο λόγο λέω ψέματα για χάρη σου».

«Εσύ τι νομίζεις ότι συνέβη;» είπε εκείνος απότομα.

Ξέσπασα ξεστομίζοντας με ορμή τα λόγια αυτά.

«Το μόνο που ξέρω είναι πως δεν ήσουν κοντά μου... ούτε και ο Τάιλερ σε είδε, μη μου λες λοιπόν ότι έφαγα ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι. Το φορηγάκι εκείνο θα μας έλιωνε και τους δυο... κι αυτό δεν έγινε, και τα χέρια σου έκαναν βούλιαγμα στο πλάι του αμαξιού... κι έκανες βούλιαγμα και στο άλλο αμάξι... κι εσύ δεν έχεις πάθει τίποτα... και το φορηγάκι θα έπρεπε να μου είχε διαλύσει τα πόδια, αλλά εσύ το κρατούσες ψηλά...» Άκουγα πόσο τρελό έμοιαζε όλο αυτό και δεν μπορούσα να συνεχίσω. Ήμουν τόσο έξαλλη, που ένιωθα τα δάκρυα στα πρόθυρα να ξεχειλίσουν· προσπάθησα να τα διώξω τρίζοντας τα δόντια μου.

Με κοιτούσε με δυσπιστία και το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο.

«Νομίζεις ότι σήκωσα ένα φορηγάκι από πάνω σου;» Ο τόνος του αμφισβητούσε την πνευματική μου υγεία, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να μεγαλώσει την καχυποψία μου. Έμοιαζε με ατάκα που την είχε πει τέλεια ένας ταλαντούχος ηθοποιός.

Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι μια φορά, με σφιγμένο σαγόνι.

«Κανείς δε θα το πιστέψει αυτό, ξέρεις». Η φωνή του ήταν κάπως κοροϊδευτική τώρα.

«Δε θα το πω σε κανέναν». Πρόφερα κάθε λέξη αργά, συγκρατώντας προσεκτικά τον θυμό μου.

Έκπληξη διαπέρασε το πρόσωπό του. «Τότε τι σημασία έχει;»

«Έχει σημασία για μένα», επέμεινα. «Δε μου αρέσει να λέω ψέματα, γι' αυτό το καλό που σου θέλω να υπάρχει σοβαρός λόγος που το κάνω».

«Δε γίνεται να με ευχαριστήσεις απλώς και να το ξεχάσεις;»

«Σ' ευχαριστώ». Περίμενα αγανακτισμένη, αλλά γεμάτη προσδοκία ταυτόχρονα.

«Δε θα το ξεχάσεις, έτσι;»

«Όχι».

«Τότε... ελπίζω να απολαύσεις την απογοήτευση».

Αγριοκοιτάξαμε ο ένας τον άλλο χωρίς να μιλάμε. Εγώ ήμουν η πρώτη που μίλησε, προσπαθώντας να παραμείνω συγκεντρωμένη. Κινδύνευα να με αποσυντονίσει το εξάλλο, υπέροχο πρόσωπό του. Ήταν λες και προσπαθούσα να αγνοήσω έναν άγγελο της καταστροφής.

«Γιατί μπήκες στον κόπο;» ρώτησα παγερά.

Εκείνος έκανε μια παύση και για πολύ λίγο το εντυπωσιακό του πρόσωπο ήταν αναπάντεχα ευάλωτο.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε.

Και μετά μου γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Ήμουν τόσο θυμωμένη, που χρειάστηκα κάποια λεπτά για να μπορέσω να κουνηθώ. Όταν κατάφερα να περπατήσω, κατευθύνθηκα αργά προς την έξοδο στο τέρμο του διαδρόμου.

Η αίθουσα αναμονής ήταν πιο δυσάρεστη απ' ό,τι φοβόμουν. Ήταν λες και κάθε πρόσωπο που γνώριζα στο Φορξς βρισκόταν εκεί, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Ο Τσάρλι όρμησε δίπλα μου· σήκωσα τα χέρια.

«Δεν έπαθα τίποτα», τον διαβεβαίωσα σκυθρωπή. Ήμουν ακόμη μα τσατισμένη και δεν είχα όρεξη για κουβεντούλα.

«Τι είπε ο γιατρός;»

«Ο δόκτωρ Κάλεν με είδε και είπε ότι είμαι μια χαρά και ότι μπορώ να γυρίσω σπίτι». Αναστέναξα. Ο Μάικ, ο Έρικ και η Τζέσικα ήταν όλοι εκεί και κινούνταν ήδη προς εμάς. «Πάμε», τον παρότρυνα εγώ.

Ο Τσάρλι έβαλε το ένα χέρι του πίσω από την πλάτη μου, χωρίς να με ακουμπάει ακριβώς, και με οδήγησε στις γυάλινες πόρτες της εξόδου. Χαιρέτησα τους φίλους μου ντροπαλά, ελπίζοντας να τους δείξω πως δεν ήταν απαραίτητο να ανησυχούν πια για μένα. Η ανακούφιση ήταν τεράστια –πρώτη φορά ένιωθα έτσι–, όταν μπήκα στο περιπολικό.

Γυρίσαμε σπίτι χωρίς να μιλάμε. Ήμουν τόσο απορροφημένη στις σκέψεις μου, που μετά βίας αισθανόμουν την παρουσία του Τσάρλι εκεί. Δεν είχα καμιά αμφιβολία ότι η αμυντική συμπεριφορά του Έντουαρντ στον διάδρομο επιβεβαίωνε τα παράξενα πράγματα των οποίων ακόμα δυσκολευόμουν να πιστέψω πως είχα γίνει μάρτυρας.

Όταν φτάσαμε σπίτι, ο Τσάρλι μίλησε επιτέλους.

«Εμ... πρέπει να τηλεφωνήσεις στη Ρενέ». Έγειρε το κεφάλι του ένοχα.

Είχα μείνει άναυδη. «Το είπες στη μαμά!»

«Συγγνώμη».

Βγαίνοντας, κοπάνησα την πόρτα του περιπολικού με περισσότερη δύναμη απ' όση χρειαζόταν.

Η μαμά μου είχε πάθει υστερία, φυσικά. Χρειάστηκε να της πω ότι ένιωθα μια χαρά τουλάχιστον καμιά τριανταριά φορές για να ηρεμήσει. Με ικέτευσε να γυρίσω σπίτι –ξεχνώντας το γεγονός ότι το σπίτι ήταν άδειο αυτή τη στιγμή–, αλλά ήταν πιο εύκολο να αντισταθώ στα παρακάλια της απ' ό,τι νόμιζα. Με είχε απορροφήσει το μυστήριο που έκρυβε ο Έντουαρντ. Και είχα πάθει κάτι παραπάνω από εμμονή με τον ίδιο τον Έντουαρντ. Ανόητη, ανόητη, ανόητη! Δεν ανυπομονούσα και τόσο να εγκαταλείψω το Φορξ όσο κανονικά θα έπρεπε, όπως θα έκανε κάθε φυσιολογικό, λογικό άτομο.

Αποφάσισα πως δεν είχα και κάτι καλύτερο να κάνω από το να πάω νωρίς για ύπνο εκείνο το βράδυ. Ο Τσάρλι συνέχισε να με παρατηρεί με αγωνία και αυτό με εκνεύριζε.

Πηγαίνοντας για ύπνο, σταμάτησα στο μπάνιο για να πάρω τρία παυσίπονα. Όντως βοήθησαν και, καθώς ο πόνος μαλάκωσε, με πήρε ο ύπνος.

Αυτή ήταν η πρώτη νύχτα που ονειρεύτηκα τον Έντουαρντ Κάλεν.

4. ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΕΙΧΕ ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΓΟΣΤΟ ΑΧΝΟ ΦΩΣ που υπήρχε έμοιαζε να το εκπέμπει το δέρμα του Έντουαρντ. Δεν έβλεπα το πρόσωπό του, μόνο την πλάτη του, καθώς απομακρυνόταν από μένα, αφήνοντάς με μες στη μαυρίλα. Όσο γρήγορα κι αν έτρεχα, δεν μπορούσα να τον προφτάσω· με όση δύναμη κι αν φώναζα, εκείνος δε γύριζε ποτέ. Ξύπνησα μέσα στη νύχτα τα-ραγμένη και, μέχρι να με ξαναπάρει ο ύπνος, πέρασε τόση ώρα, που μου φάνηκε αιώνας. Ύστερα από αυτό, ερχόταν σχεδόν κάθε βράδυ στα όνειρά μου, αλλά πάντα στο περιθώριο, ποτέ αρκετά κοντά ώστε να τον φτάσω.

Ο μήνας μετά το ατύχημα ήταν γεμάτος αμηχανία, νευρική-τητα και στην αρχή ντροπή.

Προς μεγάλη μου απογοήτευση ανακάλυψα ότι ήμουν το κέντρο της προσοχής όλη την υπόλοιπη βδομάδα. Ο Τάιλερ Κρόλεϊ ήταν ανυπόφορος, ακολουθώντας με παντού, καθώς του είχε γίνει έμμονη ιδέα να επανορθώσει. Προσπάθησα να τον πείσω πως αυτό που ήθελα περισσότερο ήταν να τα ξεχάσει όλα –ιδιαίτερα από τη στιγμή που δεν έπαθα τίποτα–, μα εκείνος επέμενε. Με ακολουθούσε στα διαλείμματα και την ώρα του φαγητού καθόταν στο τραπέζι μας, που τώρα πια ήταν γεμάτο κόσμος. Ο Μάικ και ο Έρικ ήταν ακόμα λιγότερο φιλικοί μαζί του απ' ό,τι μεταξύ τους, πράγμα που με έκανε να ανησυχώ ότι είχα αποκτήσει ακό-μα έναν ανεπιθύμητο θαυμαστή.

Κανείς δε φαινόταν να νοιάζεται για τον Έντουαρντ, παρόλο που εξήγησα ξανά και ξανά ότι αυτός ήταν ο ήρωας – πώς με εί-

χε τραβήξει στην άκρη και παραλίγο να χτυπήσει κι αυτός. Προσπάθησα να φανώ πειστική. Η Τζέσικα, ο Μάικ, ο Έρικ και οι άλλοι πάντα σχολίαζαν πως ούτε καν που τον είχαν δει εκεί μέχρι που απομακρύνθηκε το φορηγάκι.

Αναρωτιόμουν γιατί δεν τον είχε δει κανείς να στέκεται τόσο μακριά, προτού εκείνος μου σώσει τη ζωή ξαφνικά, με έναν τρόπο σχεδόν αδύνατο. Με λύπη συνειδητοποίησα τον πιθανό λόγο – κανείς άλλος δεν είχε συναίσθηση της ύπαρξης του Έντουαρντ όπως εγώ. Κανείς άλλος δεν τον παρακολουθούσε όπως εγώ. Τι θλιβερό!

Ο Έντουαρντ δεν περιτριγυριζόταν ποτέ από τα πλήθη των περίεργων που κατά τύχη είχαν περάσει από το σημείο του ατυχήματος και ήθελαν να μάθουν από πρώτο χέρι τι συνέβη. Οι άνθρωποι τον απέφευγαν ως συνήθως. Οι Κάλεν και οι Χέιλ κάθονταν στο ίδιο τραπέζι, όπως πάντα, χωρίς να τρώνε, συζητώντας μόνο μεταξύ τους. Κανείς τους, και ειδικά ο Έντουαρντ, δεν έριχνε ούτε μια ματιά προς το μέρος μου πια.

Όταν καθόταν δίπλα μου στο μάθημα, όσο πιο μακριά του επέτρεπε το τραπέζι, έμοιαζε να μην έχει συνειδητοποιήσει καθόλου ότι βρισκόμουν εκεί. Μόνο πού και πού, όταν έσφιγγε τις γροθιές του – με το δέρμα του τσιτωμένο και ακόμα πιο λευκό πάνω από τα κόκαλα –, αναρωτιόμουν μήπως δε με είχε ξεχάσει τελείως, όπως έδειχνε.

Μετάνιωσα που με είχε τραβήξει στην άκρη από την πορεία του φορηγού του Τάιλερ – ήταν το μοναδικό συμπέρασμα στο οποίο είχα καταλήξει.

Ήθελα πάρα πολύ να του μιλήσω και τη μέρα μετά το ατύχημα το προσπάθησα. Την τελευταία φορά που τον είχα δει έξω από τα επείγοντα περιστατικά ήμασταν και οι δύο πολύ τσατισμένοι. Ήμουν ακόμα θυμωμένη που δε μου εμπιστευόταν την αλήθεια, αν κι εγώ, από τη μεριά μου, είχα τιμήσει τη συμφωνία μας στο ακέραιο. Όμως εκείνος μου είχε πράγματι σώσει τη ζωή, με όποιον τρόπο κι αν το είχε καταφέρει. Και μέσα σε μια νύχτα η έξαψη του θυμού μου ξεθώριασε, δίνοντας τη θέση της σε μια ευγνωμοσύνη ανάμεικτη με θαυμασμό.

Ήταν ήδη καθιστός, όταν μπήκα στην τάξη της Βιολογίας, με

το βλέμμα του στυλωμένο μπροστά. Εγώ κάθισα περιμένοντας να γυρίσει προς τη μεριά μου. Εκείνος δεν έδειξε κανένα σημάδι ότι είχε καταλάβει πως ήμουν εκεί.

«Γεια σου, Έντουαρντ», είπα ευχάριστα, για να του δείξω ότι θα καθόμουν φρόνιμα.

Εκείνος γύρισε ελάχιστα προς εμένα, χωρίς το βλέμμα του να διασταυρωθεί με το δικό μου, κούνησε το κεφάλι μια φορά και μετά κοίταξε από την άλλη μεριά.

Και αυτή ήταν η τελευταία επαφή μας, αν και βρισκόταν εκεί, ούτε μισό μέτρο μακριά μου, κάθε μέρα. Τον παρακολουθούσα μερικές φορές χωρίς να μπορώ να συγκρατηθώ – από μακριά, βέβαια, στο εστιατόριο ή στο πάρκινγκ. Τον παρατηρούσα, καθώς τα χρυσαφένια μάτια του σκοτείνιαζαν αισθητά όσο περνούσαν οι μέρες. Μέσα στο μάθημα, όμως, δεν έδινα μεγαλύτερη σημασία στην παρουσία του απ' ό,τι έδινε εκείνος στη δική μου. Ήμουν δυστυχημένη. Και τα όνειρα συνεχίζονταν.

Παρά τα κατάφωρα ψέματά μου, το περιεχόμενο των μηνυμάτων μου προς τη Ρενέ πρόδιδε την κατάθλιψή μου, κι έτσι τηλεφώνησε αρκετές φορές ανήσυχη. Προσπάθησα να την πείσω ότι έφταγε ο καιρός που δεν ήμουν στα φόρτε μου.

Τουλάχιστον ο Μάικ ήταν ευχαριστημένος με τη φανερή ψυχρότητα που υπήρχε ανάμεσα σε μένα και στον συνεργάτη μου στο εργαστήριο. Έβλεπα ότι είχε ανησυχήσει μήπως είχα εντυπωσιαστεί από την παράτολμη διάσωση του Έντουαρντ και ένιωθε ανακούφιση που μάλλον αυτή είχε το αντίθετο αποτέλεσμα. Η αυτοπεποίθησή του μεγάλωσε, και καθόταν στην άκρη του τραπεζιού μου για να μου μιλήσει, προτού αρχίσει το μάθημα της Βιολογίας, αγνοώντας τον Έντουαρντ τόσο απόλυτα όσο μας αγνοούσε κι εκείνος.

Το χιόνι έλιωσε εντελώς έπειτα από εκείνη την επικίνδυνη παγωμένη μέρα. Ο Μάικ απογοητεύτηκε που δεν έγινε ποτέ εκείνος ο χιονοπόλεμος που σχεδίαζε, αλλά χάρηκε που σύντομα θα μπορούσε να γίνει η εκδρομή στην παραλία. Ωστόσο, συνέχιζε να βρέχει δυνατά και οι εβδομάδες κυλούσαν.

Η Τζέσικα με ενημέρωσε για ακόμα ένα γεγονός που πλησίαζε απειλητικά στον ορίζοντα – τηλεφώνησε την πρώτη Τρίτη του

Μαρτίου για να μου ζητήσει την άδεια να καλέσει τον Μάικ στον ανοιξιάτικο χορό που θα γινόταν σε δυο βδομάδες, όπου ήταν παράδοση τα κορίτσια να διαλέγουν συνοδό.

«Είσαι σίγουρη ότι δε σε πειράζει... δεν ήθελες να του ζητήσεις εσύ να πάτε στον χορό;» επέμεινε, όταν της είπα ότι δε με πείραζε καθόλου.

«Όχι, Τζες, δε θα πάω», τη διαβεβαίωσα. Ο χορός ήταν ολοφάνερα εκτός των δυνατοτήτων μου.

«Θα περάσουμε καλά». Η προσπάθειά της να με πείσει δεν ήταν και πολύ ένθερμη. Είχα την υποψία πως η Τζέσικα απολάμβανε την ανεξήγητη δημοτικότητά μου περισσότερο από την παρέα μου.

«Κοίτα να περάσεις εσύ καλά με τον Μάικ», την ενθάρρυνα.

Την επόμενη μέρα με ξάφνιασε το γεγονός ότι η Τζέσικα δεν ήταν ο συνηθισμένος χειμαρρώδης εαυτός της στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά. Περιπατούσε σιωπηλή δίπλα μου στα διαλείμματα και φοβόμουν να τη ρωτήσω γιατί. Αν ο Μάικ τής είχε ρίξει χυλόπιτα, εγώ θα ήμουν ο τελευταίος άνθρωπος που θα ήθελε να του το πει.

Οι φόβοι μου ενισχύθηκαν την ώρα του φαγητού, όταν η Τζέσικα κάθισε όσο το δυνατόν πιο μακριά από τον Μάικ, φλυαρώντας ζωηρά με τον Έρικ. Ο Μάικ ήταν ασυνήθιστα σιωπηλός.

Ο Μάικ ήταν ακόμα σιωπηλός, όταν με συνόδευσε στην τάξη, ενώ η αμήχανη έκφραση στο πρόσωπό του ήταν κακό σημάδι. Αλλά δεν έθιξε το θέμα, μέχρι που κάθισα κι εκείνος κούρνιασε στο θρανίο μου. Όπως πάντα, ένιωσα να με ηλεκτρίζει η παρουσία του Έντουαρντ αρκετά κοντά μου ώστε να μπορώ να τον αγγίξω, μα ήταν τόσο απόμακρος, που έμοιαζε περισσότερο με αποκύημα της φαντασίας μου.

«Που λες», είπε ο Μάικ, κοιτάζοντας το πάτωμα, «η Τζέσικα μου ζήτησε να πάμε μαζί στον ανοιξιάτικο χορό».

«Τέλεια». Έβαλα στη φωνή μου ζωντάνια και ενθουσιασμό. «Θα περάσετε πολύ καλά με την Τζέσικα».

«Να...» Κόμπιασε καθώς περιεργαζόταν το χαμόγελό μου, προφανώς όχι χαρούμενος με την αντίδρασή μου. «Της είπα ότι θα το σκεφτώ».

«Μα γιατί;» Έδωσα μια χροιά αποδοκιμασίας στη φωνή μου,

αν και ένιωσα ανακούφιση που δεν της είχε απαντήσει τελείως αρνητικά.

Το πρόσωπό του αναψοκοκκίνισε, καθώς κοίταξε πάλι κάτω. Η αποφασιστικότητά μου κλονίστηκε από συμπόνια.

«Αναρωτιόμουν μήπως... να... μήπως σκεφτόσουν να με καλέσεις εσύ».

Εγώ έκανα μια παύση για ένα λεπτό, μισώντας το κύμα ενοχής που με διαπέρασε στιγμιαία. Αλλά είδα με την άκρη του ματιού μου το κεφάλι του Έντουαρντ να γέρνει αντανάκλαστικά προς τη μεριά μου.

«Μάικ, νομίζω πως πρέπει να δεχτείς», είπα.

«Έχεις ήδη ζητήσει από κάποιον άλλο να σε συνοδεύσει;» Άραγε ο Έντουαρντ να είχε προσέξει πως τα μάτια του Μάικ τρεμόπαιξαν προς τη δική του κατεύθυνση;

«Όχι», τον διαβεβαίωσα. «Δε θα πάω στον χορό».

«Γιατί όχι;» απαίτησε να μάθει ο Μάικ.

Δεν ήθελα να ανοίξω το θέμα πόσο επικίνδυνος ήταν ο χορός για την ασφάλειά μου κι έτσι έκανα γρήγορα άλλα σχέδια.

«Θα πάω στο Σιάτλ το άλλο Σάββατο», εξήγησα. Έτσι κι αλλιώς, είχα ανάγκη να ξεφύγω από την πόλη – ξαφνικά, ήταν η κατάλληλη στιγμή για κάτι τέτοιο.

«Δεν μπορείς να πας κανένα άλλο Σαββατοκύριακο;»

«Λυπάμαι, δε γίνεται», είπα. «Λοιπόν, δεν είναι σωστό να κρατάς την Τζες κι άλλο σε αγωνία, είναι αγένεια».

«Ναι, έχεις δίκιο», μουρμούρισε και γύρισε αποκαρδιωμένος στη θέση του. Εγώ έκλεισα τα μάτια και πίεσα τα δάχτυλα στους κροτάφους μου προσπαθώντας να διώξω την ενοχή και τη συμπόνια από τον νου μου. Ο κύριος Μπάνερ άρχισε να μιλάει. Αναστέναξα και άνοιξα τα μάτια.

Και ο Έντουαρντ με κοιτούσε με περιέργεια, με εκείνη τη γνωστή απογοήτευση, τώρα πιο ευδιάκριτη μέσα στα μαύρα μάτια του.

Εγώ ανταπέδωσα το βλέμμα γεμάτη έκπληξη, περιμένοντας ότι θα γύριζε γρήγορα αλλού. Αλλά, αντί γι' αυτό, εκείνος συνέχισε να κοιτάζει με διαπεραστική ένταση μέσα στα μάτια μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσω το βλέμμα μου από την άλλη μεριά. Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν.

«Κύριε Κάλεν;» φώναξε ο καθηγητής, περιμένοντας την απάντησή σε μια ερώτηση που δεν είχε καν ακούσει.

«Ο κύκλος του Κρεμπς», απάντησε ο Έντουαρντ δείχνοντας απρόθυμος, καθώς στράφηκε προς τον κύριο Μπάνερ.

Εγώ κοίταξα κάτω, στο βιβλίο μου, μόλις το βλέμμα του με απελευθέρωσε, προσπαθώντας να βρω τη θέση μου. Δειλή όπως πάντα, έριξα τα μαλλιά μου πάνω από τον δεξή ώμο μου για να κρύψω το πρόσωπό μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω την ένταση των συναισθημάτων που με διαπέρασαν – μόνο και μόνο επειδή έτυχε να με κοιτάξει για πρώτη φορά έπειτα από έξι βδομάδες. Δεν ήταν δυνατόν να του επιτρέπω να έχει τόσο μεγάλη επιρροή πάνω μου. Ήταν αξιοθρήνητο. Παραπάνω από αξιοθρήνητο, ήταν ανθυγιεινό.

Προσπάθησα πολύ σκληρά να ξεχάσω την παρουσία του όσο απέμενε από το μάθημα, και, αφού αυτό ήταν αδύνατον, τουλάχιστον να μην του δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορούσα να ξεχάσω την παρουσία του. Όταν χτύπησε το κουδούνι επιτέλους, του γύρισα την πλάτη για να μαζέψω τα πράγματά μου, περιμένοντας ότι θα έφευγε αμέσως, όπως συνήθως.

«Μπέλα!» Η φωνή του δε θα έπρεπε να μου είναι τόσο οικεία, σαν να ήξερα τον ήχο της μια ολόκληρη ζωή αντί για μόλις λίγες εβδομάδες.

Γύρισα αργά, απρόθυμα. Δεν ήθελα να νιώσω αυτό που ήξερα ότι θα ένιωθα, όταν κοίταξα το υπερβολικά τέλειο πρόσωπό του. Είχα μια επιφυλακτική έκφραση, όταν γύρισα επιτέλους προς το μέρος του· το δικό του πρόσωπο δεν μπορούσα να το διαβάσω. Δεν είχε τίποτα.

«Μπα, πώς κι έτσι; Μου μιλάς ξανά;» ρώτησα τελικά, με μια ακούσια χροιά εκνευρισμού στη φωνή.

Τα χείλη του συσπάστηκαν στην προσπάθεια να αντισταθούν σε ένα χαμόγελο. «Όχι, όχι ακριβώς», παραδέχτηκε.

Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα ανάσα αργά από τη μύτη, ξέροντας ότι έτριζα τα δόντια μου. Εκείνος περιμένε.

«Τότε τι θες, Έντουαρντ;» ρώτησα, κρατώντας τα μάτια μου κλειστά· μόνο αν του μιλούσα έτσι, τα λόγια μου θα έβγαζαν κάποιο λογικό νόημα.

«Λυπάμαι». Φαινόταν ειλικρινής. «Είμαι πολύ αγενής, το ξέρω. Αλλά είναι καλύτερα έτσι, αλήθεια».

Άνοιξα τα μάτια μου. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σοβαρό.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς», είπα διστακτικά.

«Είναι καλύτερα να μην είμαστε φίλοι», εξήγησε. «Πίστεψέ με».

Ζάρωσα τα μάτια μου. Αυτό το είχα ξανακούσει.

«Κρίμα που δεν το κατάλαβες νωρίτερα», μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου. «Δε θα χρειαζόταν να μπεις στον κόπο να μετανιώσεις».

«Να μετανιώσω;» Η λέξη και το ύφος μου προφανώς τον έπιασαν απροετοίμαστο. «Να μετανιώσω για ποιο πράγμα;»

«Που δεν άφησες εκείνο το ηλίθιο φορητάκι να με λιώσει».

Εκείνος έμεινε εμβρόντητος. Με κοίταξε με δυσπιστία.

Όταν επιτέλους μίλησε, ήταν σχεδόν έξαλλος. «Νομίζεις ότι μετάνιωσα που σου έσωσα τη ζωή;»

«Το ξέρω ότι το μετάνιωσες», είπα κοφτά.

«Δεν ξέρεις τίποτα». Ήταν σίγουρα έξαλλος.

Στράφηκα απότομα από την άλλη μεριά, σφίγγοντας το σαγόνι μου για να μην εκτοξεύσω εναντίον του όλες εκείνες τις τρελές κατηγορίες που ήθελα. Μάζεψα τα βιβλία μου, ύστερα σηκώθηκα και προχώρησα προς την πόρτα. Σκόπευα να βγω γρήγορα έξω με θεατρικότητα, αλλά μάλλον η μπότα μου πιάστηκε στην κάσα της πόρτας και τα βιβλία μου έπεσαν. Κοντοστάθηκα για ένα λεπτό, αναλογιζόμενη την πιθανότητα να τα αφήσω εκεί κάτω. Μετά αναστέναξα και έσκυψα να τα μαζέψω. Εκείνος ήταν εκεί· τα είχε ήδη μαζέψει σε μια στοίβα. Μου τα έδωσε με μια σκληρή έκφραση στο πρόσωπο.

«Ευχαριστώ», είπα παγερά.

Τα μάτια του ζάρωσαν.

«Παρακαλώ», απάντησε.

Ίσιωσα το κορμί μου γρήγορα, γύρισα πάλι από την άλλη μεριά και βγήκα καμαρωτή πηγαίνοντας προς το γυμναστήριο χωρίς να κοιτάξω πίσω.

Η γυμναστική ήταν σκληρή. Είχαμε προχωρήσει στο μπάσκετ. Η ομάδα μου δε μου έδινε πάσα ποτέ, άρα αυτό ήταν καλό, αλλά έπεφτα συχνά κάτω. Μερικές φορές παρέσυρα κι άλλους μαζί μου.

Σήμερα όμως ήμουν χειρότερη απ' ό,τι συνήθως, επειδή το κεφάλι μου είχε κατακλύσει ο Έντουαρντ. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα πόδια μου, αλλά εκείνος γλιστρούσε συνέχεια μέσα στις σκέψεις μου ακριβώς την ώρα που χρειαζόμουν την ισορροπία μου.

Το τέλος του μαθήματος ήταν για άλλη μια φορά ανακούφιση. Πήγα στο φορηγάκι μου σχεδόν τρέχοντας· ήταν τόσο πολλοί αυτοί που προσπαθούσα να αποφύγω! Το φορηγάκι μου είχε πάθει ελάχιστες ζημιές στο ατύχημα. Χρειάστηκε να αντικαταστήσω τα πίσω φώτα και, αν το αυτοκίνητό μου είχε περαστεί ένα χέριμπογιά της προκοπής, θα την είχα φρεσκάρει. Οι γονείς του Τάιλερ έπρεπε να πουλήσουν το δικό τους για ανταλλακτικά.

Κόντεψα να πάθω εγκεφαλικό, όταν έφτασα στη γωνία και είδα μια ψηλή, σκοτεινή φιγούρα να γέρνει στην πλαϊνή μεριά του αμαξιού μου. Μετά συνειδητοποίησα πως ήταν ο Έρικ. Άρχισα να περπατάω ξανά. «Γεια σου, Έρικ», φώναξα.

«Γεια σου, Μπέλα».

«Τι συμβαίνει;» είπα καθώς ξεκλείδωνα την πόρτα. Δεν είχα προσέξει το ίχνος αμηχανίας στη φωνή του κι έτσι τα επόμενα λόγια του με ξάφνιασαν.

«Εεε... αναρωτιόμουν... αν θα ήθελες να πας μαζί μου στον ανοιξιάτικο χορό». Η φωνή του έσπασε στην τελευταία λέξη.

«Νόμιζα ότι οι κοπέλες επέλεγαν συνοδό», είπα με τόση έκπληξη, που δε γινόταν να φανώ διπλωματική.

«Ε, ναι», παραδέχτηκε αμήχανα.

Ξαναβρήκα την αυτοκυριαρχία μου και προσπάθησα να δώσω μια ξεστασιά στο χαμόγελό μου. «Ευχαριστώ για την πρόσκληση, αλλά εκείνη τη μέρα θα είμαι στο Σιάτλ».

«Α», έκανε. «Τότε ίσως μια άλλη φορά».

«Οποσδήποτε», συμφώνησα και μετά δάγκωσα τα χείλη μου. Δεν ήθελα να το πάρει κυριολεκτικά.

Έφυγε σκυφτός και γύρισε ξανά στο σχολείο. Άκουσα ένα χαμηλό, πνιχτό χάχανο.

Ο Έντουαρντ περνούσε μπροστά από το φορηγάκι μου κοιτάζοντας ευθεία μπροστά, με τα χείλια κλειστά. Εγώ άνοιξα με δύναμη την πόρτα και πήδηξα μέσα, κοπανώντας τη για να κλείσει. Έβαλα μπρος τη μηχανή, ανεβάζοντας στροφές εκκωφαντι-

κά, και έκανα όπισθεν στον διάδρομο. Ο Έντουαρντ ήταν ήδη στο αυτοκίνητό του, δυο θέσεις πιο πέρα, γλιστρώντας μπροστά μου απαλά και κόβοντάς μου τον δρόμο. Σταμάτησε εκεί – για να περιμένει την οικογένειά του· έβλεπα και τους τέσσερις να έρχονται προς τα δω, αλλά ήταν ακόμα κοντά στο εστιατόριο. Σκέφτηκα να του φάω το πίσω μέρος του αστραφτερού Βόλβο του, αλλά υπήρχαν υπερβολικά πολλοί μάρτυρες. Κοίταξα στον καθρέφτη μου. Είχε αρχίσει να σχηματίζεται ουρά. Ακριβώς από πίσω μου ήταν ο Τάιλερ μέσα στο καινούργιο μεταχειρισμένο Σέντρα του και με χαιρετούσε. Εγώ ήμουν πολύ νευριασμένη για να τον αναγνωρίσω.

Ενώ καθόμουν εκεί κοιτάζοντας οπουδήποτε αλλού εκτός από το αυτοκίνητο μπροστά μου, άκουσα ένα χτύπημα στο παράθυρο από τη μεριά του συνοδηγού. Κοίταξα· ήταν ο Τάιλερ. Κοίταξα πάλι στον καθρέφτη μου, μπερδεμένη. Είχε αφήσει τη μηχανή αναμμένη και την πόρτα ανοιχτή. Έσκυψα για να κατεβάσω λίγο το παράθυρο. Ήταν φρακαρισμένο. Το κατέβασα ως τη μέση και μετά παραιτήθηκα.

«Συγγνώμη, Τάιλερ. Έχω κολλήσει πίσω από τον Κάλεν». Ήμουν συγχυσμένη... προφανώς η αργοπορία δεν οφειλόταν σε μένα.

«Α, το ξέρω... απλώς ήθελα να σε ρωτήσω κάτι όση ώρα είμαστε εγκλωβισμένοι εδώ πέρα». Χαμογέλασε πλατιά.

Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό.

«Θα μου ζητήσεις να σε συνοδεύσω στον ανοιξιάτικο χορό;» συνέχισε.

«Θα είμαι εκτός πόλεως, Τάιλερ». Η φωνή μου ακουγόταν λιγάκι απότομη. Έπρεπε να θυμάμαι ότι δεν έφταιγε αυτός που ο Μάικ και ο Έρικ είχαν ήδη εξαντλήσει όση υπομονή μου απέμενε σήμερα.

«Ναι, μου το είπε ο Μάικ», παραδέχτηκε.

«Τότε γιατί...»

Σήκωσε τους ώμους του. «Απλώς ήλπιζα ότι ήθελες να του αρνηθείς με το μαλακό».

Ε, αυτό ήταν λοιπόν, έφταιγε.

«Λυπάμαι, Τάιλερ», είπα, προσπαθώντας με κόπο να κρύψω τον εκνευρισμό μου. «Αλήθεια θα λείπω».

«Δεν πειράζει. Υπάρχει και ο χορός της αποφοίτησης».

Και προτού μπορέσω να απαντήσω, είχε ήδη ξεκινήσει για το αμάξι του. Ένωθα την έκπληξη στο πρόσωπό μου. Ανυπομονούσα να δω την Άλις, τη Ρόζαλι, τον Έμετ και τον Τζάσπερ να μπαίνουν όλοι στο Βόλβο. Στον καθρέφτη του τα μάτια του Έντουαρντ ήταν καρφωμένα πάνω μου. Χωρίς αμφιβολία, τρανταζόταν από το γέλιο, λες και είχε ακούσει κάθε λέξη του Τάιλερ. Με έτρωγε το πόδι μου να πατήσω το γκάζι... ένα μικρό σπρώξιμο δε θα τραυμάτιζε κανέναν τους, μόνο που θα έξιχνε αυτό το γυαλιστερό ασημένιο χρώμα. Μάρσαρα.

Αλλά ήταν όλοι ήδη μέσα και ο Έντουαρντ γκάζωσε κι έφυγε. Γύρισα σπίτι αργά, προσεκτικά, μουρμουρίζοντας στον εαυτό μου σε όλο τον δρόμο.

Όταν έφτασα σπίτι, αποφάσισα να φτιάξω για βραδινό τουρτίγιες γεμιστές με κοτόπουλο. Ήταν μια χρονοβόρα διαδικασία και θα με κρατούσε απασχολημένη. Ενώ σιγόβραζα τα κρεμμύδια και τις καυτερές πιπεριές, χτύπησε το τηλέφωνο. Σχεδόν φοβόμουν να απαντήσω, αλλά μπορεί να ήταν ο Τσάρλι ή η μαμά.

Ήταν η Τζέσικα και ήταν μες στην καλή χαρά· ο Μάικ την είχε βρει μετά το σχολείο για να της πει ότι δέχεται την πρόσκλησή της. Πανηγύρισα μαζί της για λίγο ενώ ανακάτενα. Έπρεπε να με κλείσει, ήθελε να πάρει την Αντζελα και τη Λόρεν να τους πει τα νέα. Εγώ πρότεινα –δήθεν τυχαία κι αθώα– ότι ίσως η Αντζελα, το συνεσταλμένο κορίτσι που ήταν μαζί μου στη Βιολογία, να έπρεπε να καλέσει τον Έρικ. Και η Λόρεν, ένα απόμακρο κορίτσι που πάντα με αγνοούσε την ώρα του φαγητού, θα έπρεπε να καλέσει τον Τάιλερ· είχα ακούσει ότι ήταν ακόμα διαθέσιμος. Η Τζες το βρήκε πολύ καλή ιδέα. Τώρα που ήταν σίγουρη για τον Μάικ, πραγματικά έμοιαζε να το εννοεί, όταν είπε ότι μακάρι να ερχόμουν κι εγώ στον χορό. Της ξεφούρνισα τη δικαιολογία για το Σιάτλ.

Αφού έκλεισα, προσπάθησα να συγκεντρωθώ στο μαγείρεμα – ιδιαιτέρως στο να κόψω το κοτόπουλο σε κυβάκια· δεν ήθελα να βρεθώ ξανά στα Επείγοντα. Όμως το κεφάλι μου γύριζε, προσπαθώντας να αναλύσει κάθε λέξη που είχε πει ο Έντουαρντ σήμερα. Τι εννοούσε όταν είπε ότι είναι καλύτερα να μην είμαστε φίλοι;

Το στομάχι μου συσπάστηκε, όταν συνειδητοποίησα τι ήθελε

να πει. Μάλλον έβλεπε πόσο μεγάλη εμμονή με είχε πιάσει μαζί του· μάλλον δε θα ήθελε να μου δώσει θάρρος... Έτσι, δεν μπορούσαμε να είμαστε ούτε καν φίλοι... γιατί δεν ενδιαφερόταν καθόλου για μένα.

Μα και βέβαια δεν ενδιαφέρεται καθόλου για μένα, σκέφτηκα θυμωμένα, καθώς τα μάτια μου έτσουξαν – μια αργοπορημένη αντίδραση στα κρεμμύδια. Δεν ήμουν... ενδιαφέρουσα. Εκείνος όμως ήταν. Ενδιαφέρων... και πανέξυπνος... και μυστηριώδης... και τέλειος... και πανέμορφος... και πιθανότατα ικανός να σηκώνει φορτηγά με το ένα χέρι.

Ε, λοιπόν, δεν πειράζει. Μπορούσα να τον αφήσω στην ησυχία του. Θα τον άφηνα στην ησυχία του. Θα εξέτια την ποινή που είχα επιβάλει στον εαυτό μου από μόνη μου εδώ στην κόλαση, και μετά ήλπιζα να κερδίσω μια υποτροφία από κάποια σχολή στα νοτιοδυτικά ή ίσως στη Χαβάη. Επικέντρωσα τις σκέψεις μου σε ηλιόλουστες παραλίες και φοίνικες και, τελειώνοντας τις τορτίγιες, τις έβαλα στον φούρνο.

Ο Τσάρλι φαινόταν χαχύροπτος, όταν γύρισε σπίτι και του ήρθε η μυρωδιά από τα πράσινα πιπέρια. Δεν του έριχνα άδικο – το πιο κοντινό μεξικάνικο φαγητό που να τρώγεται βρισκόταν πιθανότατα στη Νότια Καλιφόρνια. Όμως αυτός ήταν μπάτσος, έστω και σε μια μικρή πόλη, άρα ήταν αρκετά θαρραλέος ώστε να δοκιμάσει την πρώτη μπουκιά. Έδειξε σαν να του άρεσε. Είχε πλάκα να τον βλέπεις να αποκτά σιγά σιγά εμπιστοσύνη στη μαγειρική μου.

«Μπαμπά;» ρώτησα, όταν κόντευε να τελειώσει.

«Ναι, Μπέλα;»

«Εμ, ήθελα απλώς να σε ενημερώσω ότι θα πάω στο Σιάτλ το μεθεπόμενο Σάββατο... αν δε σε πειράζει». Δεν ήθελα να ζητήσω άδεια –δημιουργούσε κακό προηγούμενο–, όμως μου φαινόταν αγένεια, έτσι το διόρθωσα στο τέλος.

«Γιατί;» Φάνηκε έκπληκτος, σαν να μην μπορούσε να φανταστεί κάτι που δε θα έβρισκε κανείς στο Φορξς.

«Να, ήθελα να αγοράσω μερικά βιβλία... η βιβλιοθήκη εδώ είναι αρκετά περιορισμένη... και ίσως να ρίξω μια ματιά για κανένα ρούχο». Είχα περισσότερα χρήματα απ' ό,τι είχα συνηθίσει, αφού, χάρη στον Τσάρλι, δε χρειάστηκε να ξοδέψω τίποτα για

να αγοράσω αυτοκίνητο. Όχι ότι το φορτηγάκι δεν είχε αρκετά έξοδα για βενζίνη.

«Αυτό το φορτηγάκι σου δεν έχει αρκετό ντεπόζιτο για να διανύσει μεγάλη απόσταση», είπε σαν να διάβασε τις σκέψεις μου.

«Το ξέρω, θα σταματήσω στο Μοντεσάνο και στην Ολύμπια... και στην Ταχόμα, αν χρειαστεί».

«Θα πας ολομόναχη;» ρώτησε, και δεν μπορούσα να καταλάβω αν υποψιαζόταν πως είχα κανένα κρυφό αίσθημα ή απλώς ανησυχούσε μήπως πάθει τίποτα το αυτοκίνητο.

«Ναι».

«Το Σιάτλ είναι μεγάλη πόλη... μπορεί να χαθείς», έδειξε να αγχώνεται.

«Μπαμπά, το Φοίνιξ είναι πέντε φορές μεγαλύτερο από το Σιάτλ... και ξέρω να χρησιμοποιώ χάρτη, μην ανησυχείς».

«Μήπως θες να έρθω μαζί σου;»

Προσπάθησα να φανώ πονηρή κρύβοντας τη φρίκη μου.

«Δεν είναι ανάγκη, μπαμπά. Μάλλον θα περάσω όλη τη μέρα μέσα σε δοκιμαστήρια. Πολύ βαρετό».

«Α, εντάξει». Στη σκέψη να κάθεται να περιμένει μέσα σε μαγαζιά γυναικείων ρούχων, έστω και για λίγο, αμέσως αποθαρρύνθηκε.

«Ευχαριστώ», του χαμογέλασα.

«Θα γυρίσεις νωρίς για να προλάβεις τον χορό;»

Γκρρρ. Μόνο σε μια τόσο μικρή πόλη θα ήταν δυνατόν ένας πατέρας να γνωρίζει πότε γίνονταν οι σχολικοί χοροί.

«Όχι... δε χορεύω, μπαμπά». Αυτός, τουλάχιστον, θα έπρεπε να το καταλαβαίνει – την κακή μου ισορροπία δεν την κληρονόμησα από τη μητέρα μου.

Κατάλαβε. «Α, ναι, σωστά», συνειδητοποίησε.

Το επόμενο πρωί, όταν πήγα στο πάρκινγκ, πάραυτα επίτηδες όσο το δυνατόν πιο μακριά από το ασημί Βόλβο. Δεν ήθελα να βάλω τον εαυτό μου σε πειρασμό και να καταλήξω να του χρωστάω καινούργιο αυτοκίνητο. Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, στην αδέξια προσπάθειά μου να κλειδώσω, το κλειδί μου έπεσε μέσα σε μια λακκούβα γεμάτη νερό στα πόδια μου. Την ώρα που έσκυβα για να το πιάσω, ένα λευκό χέρι πρόβαλε ξαφνικά μπρο-

στά μου και το άρπαξε προτού προλάβω εγώ. Πετάχτηκα όρθια. Ο Έντουαρντ Κάλεν βρισκόταν ακριβώς πλάι μου, γέρνοντας αδιάφορα πάνω στο φορηγάκι μου.

«Πώς το κάνεις αυτό;» ρώτησα με έναν εκνευρισμό γεμάτο έκπληξη.

«Ποιο πράγμα;» Άπλωσε το χέρι του που κρατούσε το κλειδί ενώ μιλούσε. Καθώς εγώ πήγα να το πιάσω, εκείνος το έριξε μέσα στην παλάμη μου.

«Ξεφυτρώνεις από το πουθενά».

«Μπέλα, δε φταίω εγώ αν εσύ δεν είσαι καθόλου παρατηρητική». Η φωνή του ήταν ήρεμη ως συνήθως – βελούδινη, απαλή.

Κοίταξα το άσπρο πρόσωπό του κατσουφιάζοντας. Τα μάτια του ήταν πάλι ανοιχτόχρωμα σήμερα, ένα βαθύ, χρυσαφένιο χρώμα σαν του μελιού. Μετά αναγκάστηκα να χαμηλώσω το βλέμμα για να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου που είχαν γίνει τώρα κουβάρι.

«Προς τι το μποτιλιάρισμα χθες το βράδυ;» απαίτησα να μάθω, χωρίς να σηκώσω τα μάτια. «Νόμιζα πως έκανες ότι δεν υπάρχουν, όχι ότι έχεις βάλει στόχο να με εκνευρίσεις μέχρι θανάτου».

«Αυτό το έκανα για χάρη του Τάιλερ, όχι για μένα. Έπρεπε να του δώσω την ευκαιρία του». Γέλασε κοροϊδευτικά.

«Είσαι...» ξεφύσησα. Δεν μπορούσα να σκεφτώ μια αρκετά κακή λέξη. Ένωθα λες και η έξαψη του θυμού μου θα τον έκαιγε κυριολεκτικά, αλλά εκείνος έμοιαζε απλώς να το διασκεδάξει περισσότερο.

«Και δεν κάνω ότι δεν υπάρχουν», συνέχισε.

«Ε, τότε, λοιπόν, όντως προσπαθείς να με εκνευρίσεις μέχρι θανάτου. Αφού δεν τα κατάφερε το φορηγάκι του Τάιλερ...»

Θυμός άστραψε στα ανοιχτά καστανά μάτια του. Τα χείλη του συμπίεστηκαν σε μια άκαμπτη γραμμή, ενώ όλα τα σημάδια της καλής του διάθεσης εξανεμίστηκαν.

«Μπέλα, είσαι τελείως παράλογη», είπε χαμηλόφωνα και ψυχρά.

Οι παλάμες μου με έτσουζαν – ήθελα τόσο πολύ να ρίξω μπουνιά σε κάτι. Ο εαυτός μου με ξάφνιασε. Συνήθως ήμουν κατά της βίας. Γύρισα την πλάτη και άρχισα να απομακρύνομαι.

«Περίμενε!» φώναξε.

Συνέχισα να περπατάω, τσαλαβουτώντας θυμωμένα μέσα στη βροχή. Αλλά εκείνος βρέθηκε δίπλα μου προφταίνοντάς με χωρίς να δυσκολευτεί.

«Συγγνώμη, αυτό ήταν αγένεια», είπε καθώς περπατούσαμε. Εγώ δεν του έδωσα σημασία. «Όχι πως δεν είναι αλήθεια», συνέχισε, «αλλά ήταν αγένεια να το πω, όπως και να 'χει».

«Γιατί δε με αφήνεις στην ησυχία μου;» γκρίνιαξα εγώ.

«Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι, αλλά με αποσυντόνισες, χαχάνισε. Φαινόταν να έχει ανακτήσει την καλή του διάθεση.

«Μήπως έχεις σύνδρομο πολλαπλής προσωπικότητας;» τον ρώτησα αυστηρά.

«Να, πάλι το κάνεις».

Αναστέναξα. «Καλά λοιπόν. Τι θες να ρωτήσεις;»

«Αναρωτιόμουν αν το μεθεπόμενο Σάββατο... ξέρεις, τη μέρα του ανοιξιάτικου χορού...»

«Προσπαθείς να μου κάνεις πλάκα;» τον διέκοψα στρίβοντας προς το μέρος του. Το πρόσωπό μου έγινε μούσκεμα, καθώς σήκωσα τα μάτια για να δω την έκφρασή του.

Στα μάτια του φαινόταν ότι το διασκεδάζε απίστευτα. «Θα με αφήσεις, σε παρακαλώ, να τελειώσω;»

Δάγκωσα τα χείλη μου κι έδεσα τα χέρια μου μεταξύ τους, μπλέκοντας τα δάχτυλα, για να μην κάνω τίποτα απερίσκεπτο.

«Άκουσα να λες ότι θα πας στο Σιάτλ εκείνη τη μέρα κι αναρωτιόμουν αν χρειάζεσαι κάποιον να σε πάει με το αυτοκίνητο».

Αυτό ήταν απρόσμενο.

«Τι είπες;» Δεν ήμουν σίγουρη πού ήθελε να καταλήξει.

«Χρειάζεσαι κάποιον να σε πάει στο Σιάτλ;»

«Ποιος να με πάει;» ρώτησα απορημένη.

«Εγώ, προφανώς». Πρόφερε κάθε συλλαβή σαν να μιλούσε σε κάποιον διανοητικά καθυστερημένο.

Εγώ είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Γιατί;»

«Να, σκόπευα κι εγώ να πάω στο Σιάτλ μέσα στις ερχόμενες εβδομάδες και, για να πω την αλήθεια, δεν είμαι σίγουρος αν το φορηγάκι σου θα τα καταφέρει ως εκεί».

«Το φορηγάκι μου τα καταφέρνει μια χαρά, σ' ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον». Άρχισα να περπατάω πάλι, αλλά ήμουν

υπερβολικά ξαφνιασμένη για να διατηρήσω τον θυμό μου στα ίδια επίπεδα.

«Μπορεί όμως το φορηγάκι σου να φτάσει εκεί με μόνο ένα γέμισμα;» Με πρόφτασε ξανά.

«Δε βλέπω πώς αυτό σε αφορά». Ανόητε ιδιοκτήτη του ασημί Βόλβο.

«Η σπατάλη των πεπερασμένων πόρων μάς αφορά όλους».

«Ειλικρινά, Έντουαρντ». Ένιωσα μια συγκίνηση να με διαπερνά καθώς έλεγα το όνομά του, κι αυτό δε μου άρεσε καθόλου. «Δε σε καταλαβαίνω. Νόμιζα πως δεν ήθελες να είμαστε φίλοι».

«Είπα πως θα ήταν καλύτερα να μην είμαστε φίλοι, όχι πως δε θέλω».

«Α, εντάξει, ευχαριστώ, τώρα τα ξεκαθάρισες όλα». Βαρύς σαρκασμός. Συνειδητοποίησα ότι είχα σταματήσει πάλι να περπατάω. Τώρα βρισκόμασταν υπό την προστασία της οροφής του εστιατορίου, έτσι μπορούσα πιο εύκολα να κοιτάξω το πρόσωπό του. Πράγμα το οποίο σίγουρα δε βοηθούσε να σκεφτώ καθαρά.

«Θα ήταν πιο... συνετό από τη μεριά σου να μην είσαι φίλη μου», εξήγησε. «Αλλά βαρέθηκα να προσπαθώ να μείνω μακριά σου, Μπέλα».

Τα μάτια του είχαν πλημμυρίσει από μια λαμπερή ένταση, την ώρα που έλεγε την τελευταία αυτή πρόταση η φωνή του έκαιγε. Δε θυμόμουν πώς παίρνουν ανάσα.

«Θα πας μαζί μου στο Σιάτλ;» ρώτησε, ακόμα γεμάτος ένταση.

Δεν μπορούσα ακόμα να μιλήσω κι έτσι κούνησα μόνο το κεφάλι.

Εκείνος χαμογέλασε για λίγο κι ύστερα το πρόσωπό του σοβάρεψε.

«Αλήθεια θα ήταν καλύτερα να μείνεις μακριά μου», προειδοποίησε. «Τα λέμε στο μάθημα».

Έστριψε απότομα και πήρε πάλι τον δρόμο απ' όπου είχαμε έρθει.

Όταν η Μπέλα Σουάν μετακομίζει στη μελαγχολική πόλη Φορκς και συναντά τον μυστηριώδη και γοητευτικό Έντουαρντ Κάλεν, η ζωή της παίρνει μια αναπάντεχη και, κυρίως, τρομακτική τροπή. Με την κατάλευκη επιδερμίδα του, τα χρυσαφιά μάτια του, τη σαγηνευτική φωνή του και τα υπερφυσικά χαρίσματά του, ο Έντουαρντ είναι αινιγματικός και συνάμα ακαταμάχητος. Αυτό που δε συνειδητοποιεί η Μπέλα είναι ότι όσο πιο πολύ τον πλησιάζει τόσο περισσότερο βάζει σε κίνδυνο τον εαυτό της και τους γύρω της. Και ίσως είναι πολύ αργά για να μετανιώσει...

Γεμάτο γοητεία και αγωνία, το ΛΥΚΟΦΩΣ έχει διαβαστεί από εκατομμύρια αναγνώστες, αποτελώντας παγκόσμιο εκδοτικό φαινόμενο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1821-6

9 786180 118216

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18714